

Sủng Dưỡng Nô Tì Ngốc

Contents

Sủng Dưỡng Nô Tì Ngốc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	24
5. Chương 5	32
6. Chương 6	41
7. Chương 7	47
8. Chương 8	57
9. Chương 9	61

Sủng Dưỡng Nô Tì Ngốc

Giới thiệu

Hắn là một người anh hùng trẻ tuổi nhất trong giang hồ lúc bấy giờ, ai cũng phải nể phục sức mạnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-duong-no-ti-ngoc>

1. Chương 1

Trăng non mang hình lưỡi liềm như cái móc câu bị một đám mây đen bay đến che mất đi ánh sáng, đêm khuya tĩnh lặng, mùi hương của hoa quế nở rộ lan tỏa.

Một thân ảnh nhàn nhã bước chậm trên tường cao của thâm viện trong phủ Lại bộ thượng thư, tránh được vài tên hộ vệ tuần tra, hắn nhẹ nhàng đi lại như mèo, không tiếng động dừng trước một tòa tiểu lâu.

Mở cửa lớn ra, hắn rất thông dong mà quen thuộc đi đến trước một gian phòng, đưa tay lặng lẽ di chuyển một cánh cửa sổ đóng chặt, không ngoài ý muốn mà nhìn thấy hai thân thể nóng bỏng đang cùng dây dưa một chỗ trên giường, còn có tiếng rên rỉ dâm dăng vang lên từng đợt.

Nhìn trộm một lát, môi hắn cong lên thành một nụ cười mỉm, lại thông thả đi đến mái hiên của một tòa lầu khác; thấy được tình cảnh giống như mới vừa rồi, chỉ trừ bỏ hai khuôn mặt khác nhau, quần giao ở một chỗ kia, lộ ra thân thể trần trụi thắm đẫm dục hỏa dơ bẩn thì cũng không có gì khác lắm.

Hắn lại đi tới sân trong của một tòa lầu được khắc vẽ hoa lệ, đôi mắt đen nhánh lóe lên sự châm biếm, lắng nghe từng tiếng gầm gừ, rên rỉ dâm dăng truyền ra từng đợt từ trong phòng. Căn cứ theo sự quan sát tâm đắc nhiều năm của hắn, tiếng rên rỉ khoa trương kia quá mức dối trá.

Rõ ràng, nam nhân trong phòng này không có biện pháp làm thỏa mãn nhu cầu của nữ nhân trên giường này, mà nữ nhân kia lại cố ý muốn mang niềm vui cho nam nhân kia, cho nên chu môi không ngừng phát ra tiếng rên rỉ giả tạo.

Bởi vì nam nhân kia lại chính là chủ nhân của căn nhà lớn này – Lại bộ thượng thư Lý Cẩm, nữ nhân sao có thể không che giấu sự vô năng của nam nhân, hơn nữa vinh hoa phú quý của nàng còn phải dựa vào nam nhân này ban cho.

Nơi này có năm, sáu mươi cơ thiếp chờ nam nhân sủng ái, mỗi người đều nghĩ hết thủ đoạn để giành được sự ưu ái của nam nhân, chờ hắn ban thưởng hoa phục, mỹ thực, châu báu.

Dù sao ở trong một dinh thự hào môn lãnh khốc thế này, thân là cơ thiếp, nếu không thể có được sự thương yêu của chủ tử, cảnh ngộ sẽ rất thê lương, ngay cả nô bộc cũng không đem cơ thiếp bị lạnh nhạt vào mắt, còn cố ý ức hiếp.

Cuối cùng hắn đi đến phòng bếp, mang đến mấy cái bánh bao, chậm rãi quay về chỗ ở của hắn tại nơi rộng lớn này – một nhà nhỏ cổ xưa bị vứt bỏ ở phía đông hẻo lánh.

Trong nhà có hai gian phòng, hắn đi vào gian phòng nhỏ ở phía sau nhà, đốt lên nến trên bàn, lấy ra đồ ăn mới vừa mang về, đưa cho nam nhân nằm trên giường.

Nam nhân kia nếu đứng lên sẽ rất cao lớn, nhưng gương mặt ảm đạm trắng xanh của hắn cũng gây vô cùng, mắt vì không có cơ bắp chống đỡ mà hõm vào, trên người vền vện chỉ còn bộ xương, nâng bàn tay như xương khô lên, khác biệt duy nhất chính là ở phía trên còn có một lớp da mỏng, phía dưới màng bao đó có thể nhìn thấy rõ ràng huyết mạch màu xanh.

“Sao trở về trẻ như vậy?” Tiếng nói ồm ồm của nam nhân lộ ra vẻ không vui.

“Đi xem trò vui.” Hắn khẽ liếc mắt nhìn người trên giường một cái, không nóng không lạnh nói, rót một ly trà rồi mang đến bên giường cho nam nhân.

“Hừ, cái đó quan trọng hơn so với hầu hạ ta hay sao? Tiểu tử, ta nói người tốt nhất nên tận tâm hầu hạ ta, tương lai người có tiền đồ hay không thì toàn bộ đều dựa vào ta.” Đôi mắt héo úa của nam nhân đột nhiên phát ra ánh mắt sắc bén, nữ khí nói chuyện giống như giờ phút này, chính mình là một đại nhân vật khó lường nào đó.

Hắn lãnh đạm liếc mắt nhìn nam nhân một cái, trên gương mặt tuấn mỹ tinh xảo hiện lên nụ cười, ánh mắt lạnh nhạt nhưng cũng tuyên bố là chẳng làm sao cả.

“Ta chỉ biết nếu người muốn sống tạm bợ vài ngày, cũng đừng lên mặt với ta.” Hắn vô cùng dịu dàng mà nói hết.

“Tiểu tử, người dám nói chuyện như vậy với ta!” Giọng nói quái gở của nam nhân đột nhiên trở nên tàn nhẫn.

“Đối với một người không thể đi lại, lại sống không được vài ngày nữa, ta đã quá nhân từ.” Tuy chỉ mới mười ba tuổi, nhưng nụ cười trên mặt hắn lại không có một chút độ ấm.

“Người thật to gan!” Hai mắt nam nhân hung tàn trừng hắn, tựa như vô cùng tức giận, hắn đưa tay ra liền bóp nát cái chén bên giường.

Lại thấy thiếu niên trước mắt không hề có ý e ngại, mang ý cười như trước, lửa giận của nam nhân trước mắt liền biến mất một cách kỳ dị trong nháy mắt, cười to.

“Ha ha ha, quả nhiên ta không có nhìn lầm người, người không chỉ là có căn cốt tốt đến đáng kinh ngạc, còn đủ vô tình. Đủ lãnh khốc, đủ can đảm, không uổng công ta đã đem cả đời tuyệt học truyền hết tất cả cho người trong hai năm nay, xem ra cho dù là những kẻ tự xưng là bạch đạo thay trời hành đạo kia, dùng tất cả những thủ đoạn dơ bẩn không chịu nổi kia muốn diệt trừ Lệ Ma Mộc Hoàn Thiên ta, cũng tuyệt không ngờ tới trước khi chết, ta lại có thể bồi dưỡng ra một người còn tuyệt hơn, ác hơn ta.”

Nam nhân lấy một quyển sách đen trong lòng ra cho thiếu niên.

“Đến, cầm cái này.”

Hắn nhận lấy, đã vậy còn không thêm liếc một cái liền vứt lên bàn.

“Người biết quyển sách này là cái gì sao?” Nam nhân thấy hắn dường như không đem quyển sách kia làm chuyện quan trọng, hai mắt ảm mang thức ăn mang tới, đưa cho nam nhân nằm trên giường.

“Không phải phía trên viết là ‘âm dương ma công’ sao.” Hắn kiêu ngạo trả lời.

Nam nhân tất nhiên sẽ nói cho hắn biết chỗ có giá trị của quyển sách kia, “Đúng vậy, người có biết đây là bí kíp của tuyệt thế võ công mà người trong giang hồ mơ ước đã lâu, chỉ cần có thể luyện thành bộ võ học này, có thể làm người tung hoành giang hồ, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, trở thành đệ nhất trong võ lâm.” Hắn lâm vào hồi tưởng lại quá khứ vinh quang ngày xưa, nhớ lại thành tựu huy hoàng, oai phong một cõi khi xưa của hắn.

Ánh mắt của thiếu niên nhìn về phía nam nhân trên giường, trên mặt lộ ra nụ cười trào phúng, tiếng nói vang lên nhu hòa, nhưng nghe vào lại lạnh lẽo như băng.

“Người quả thật là người đệ nhất, người đáng thương bi thảm nhất. Nếu sách kia đúng là thần kỳ như người nói, sao người lại biến thành đáng thất vọng như vậy, thậm chí ngay cả gân chân cũng bị chặt đứt? Là người quá ngốc, hay là đối thủ quá lợi hại?”

Đêm khuya hai năm trước, cứu nam nhân nằm lăn ngoài hậu viện, không phải là xuất phát từ sự thiện lương của hắn, mà là vì nhân đến vô sự.

Bởi vì mấy vị huynh trưởng luôn bắt nạt hắn trước kia đã có kinh nghiệm, sau tất cả các hành vi ác liệt của bọn họ thì luôn nhận được gương mặt tươi cười của hắn, cảm thấy không thú vị nữa nên không hề tìm đến hắn.

Một người sinh sống tại nhà nhỏ yên lặng này, ngày yên ổn không có việc gì, liền nhân lúc quá mức nhàm chán, cho nên lúc ấy mới kéo người đầy máu là hắn về.

“Tiểu tử, người dám xem thường ta!” Nam nhân giận đến đỏ cả mắt, “Năm đó dựa vào danh hào của ta, đã đủ để người ta bị dọa đến vỡ mật, ai không biết Lệ Ma Mộc Hoàn Thiên ta, khi ta xưng bá giang hồ, mọi người nhìn thấy ta đều sợ hãi quỳ rạp xuống đất cầu xin ta tha thứ, không ai dám trêu chọc ta.”

Hắn đột nhiên hắn nghiêng rằng nghiêng lợi, hận thù nói: “Chính là, sau lưng ta lại bị người ám toán, đám người tự xưng là danh môn chính phái mà lại cấu kết với tâm phúc của ta, hạ độc trong rượu của ta, thừa dịp ta chưa chuẩn bị mà đánh lén ta, cho nên ta mới rơi vào kết cục của ngày hôm nay.”

Thiếu niên ngáp một cái, không hề hứng thú nghe hắn kể lại sự dũng cảm năm đó. “Cho dù người có nhớ lại cường thịnh trước kia, cũng vô pháp xóa đi kết cục đáng buồn hôm nay của người. Thật là nhàm chán, ta đi ngủ đây.” Hắn đứng lên muốn ra ngoài.

“Tiểu tử, người đứng lại.” Nam nhân liền gọi.

“Làm gì?” Hắn không thú vị liếc nhìn một cái.

Nam nhân thận trọng dặn dò, “Hai năm nay ta đã dốc hết sở học võ công dạy cho người, muốn người ngày sau báo thù thay ta, người đừng quên.”

“Báo thù?” Hắn mờ mịt nhìn lại, dường như không biết đó là gì.

Hắn phẫn nộ nhắc nhở, “Người quên sao? Đây là điều kiện người đáp ứng ta lúc trước. Ta truyền thụ võ công cho người, người thay ta giết phản đồ Trương Dương Uy.”

“Phải không? Nếu như vậy, người yên tâm đi, ta sẽ thay người làm được.” Thiếu niên thuận miệng nói, căn bản không có một chút chân thành.

Nam nhân chỉ vào quyển sách bị hất ném lên bàn, nói: “Người cầm xem, có vấn đề gì thì thừa dịp ta còn thừa một hơi thở, mấy ngày nay có thể tranh thủ chỉ điểm cho người một ít, nếu không chỉ bằng một mình người muốn luyện võ công bên trong, chỉ sợ phải mất thời gian mười năm, hai mươi năm.”

Thiếu niên tùy tiện lật tay xem sách một lần, khinh miệt nói, “Thứ này phải mất mười năm, hai mươi năm? Đừng nói giỡn! Trả cho người, người đã xem nó như bảo bối vậy, chờ người chết thì ta sẽ đem nó chôn cùng với người.” Hất ném sách trả lại trên giường.

“Người xem đã hiểu?” Nam nhân kinh nghi hỏi.

“Ta còn thuộc đây, muốn ta đọc lại một lần cho người nghe hay không?” Thoáng nhìn ánh mắt hoài nghi của hân, thiếu niên liền đem những cái vừa nhìn đọc lại, một chữ cũng không sai, ngay cả chiêu thức cũng đều luyện lại một lần. “Thế nào, đúng hay không? Có sai không?”

Nam nhân khiếp sợ nhìn chằm chằm vào thiếu niên trước mắt. “Người quả nhiên là thiên tài, không chỉ có căn cốt tuyệt hảo cùng ngộ tính trăm năm khó gặp, còn có thể nhìn qua là không quên! Xem ra ngày ta báo đại thù đã còn không xa. Ha ha! Trong chốn giang hồ lại xuất hiện thêm một ma đầu ác hơn, tuyệt hơn.”

Ngày đầu tiên hân truyền võ học, hân liền phát hiện thiếu niên này có dị bẩm thiên phú, thông minh tuyệt đỉnh, dạy hân cái gì thì gần như chỉ cần nói một lần là hân đã lĩnh ngộ được, phải là một kỳ tài võ học, thậm chí tuổi còn cách xa hân.

Nếu hân không sa sút đến thế này, nhất định phải đem thiếu niên này phá hủy, miễn cho một ngày kia trở thành đối thủ của chính mình, nhưng lúc này hân may mắn gặp gỡ thiếu niên, trời không quên hân, sở học cả đời của hân mới có thể có truyền nhân.

Trong mắt thiếu niên lộ ra tia sáng lạnh lẽo, trào phức, quét mắt nhìn nam nhân một cái. Hân hoàn toàn không có ý báo thù gì cho hân, càng không có hưng trí đi làm ma đầu gì. Sở dĩ không nói thẳng cho hân, là vì cả ngày chán nản muốn tìm người để đùa, dù sao hân cũng sắp chết, cần gì phải phá hỏng mộng tưởng hảo huyền của hân đâu.

“Ta sẽ không nhìn lầm người,” Nam nhân nhìn thiếu niên như mê muội, hưng phấn nói: “Lấy tư chất của người, ngày sau người nhất định có thể trở thành một ma đầu còn tâm ngoan thủ lạt hơn ta, đến lúc đó chắc chắn sẽ đẩy lên một trận tinh phong huyết vũ, tiếng kêu than dậy khắp trời, ha ha...” Hân giống như ngửi được mùi vị tanh ngọt dày đặc kia, nhin không được mà phấn khởi đến run cả lên.

Khi thân ảnh của thiếu niên sắp rời đi, hân trừng mắt nhìn bóng dáng hân mà cười điên cuồng, nói: “Người không tin sao? Tiểu tử, người đủ lãnh huyết, xóa đi ánh mắt lạnh lùng, không cần hết thảy ở đáy mắt của người, sẽ khiến người bước đi một hướng rập khuôn ta, đáng tiếc duy nhất của ta là, không thể tận mắt nhìn thấy người làm sao mà gây ra sóng gió trên giang hồ, sáng nắng chiều mưa.”

Thiếu niên tiến vào bóng đêm, không đem lời nói của hân làm trọng, từ đầu đến cuối hân đều xem nam nhân như là một kẻ điên.

Ánh mắt lãnh đạm của nam nhân trên giường phát ra ánh sáng cuối cùng, hân biết sinh mệnh của hân chống không quá ba ngày, nhưng hân đã không còn tiếc nuối, không cần tận mắt nhìn thấy, hân cũng có thể đoán được giang hồ bình ổn chưa lâu, lại bị ồn ào huyền ảo. Nhưng hân ngàn tính vạn tính thế nào cũng vô pháp dự đoán được, ngày sau sẽ có một tảng đá xuất hiện giữa đường, ngăn trở người hân xem trọng trở thành đại ma đầu hỗn thế.

Phổ xá náo nhiệt, mọi người rộn ràng, người bán hàng rong hai bên đường rao hàng các loại vật phẩm, thức ăn.

Một đứa nhỏ ăn mày toàn thân dơ bẩn, nhỏ gầy, tuổi chừng sáu, bảy tuổi, ngồi trên mặt đất, trước mặt là một cái chén bẽ, người có lòng tốt đi ngang qua liền bỏ xuống một đồng tiền, đứa nhỏ ăn mày nói tiếng tạ ơn rồi mới cầm đến, liền bị một tên ăn mày lớn hơn nhanh tay đoạt đi.

“Đưa ta, đó là của ta.” Đứa trẻ ăn mày tức giận trừng to mắt nhìn tên ăn mày giành mất tiền, lập tức nhào đến muốn giành lại đồng tiền.

Nhưng đứa trẻ ăn mày làm sao lại là đối thủ của tên ăn mày kia, thân thể nhỏ bé lập tức bị tên ăn mày kia kéo vào trong một cái hẻm nhỏ, hất vung tay một cái đã đánh ngã đứa trẻ ăn mày.

“Hừ, tiểu tử ốm yếu này cũng dám giành với ta. Địa bàn này là của ta, người ở đây ăn xin thì mỗi đồng tiền đều thuộc về ta, người còn không rõ sao?” Tên ăn mày đạp lên chân nó, gương mặt đen bần lộ ra nụ cười đắc ý.

Đứa trẻ ăn mày ra sức muốn thoát khỏi chân của hắn, nhưng tên ăn mày càng cố ý đạp mạnh hơn, đau đến mức nó kêu ra tiếng.

Một tên ăn mày khác đi ngang qua thấy không được mà đi qua nói tình.

“Nhìn nó tuổi còn nhỏ mà đã phải đi ăn mày, lại bị què một chân, cũng đủ đáng thương. Coi như thế là được, Bàn ca, đừng khinh người quá đáng, lưu lại đường sống cho người ta.”

“Hừ, ai bảo hắn không có mắt, ở địa bàn của ta mà còn dám phản kháng ta. Hôm nay bỏ qua, nếu lần sau tái phạm, ta tuyệt không tha cho hắn.” Tên ăn mày lại ác ý đá hắn một cái rồi mới đi.

Đứa trẻ ăn mày đứng lên, đôi mắt to tròn không cam lòng trừng hắn, đi theo phía sau hắn, đợi đến khi hắn đi đến đầu hẻm, đứa trẻ ăn mày lại đột nhiên dùng sức chạy về phía trước, tên ăn mày không phòng bị nên bị đẩy ngã xuống đất, đồng tiền nằm trong tay cũng bị rơi xuống.

Mặc dù chân bị què, nhưng động tác của đứa trẻ cực nhanh, đi lên muốn lấy lại tiền của mình, lại bị một con ngựa đang chạy nhanh đến khiến cho kinh hách đến ngây ngốc đứng lại tại chỗ, may mà chủ nhân con ngựa nhanh nhẹn kéo dây cương, mới không đụng phải nó.

Lập tức, nam nhân Lý Hồng nổi giận ùng ùng đến mắng ra tiếng, “Người muốn chết sao, ngại sống quá lâu à? Nếu muốn chết, đi tìm chỗ khác chết, đừng làm dơ ngựa của ta.” Nói xong liền vung roi trong tay đánh về phía đứa ăn mày, khiến nó bị đau đến quỳ rạp xuống đất.

Một con ngựa khác vượt lên từ phía sau, Lý Tề thấy thế cũng lập tức quát to trách móc theo, “Đồ ăn mày thời này còn không mau cút đi, dám cản đường của gia, có tin gia ta đạp chết người hay không.”

Đứa trẻ di chuyển thân mình, chậm rãi đi về một bên, thấy một đôi giày cũ kỹ ở trước mặt nó, nó liền vòng qua đôi giày kia mà đi.

Nhưng ai biết hai người mới vừa rồi, lại nhảy xuống vây quanh hắn.

“Chậm đã, thằng nhóc ăn mày.” Lý Tề chặn đường đi của nó.

Đứa trẻ đỡ đầu ngăn đầu, liếc mắt nhìn người vừa lên tiếng gọi nó lại.

“Lý Diễm, đệ thấy thằng nhóc này thế nào?” Lý Tề chỉ vào nó, nhìn một thiếu niên vô cùng tuấn mỹ mà nói.

“Buồn cười lắm.” Trên mặt thiếu niên hiện lên tươi cười sáng rõ.

“Lý Diễm, tên ăn mày này có chỗ nào đáng buồn cười?” Lý Hồng không có ý tốt hỏi.

“Nó ngốc đến mức vì một đồng tiền mà không để ý đến sinh mạng.” Thiếu niên vẫn mang nụ cười châm biếm, từ lúc thằng nhóc ăn mày bị tên ăn mày kia khi dễ thế nào vừa rồi, đến khi nó gần như bị ngựa đạp vào, tất cả đều rơi vào trong mắt hắn.

Nếu không vì muốn xem vận mệnh của thằng nhóc này cuối cùng sẽ thế nào, hắn cũng không bị vài vị huynh trưởng của hắn phát hiện.

“Nhưng ta lại cảm thấy thằng nhóc ăn mày thật sự rất đáng thương đấy, còn nhỏ tuổi mà đã phải lưu lạc đầu đường xin ăn. Ai, ta thật sự là đồng tình với nó.” Lý Tề mang nụ cười giả tạo, nhìn đồng bạn bên cạnh, “Nhị ca, huynh nói có phải hay không?”

“Đúng vậy, nó khiến cho ta nhớ đến người nào đó.” Được gọi nhị ca, Lý Hồng lên tiếng.

“Không đúng sao? Đệ cũng hiểu là bọn họ rất giống. Năm đó hấn vì nhặt một cái vòng tay rách nát, vậy mà lại không sợ mà đưa tay liều mạng tìm may trong hồ phấn đấy, biến thành toàn thân vừa bẩn lại vừa thối, không ai dám tiếp cận, còn bị cha giáo huấn nghiêm khắc một trận.” Trên mặt Lý Tề hiện lên nụ cười ác ý.”

Hấn lại nói với Lý Hồng: “Nhị ca, nếu bọn họ giống nhau như vậy, người ta nói có chủ tử gì thì sẽ có nô tài thế đó, dù sao bên người Lý Diễm cũng không có thị đồng, đệ thấy cha tám phần cũng đã quên trong phủ chúng ta còn có một vị thiếu gia như vậy, không bằng chúng ta giúp đỡ, thay thập đệ của chúng ta làm chủ, tìm một tên nô tài hầu hạ hấn.”

“Nói cũng phải, từ sau khi mẹ hấn chết, hấn liền trở trời không nơi nương tựa, ngay cả cha cũng không liếc mắt nhìn hấn một cái, còn chạy đến căn phòng rách nát, u ám ở phía đông ở, chúng ta những người làm huynh trưởng này, há có thể không có tình cảm anh em được.” Lý Hồng nói xong giả bộ đưa ra vẻ mặt từ thiện, nhìn về phía thiếu niên. “Lý Diễm, từ hôm nay trở đi, thằng nhóc ăn mày này là thị đồng của đệ, nếu chủ tử các đệ đáng thương giống nhau, nhất định là có thể vui vẻ ở chung đi.”

Hai người bỗng cười ầm lên, Lý Tề hèn mọn liếc mắt nhìn đứa trẻ ăn mày một cái.

“Đúng vậy, tuy rằng thằng nhóc ăn mày này bị què một chân, nhưng dù sao nó cũng là người, ít nhiều cũng có thể giúp đệ cái gì đó, sẽ không muốn ngược lại đường đường thập thiếu gia của Lại bộ thượng thư phủ hầu hạ lại rồi.”

Nhìn trên mặt thiếu niên lộ ra vẻ mặt bất cần, Lý Hồng chất vấn: “Lý Diễm, xem thần sắc kia của đệ, chẳng lẽ ghét bỏ đứa nhỏ ăn mày này cả người vừa bẩn, vừa rách nát, không muốn nó làm thị đồng cho đệ sao?”

Gương mặt tuấn mỹ của hấn lộ lên nụ cười sáng lạn.

“Làm sao có thể chứ, đệ rất hài lòng với nó, cảm ơn tấm lòng tốt của hai vị huynh trưởng.”

“Người tên là gì?” Lý Diễm dẫn nó trở lại phòng nhỏ của mình, trong lòng cảm thấy cực kỳ thú vị, mới chôn một lão nhân đã chết, hiện tại lại có một thằng quỷ nhỏ đến để hầu hạ đùa.

“Tiểu khát nhi.” Nó ngậy ngốc trừng mắt nhìn thiếu niên tuấn mỹ trước mắt. Rất hiếm khi nhìn thấy người sinh ra đẹp như thế, tuy rằng xiêm y trên người hấn rất cũ kỹ, nhưng một chút cũng không che giấu được sự xuất sắc của hấn.

Lý Diễm vẫn giữ nụ cười trên mặt như trước, chỉ là trong giọng nói đã không kiên nhẫn.

“Ta hỏi tên, người nghe không hiểu sao?”

“Ta, ta chỉ biết mọi người gọi ta là tiểu khát nhi, ta không biết ta còn tên gì nữa.”

“Phải không?” Thiếu niên đảo mắt nhìn hấn từ trên xuống dưới, Lý Diễm trầm ngâm một lát rồi nói: “Nhìn người vừa nhỏ lại vừa bẩn, sau này gọi người là Tiểu Thạch Đầu đi, sau này người gọi ta là Diễm chủ tử, đã biết chưa?”

“Diễm chủ tử?” Nó ngậy ngốc nhìn thiếu niên.

“Đúng vậy, ta là chủ nhân của người, người là nô tài của ta.” Cuộc sống hấn là sẽ có thú vị đây.

“Nô tài?” Đôi mắt sáng tròn của nó dường như còn không hiểu hết ý nghĩa của từ này.

“Đến đây đi, Tiểu Thạch Đầu, ta mang người đi xem chuyện tốt.” Đêm khuya, Lý Diễm mang theo thị đồng của mình lặng lẽ, thoải mái bước đến mái hiên của một tòa nhà.

Hấn không tiếng động đẩy một cửa sổ ra, dờ ra một cái khe hở, ý bảo Tiểu Thạch Đầu nhìn lên vào trò hay triển miên đang trình diễn ở trong phòng.

Mới liếc mắt nhìn một cái, Tiểu Thạch Đầu liền há hốc miệng, mắt trừng thẳng. Lý Diễm lập tức che kín miệng của nó, không cho nó kêu ra tiếng.

Hắn nói nhỏ lời cảnh cáo bên tai nó, “Người dùng mắt xem cho ta, đừng giống như tên ngốc, há to miệng đàn độn.”

Lý Diễm cứ dẫn hắn đi nhìn mấy loại hình ảnh đông cung đầy hương diễm, nóng bỏng như vậy, cuối cùng đứng lại ở một cái sân, hắn lại không nhìn nữa, ngược lại dùng chân lắng nghe hai người trong phòng nói chuyện.

Theo nội dung hắn nghe được, nụ cười trên gương mặt Lý Diễm càng lúc càng sâu, mãi cho đến khi trong phòng ngoại trừ tiếng rên rỉ dâm dăng, không còn tiếng nói chuyện vang lên, mới dẫn Tiểu Thạch Đầu về.

“Từ lâu nhân không có, nữ nhân hắn sủng ái nhất liền đưa nam nhân khác lên giường, lúc này lại muốn bày mưu giết người cướp của. Hì hì, xem ra chuyện này rất thú vị, nữ nhân quả nhiên là loài độc nhất trong thiên hạ.”

Ý cười nhộn nhạo bên môi không thu lại được, hắn đã không nhìn được mà muốn ngày đó mau chóng đến, muốn chính mắt nhìn thấy trò hay này trình diễn.

“Diễm chủ tử, chúng ta có muốn nói cho lão gia chuyện này hay không?” Đôi mắt to tròn của Tiểu Thạch Đầu đầy hoảng sợ nhìn chằm chằm vào hắn. Mới vừa rồi nó cũng không nghe rõ đoạn đối thoại của người trong phòng, nhưng Diễm chủ tử nói là giết người cướp của, thì nó nghe được rất rõ ràng.

“Người theo ta hai năm, sao vẫn còn ngốc như vậy? Người nói người khác cũng không tin, Đào Hồng là nữ nhân được lão nhân kia sủng ái nhất, người muốn tìm chết sao.” Lý Diễm khẽ gõ lên đầu Tiểu Thạch Đầu.

“Nói nữa, người muốn hại ta không có trò hay để xem sao? Ta còn chưa thấy qua cảnh cường đạo đánh cướp thế nào, lúc này hiếm có được cơ hội nhìn một cái, người muốn phá hỏng nhã hứng của ta sao?”

“Cái gì? Cường đạo đánh cướp!” Vừa nghe chữ này, nhất thời khiến cho Tiểu Thạch Đầu choáng váng. “Vậy không phải sẽ chết người sao?”

Lý Diễm mang vẻ mặt bất cần nói: “Thiên hạ làm sao không có người chết, có đáng phải kinh sợ như vậy không.”

Theo hắn hai năm, Tiểu Thạch Đầu có chút hiểu được tính nết của chủ tử này, nhưng vẫn là càng nghĩ càng không đúng.

“Nhưng nếu những kẻ cường đạo không điều ác nào không làm đi vào giết, không phải chúng ta cũng gặp tai ương hay sao?”

Lý Diễm cúi người, để gương mặt tuần tú của hắn cúi đến trước mặt nó, cười hớ hớ hỏi: “Người sợ chết sao?”

Tiểu Thạch Đầu thành thật gật đầu.

“Sợ, chẳng lẽ Diễm chủ tử không sợ sao?” Nó trừng to mắt nhìn hắn.

Ý cười tràn mặt hắn, đưa tay vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn, thanh tú của Tiểu Thạch Đầu.

“Không sợ, ta muốn biết hình dáng của đầu trâu mặt ngựa trông thế nào, có giống như diễn kịch trên sân khấu hay không, gương mặt trắng toát, đầu lưỡi thật dài.” Hắn nói xong còn cố ý thè lưỡi ra, giả một cái mặt quỷ.

“A, Diễm chủ tử đừng làm ta sợ!” Tiểu Thạch Đầu vội vàng che mắt không dám nhìn. Nửa đêm còn nói loại chuyện khủng bố này, còn làm ra vẻ mặt đáng sợ này, Diễm chủ tử muốn nó buổi tối không thể ngủ sao?”

Lý Diễm vui vẻ bật cười, hơn nữa còn nói ra chuyện khiến cho Tiểu Thạch Đầu run sợ trong lòng.

“Tiểu Thạch Đầu, nhìn người đáng yêu như vậy, ta nói cho người một bí mật. Người có biết không, gian phòng người ngủ hai năm qua, từng có một người chết?”

“Cái gì, cái gì?” Nó ngây dại, một lát sau, nó nghĩ tám phần là Diễm chủ tử muốn dọa nó, cho nên vỗ vỗ ngực mình, nở ra nụ cười: “Lần này ta không bị Diễm chủ tử hù nữa, nhất định là người gạt ta.”

Lý Diễm đưa ra một nụ cười rét lạnh.

“Hắc hắc, ta nói là thật, hơn nữa người đó còn do chính ta tự tay chôn, nếu người không tin, ta có thể mang người đi nhìn chỗ đã chôn hắc.” Hắc nắm lấy tay phải của Tiểu Thạch Đầu, Tiểu Thạch Đầu sống chết kháng cự, không muốn đi cùng hắc.

“Đừng, Diễm chủ tử, Tiểu Thạch Đầu tin người nói thật, người đừng làm ta sợ.”

Hắc mang vẻ mặt tiếc hận nói: “Người thật sự không muốn nhìn?”

Tiểu Thạch Đầu lắc đầu lia lịa.

“Được rồi, ta cũng có chút mệt nhọc, ngày khác mang người đi cũng tốt lắm.” Nói xong, Lý Diễm nằm lên giường của mình.

Tiểu Thạch Đầu vẫn còn đứng ở đó, mang vẻ mặt không biết nên làm sao bây giờ.

“Ta muốn ngủ, không cần người hầu hạ, người về phòng của mình đi.” Hắc vẫy tay cho nó lui ra.

“Ta, ta, Diễm chủ tử.” Vừa rồi nói những lời này với nó, bảo sao nó dám quay lại phòng của mình, nơi đó từng có người chết, cho dù đánh chết nó, nó cũng không dám tiếp tục ngủ trong đó.

“Ta nói ta muốn ngủ, đừng làm ồn ở đây, đi xuống.” Hắc nhắm mắt lại, che đi ý cười trong mắt.

Tiểu Thạch Đầu trừng mắt, cố gắng lấy dũng khí nói với hắc: “Diễm chủ tử, ta có thể ngủ trong này hay không?”

Lý Diễm mở mắt ra cân nhắc. “Người muốn ngủ cùng với ta?”

“Không phải, ta làm sao dám chứ. Ta chỉ muốn ngủ trên ghế, tuyệt đối sẽ không làm ồn tới Diễm chủ tử.” Nó nhìn hắc cầu xin.

“Người sợ quỷ à.” Lý Diễm nở nụ cười hiểu rõ. “Nhưng người cũng đã ngủ trên giường kia hai năm, còn có gì phải sợ?”

“Trước kia không biết chuyện đó cho nên không sợ, hiện tại đã biết đương nhiên là sợ.” Tiểu Thạch Đầu thật thà nói.

Hắc cười ra tiếng. “Người nhát gan như vậy, ba ngày trước, Lý Hồng bọn họ đưa người đến rừng Hắc Sâm, người lại còn có thể còn sống trở về, không bị hù chết, thật đúng là làm khó người.”

Tiểu Thạch Đầu thẳng thắn nói. “Ta bị dọa đến không đi được, thiếu gia bọn họ bỏ ta lại nơi đó, nói là muốn làm thỏa mãn cho dã thú cùng ác quỷ, sau khi bọn họ rời đi, ta đã bị tiếng kêu trong rừng tối làm sợ đến hai chân mềm nhũn.”

Hai năm này, nó bị mấy vị gia hù hống trong phủ chinh thắm, nhưng mấy ngày trước là lần quá đáng nhất, bọn họ mang nó đi săn thú, có ý bỏ nó lại mà không đem về, nó còn tưởng rằng tám phần là nó sẽ mất mạng.

“Vậy người còn có thể nhận được đường trở về?” Lý Diễm hỏi. Hai năm nay, mấy tên huynh trưởng của hắc chơi đùa Tiểu Thạch Đầu như thế nào, hắc đều nhìn thấy được, nhưng một lần cũng không nhúng tay vào, bởi vì không cần thiết.

Một người muốn sinh tồn thì không thể dựa vào sự giúp đỡ của bất kỳ kẻ nào, muốn sống sót chỉ có thể dựa vào chính mình, chống đỡ không được thì cũng chỉ còn đường đi xuống địa phủ mà báo danh.

Hắc chính là đã sống như vậy, từ sau khi mẹ hắc qua đời, hắc bị vứt bỏ đến phòng nhỏ này, năm ấy hắc mới sáu tuổi, không có nô bộc chiếu cố hắc, đói bụng cũng phải tự mình xuống phòng bếp tìm thức ăn, ngay cả hạ nhân có chút quyền thế cũng không để hắc vào mắt.

Trong phủ của cha hắc có tổng số mười vị huynh đệ tỷ muội, nhưng không một ai có thể dựa vào, hơn nữa người khi dễ hắc nhất chính là mấy tên huynh trưởng được sủng ái.

Cha hắc bởi vì mẹ mất sớm, xem hắc như là người mang điềm xấu. Huống chi cha hắc có tính háo sắc, đừng nói cơ thiếp trong phủ đã hơn mười người, nữ nhân nuôi dưỡng bên ngoài cũng không ít, sinh con cho ông ta còn có tới hai, ba mươi người, đừng nói đến chỉ mười mấy mỹ nhân này.

Cho nên sự tồn tại của hắn trong phủ, đối với cha, thậm chí với toàn bộ Lại bộ thượng thư phủ mà nói, căn bản là không quan trọng, cho dù hắn chết cũng tuyệt đối sẽ không có người khổ sở vì hắn.

Tiểu Thạch Đầu mang vẻ mặt vô cùng thành thật nói, “Hai năm này, tuy rằng các thiếu gia đối đãi không tốt, nhưng Diễm chủ tử đối đãi không tệ, chẳng may nếu thật là phải chết, ta hy vọng có thể gặp mặt Diễm chủ tử lần cuối, trong đầu ta không ngừng nghĩ đến gương mặt của Diễm chủ tử, vì thế càng lúc càng có dũng khí, đi hai ngày một đêm, thể này rồi mới trở về được.”

Đôi mắt to tròn của nó nhìn hắn, nghĩ đến tình cảnh đáng sợ khi đó, vai không khỏi khẽ run.

Thời gian này không cần phải đi ăn xin, mặc dù vẫn gặp tai nạn không ngừng, nhưng nó thật sự cảm thấy đây là những ngày tốt đẹp nhất mà nó được trải qua. Nó sẽ không đói bụng nữa, không cần liều mạng tìm chỗ trú khi mưa xuống, còn có quần áo ấm áp để mặc, nó liền cảm thấy cuộc sống hiện tại là hạnh phúc nhất.

Nụ cười của Lý Diễm bỗng biến mất, gương mặt tuấn mỹ hiện lên nét suy nghĩ sâu xa, đôi mắt đen khẽ chớp lên cái gì đó. Sau một lúc lâu, mắt hắn nhìn đến gương mặt nhỏ nhắn, thanh tú, lộ ra vẻ trẻ con của Tiểu Thạch Đầu.

“Đi lên đi, giường này còn đủ cho hai người ngủ.” Hắn lại mang lên gương mặt tươi cười, có lòng tốt nói.

Kỳ thật hôm nay hắn mang Tiểu Thạch Đầu đi xem đông cung sống này, chính là khen ngợi nó. Hắn thực ngoài ý muốn khi thấy nó có thể còn sống mà trở về từ rừng Hắc Sâm, sinh mệnh của nó kiên cường, dẻo dai ngoài mong muốn của hắn.

Tiểu Thạch Đầu kinh ngạc. Diễm chủ tử nói thật sao? Cùng ngủ một giường với hắn!

Lý Diễm không kiên nhẫn nhìn gương mặt ngốc nghếch của nó, cánh tay dài đưa qua kéo nó lên giường.

“Sau này người đi theo ta, ta ăn sơn hào hải vị thì người cũng ăn sơn hào hải vị, ta ăn rễ cây thì người cũng ăn rễ cây, cũng chính là ngày sau chúng ta có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, người hiểu chưa?”

Nhìn vẻ mặt ngây ngốc của nó vẫn còn chưa hiểu rõ, hắn dùng lực nhéo nhéo cái mũi nhỏ của nó.

Hắn lên tiếng hỏi lại, “Trả lời đi, đã hiểu chưa?”

“Ta hiểu được, Diễm chủ tử, sau này mặc kệ Diễm chủ tử làm chuyện gì, Tiểu Thạch Đầu nhất định sẽ đi theo người, người lên thiên đường thì ta lên thiên đường, người xuống địa ngục ta cũng xuống địa ngục, tuyệt không rời đi Diễm chủ tử.” Nó nhìn chằm chằm vào Diễm chủ tử, tuyên cáo sự trung thành của nó một cách vô cùng cảm động/

Lý Diễm cười phá lên, sùng nịch vỗ vỗ đầu nó. Hắn biết trong lòng mình đã có một khoảng trống, dành ra cho Tiểu Thạch Đầu có mạng sống ngoan cường này.

Đêm mưa sa gió giật, cuồng phong thổi mãnh liệt ngoài phòng, trên trời có tiếng sấm rống to, tia chớp xanh tím xoẹt qua bầu trời đêm u ám như giao long, biến hóa kỳ lạ khiến người nhìn thấy mà trong lòng phát lạnh.

Vào thời khắc nên đi ngủ, Lý Diễm cũng đang hưng phấn chờ mong chuyện gì đó, liên tục nhìn ra ngoài phòng. Phút chốc hắn liền tập trung nghe ngóng gì đó, thoáng chốc gương mặt tuấn mỹ hiện lên tươi cười. Rốt cục cũng đến đây.

“Đi thôi, chúng ta đi xem náo nhiệt nào.” Hắn đánh thức Tiểu Thạch Đầu đã ngủ say bên người hắn, nhẹ nhàng kéo nó lướt lên một nhánh cây cao nhất, chuẩn bị tốt mà rình xem lễ vật mà Đào Hồng chuẩn bị tặng cho cha hắn.

Một đám người áo đen che mặt đã mở cửa sau tiến vào từ sớm, không bao lâu liền đi đến nơi ở các phía, vài tên áo đen to lớn, hung hãn quen thuộc chạy đến phòng chính. Không bao lâu, trong phủ liền vang lên tiếng kêu thảm thiết, tiếng rống sợ hãi, tiếng cầu cứu, tiếng tức giận, nguyên rửa, người chạy tán loạn ra chung quanh, lo lắng muốn tìm đường sống, nhưng dưới đao của đám người áo đen, từng người một đều mất mạng.

Một cảnh giết hại cướp sạch, máu chảy đầm đìa trình diễn trước mắt Lý Diễm, bên môi hắn vẫn giữ nguyên nụ cười, nhìn chăm chú vào tất cả những cảnh phát sinh trước mắt.

Lại bộ thương thư phủ chìm vào trong biển lửa, ngay cả mưa to cũng không thể dập tắt ngọn lửa mãnh liệt, hung hãn nuốt lấy từng rường cột chạm trổ, đến cả tòa phủ hoa lệ, phú quý.

Tiểu Thạch Đầu sớm bị tình cảnh giết chóc đầy máu tanh trước mắt khiến cho kinh hãi mà ngất đi, Lý Diễm ôm lấy nó chậm rãi nhảy xuống cây to, rời khỏi ngôi nhà mà hắn đã sống mười lăm năm này.

Trong mưa, hắn đột nhiên phát giác người trong lòng dường như có chút không đúng. Tuy rằng Tiểu Thạch Đầu nhìn cũng chỉ là đứa nhỏ tám, chín tuổi, nhưng quần áo bị mưa làm ướt đầm ôm chặt lấy thân hình gầy yếu của nó, ôm lấy từng đường cong mơ hồ.

Lý Diễm đưa tay mở quần áo của Tiểu Thạch Đầu ra, đôi mắt đen căng ra, giống như nhìn thấy chuyện kỳ lạ gì, hơi hơi chấn động.

2. Chương 2

Trong chốn giang hồ ai cũng đều biết trên núi Đoạn Hồn, có một vị diệu thủ thần y Quỷ Kiến Ưu. Nhưng nếu không bị buộc đến thời điểm cuối cùng, lại không có đường lui, không ai muốn đi đến nơi hung hiểm mà một khi tự tiện xông vào, liền cứu tử nhất sinh.

Thứ nhất là vì trên núi Đoạn Hồn bốn phía đều có khói độc nguy hiểm che kín, còn có vô số hổ bầy có thể đòi mạng người; thứ hai là vì tính tình Quỷ Kiến Ưu rất quái dị, cho dù tìm được hắn rồi, muốn cứu người hay không còn phải nhìn xem hắn có cao hứng hay không. Nếu có cơ may gặp được hắn có tâm tình tốt đồng ý chữa trị, còn phải thay hắn giết một người, lấy một mạng đổi một mạng.

Bình thường đối tượng hắn yêu cầu lấy mạng đều là người cực độ khó khăn, rất có thể đến cuối cùng, chính là mất thêm một mạng vô tội.

Hôm nay trên núi Đoạn Hồn cũng yên lặng như bình thường, gió khẽ lướt qua, trên không trung là màn sương trắng lơ lửng bao phủ, ở phía sâu trong núi, loáng thoáng nghe được tiếng chim hót véo von.

Đột nhiên có hai thân ảnh xuất hiện trước núi Đoạn Hồn, một người là thiếu niên chừng mười sáu, mười bảy tuổi, một người là cô gái ước chừng khoảng trên dưới mười tuổi.

“Diễm chủ tử, người dẫn ta đến nơi này làm cái gì?” Cô đứng là Tiểu Thạch Đầu, nàng mở to đôi mắt to tròn, sáng rực nhìn thiếu niên tuấn mỹ bên cạnh.

“Tới nơi này giấu quyết chuyện phiền toái nhất.” Năm trước ở dưới mưa mới biết được giới tính thật của nàng, chờ nàng tỉnh lại, dưới sự tra hỏi của hắn, phát hiện nàng lại không có chút tự giác nào, hắn còn phải mất một thời gian, mới khiến nàng hiểu được thân phận của mình là một cô gái.

“Chúng ta có chuyện gì phiền toái sao?” Kỳ quái, sao nàng một chút cũng không biết.

Tiểu Thạch Đầu đã cao lên không ít, thân thể cũng dầy đà hơn rất nhiều. Một năm nay, tuy rằng nàng lưu lạc theo Lý Diễm, trải qua cuộc sống phiêu bạt không chừng, nhưng gương mặt thanh tú, nhỏ nhắn cũng không ốm đi, ngược lại, hai gò má lại thêm hồng hào, khỏe mạnh.

“Người đợi sẽ biết.” Quan sát núi Đoạn Hồn chốc lát, Lý Diễm bảo nàng lấy ra một cái khăn, sau đó hắn dùng nước trong túi da làm ướt khăn, bảo nàng dùng để che miệng cùng mũi.

“Muốn làm cái gì?” Nàng hỏi, đồng thời cũng làm theo chỉ thị của hắn.

“Chúng ta vào trong đi dạo đi.” Lý Diễm đưa tay ôm lấy nàng, bước vào núi Đoạn Hồn, chẳng những hắn tránh được các loại cạm bẫy, còn cố tình cải tạo vài chỗ, khiến cho nó càng thêm nguy hiểm, chết người hơn.

Không bao lâu sau bọn họ liền đi tới trước một căn phòng trúc, phía trước có không ít được thảo được phơi nắng.

Đi đến trước cửa nhà người khác, theo lý phải lên tiếng hỏi thăm xem chủ nhân có ở nhà hay không, nhưng Lý Diễm lại trực tiếp đẩy cửa trúc ra, phóng khoáng đi vào, nhìn lướt qua bố trí thanh nhã bên trong, sau khi nhìn trong ngoài một lần, liền ngồi lên một cái ghế tre, phân phó Tiểu Thạch Đầu châm một ly trà đến.

Mặc dù Tiểu Thạch Đầu cảm thấy không có sự đồng ý của chủ nhân nơi này liền tiến vào như vậy dường như không tốt lắm, nhưng lời của Diễm chủ tử thì nàng không dám phản kháng, lập tức rót một ly trà trên bàn trúc đưa đến phía trước.

“Lần đầu tiên ta nhìn thấy người đến nơi này của ta, lại dám tùy hứng làm càn như thế.” Ngoài cửa có một gã nam tử đi tới, mặt hắc ngẩng lên cao ngạo, thoáng nhìn hai người trong phòng, trong mắt chớp lên một ít ngoài ý muốn, hiển nhiên là thực tò mò người trẻ tuổi quá đi.

“Quý Kiến Ưu, người chưa từng nghe qua cái gì gọi là chủ tùy khách hay sao?” Lý Diễm mỉm cười liếc nhìn hắn.

Chăm chú nhìn hắn một lát, Quý Kiến Ưu bỗng nhiên nở ra nụ cười.

“Nói thật hay. Nhưng xem ra trên người hai vị, cũng không có bệnh bất trị gì, cũng không có kỳ độc khó giải gì, đến núi Đoạn Hồn của ta, chẳng lẽ là muốn theo giúp ta nói chuyện phiếm?” Ánh mắt của hắn lướt qua từ mặt của Lý Diễm, chuyển đến Tiểu Thạch Đầu, lại cúi mắt liếc qua chân trái bị què của nàng.

Lý Diễm không xem nhẹ ánh mắt của hắn, trên mặt hắn vẫn mang vẻ tươi cười như trước, cất lên tiếng nói nhu hòa, “Ta chỉ là nhân rồi không thú vị, cho nên lên nơi này đi dạo, nhìn một cái xem có gì vui chơi hay không.”

Quý Kiến Ưu thấy hắn khí định thần nhàn, nụ cười nhạt trên mặt giống như xem thường tất cả trên thế gian, trong lòng thâm tán thưởng không thôi.

“Đã nhiều ngày không có người tới cửa, đang rất buồn bực. Tiểu huynh đệ, người tới vừa đúng lúc, có thể thay ta giải buồn.” Nói xong hắn cầm lấy kiếm trên tường, bảo với hắn, “Chúng ta đi ra ngoài chơi đi.”

Hắn tò mò muốn biết thiếu niên này có bao nhiêu thực lực, có thể có ánh mắt lạnh mà liếc nhìn thiên hạ như vậy.

Lý Diễm nhận lời mời của hắn, cùng hắn ra ngoài, không nói nhiều những lời khách sáo trống rỗng, hai người liền ra tay trong chốc lát. Lý Diễm không có binh khí gì, lấy tay không so chiêu với hắn.

Hắn thoải mái tự nhiên như đang chơi đùa, ước chừng sau mười chiêu, Quý Kiến Ưu liền ngừng tay, kinh nghi nhìn hắn, thực kinh ngạc khi hắn còn trẻ tuổi như vậy mà có thể có nội lực kinh hồn cùng chiêu thức tinh diệu như vậy.

“Võ học của người chẳng lẽ là được truyền thừa từ Lệ Ma Mộc Hoành Thiên?” Hắn không chắc chắn, bởi vì vừa xem thì có chút tương tự, nhìn kỹ lại phát hiện có sự khác biệt rất lớn.

Lý Diễm gật đầu tán thưởng. “Ta đã cải biến hơn phân nửa chiêu thức, người vẫn nhận ra được!”

“Ở Yên Ba Lâu, Mộc Hoành Thiên thân mang kịch độc, lại bị bạch đạo nhân sĩ vây công, còn bị chặt đứt gân cốt hai chân, mặc dù không tìm thấy thi thể ông ta, nhưng nghe nói là không còn đường sống, người làm sao gặp được ông ta?” Hắn dò hỏi.

“Tử lão nhân kia mệnh lớn, lúc ấy cũng không chết ngay lập tức, kéo một mạng đến ẩn úp bên cạnh một nhà quan, vừa vặn bị ta gặp được.”

“Ông ta còn sống không?” Quý Kiến Ưu kinh ngạc hỏi lại.

“Đã chết từ sớm, có thể sống thêm hai năm, đã xem như là chiếm được không ít ngày từ tay thần chết.” Hắn nói xong, phân phó với Tiểu Thạch Đầu đang đứng ở một bên, “Tiểu Thạch Đầu, ta đói bụng, đi làm chút thức ăn đi.”

“A, vâng.” Tiểu Thạch Đầu lên tiếng đồng ý, không chần chừ mà xoay cái chân khập khiễng, xoay người quay vào phòng trúc.

Quỷ Kiến Ưu thấy hai người này dường như đã thực sự đem nơi này trở thành chỗ của mình, hoàn toàn muốn làm gì thì làm, nhưng hắn cũng không tức giận, ngược lại nhìn chằm chằm vào Lý Diễm một cách kỳ dị.

“Người có biết quy củ của ta chứ?”

Lý Diễm mang vẻ mặt như không biết hắn đang nói gì, chỉ là nhìn lại hắn, cười nhưng không nói.

“Người muốn ta trị chân của nàng, đúng không?” Vẻ mặt Quỷ Kiến Ưu hiện lên vẻ hiểu rõ.

“Người muốn đổi lấy mạng người nào?” Lý Diễm hỏi lại.

Quỷ Kiến Ưu đưa tay xoa cằm, một đôi mắt sắc bén nhìn hắn.

“Nếu người thật sự muốn chữa khỏi chân của nàng, không chỉ phải giết người mà thôi, còn phải tìm thêm một loại thuốc dẫn mới thành.”

“Tìm thế nào?” Hắn đón lấy ánh mắt của người trước mặt, gương mặt vẫn tươi cười như trước.

“Đông Bắc Trường Bạch, nơi cực hàn.” Hắn nhìn chăm chú vào thiếu niên, trên gương mặt tuấn tú ngoại trừ ra cười cũng không có vẻ mặt gì, lại nói: “Nếu người ngại xa, có một nơi gần hơn cũng có thuốc dẫn đó. Chỉ là, người dám đến nơi đó cũng không nhiều.”

“Người nói xem, nếu là chơi tốt thì ta phải đi nhìn một cái.” Vẻ mặt Lý Diễm bất cần.

“Thiên Tuyệt Môn.”

“Nghe qua dường như rất thú vị, ta cũng muốn đi dạo. Được rồi, người nói cho ta biết người muốn cái gì, nếu ta có nhìn thấy thì sẽ thuận đường mang về.” Trên mặt hắn mang nụ cười hưng trí bưng bưng.

“Người rất có ý tứ, tiểu huynh đệ, nếu người còn sống trở về, ta giúp người chữa khỏi chân cho nàng.” Quỷ Kiến Ưu toát ra vẻ tán thưởng.

“Người muốn đổi mạng ai, nói một lần đi, miễn cho ta phải chạy tới chạy lui hai nơi.”

Quỷ Kiến Ưu không nhanh không chậm nói: “Chờ người lấy thuốc trở về ta sẽ nói cho người, muốn trị chân của nàng, phải đánh gãy một lần nữa, tốn thời gian ba tháng mới có thể khỏi hẳn, muốn người ở đây ba tháng, chắc hẳn là người sẽ không chịu nổi đi, chẳng bằng thừa dịp này ra ngoài đổi không khí.”

※※※

“Diễm chủ tử, ta không muốn chữa khỏi chân, người đừng bỏ lại ta.” Tiểu Thạch Đầu kinh hoảng chạy vội tới cửa, ôm lấy Lý Diễm đang chuẩn bị rời khỏi từ phía sau.

Vừa rồi trong lúc vào phòng, nàng liền mơ hồ cảm thấy không thích hợp, bởi vậy lại lập tức đi ra, vì thế nghe được lời nói của bọn họ.

Trong đôi mắt sâu thẳm của Lý Diễm khẽ hiện lên chút kinh sợ, đẩy tay nàng ra khỏi người mình, trêu đùa: “Tiểu Thạch Đầu, ta không thích có một phế vật hành động không tiện, động tác chậm chạp theo bên người.”

“Diễm chủ tử, Tiểu Thạch Đầu sẽ cố gắng, tuyệt đối sẽ không gây trở ngại cho chủ tử, cầu xin người đừng bỏ Tiểu Thạch Đầu!” Nàng hoảng sợ nói, đột nhiên xông mạnh về phía trước, dùng hết sức ôm chặt lấy hắn, chết cũng không để hắn rời khỏi chính mình.

Nhìn tay cùng người nàng đang dùng hết toàn lực nắm bên hông hắn, nụ cười trên mặt hắn càng thêm sâu, nâng gương mặt nhỏ nhắn vì bối rối mà khóe mắt như muốn khóc, nhẹ nhàng nói: “Người ở lại trong này cho tốt, chờ ta chơi chán Thiên Tuyệt Môn gì đó, ta sẽ trở lại.”

“Thật vậy chăng?” Diễm chủ tử, người sẽ quay lại dẫn ta đi?” Nàng hoảng sợ hỏi, sợ hắn đang lừa nàng.

“Nếu là giả, người có năng lực làm thế nào chứ? Dựa vào người, giữ được ta, đi được theo sao?” Hắc chưa cho nàng một đáp án khẳng định, tự mình cười châm biếm nhìn gương mặt trắng bệch của nàng.

“Ta sẽ ở đây chờ Diễm chủ tử, nếu đợi không được Diễm chủ tử, ta sẽ biến thành quỷ đi tìm Diễm chủ tử, ta nghe nói ma quỷ không gì là không làm được, đến lúc đó nhất định sẽ tìm được người.” Về mặt nàng nghiêm túc, đôi mắt to tròn lộ ra vẻ quyết tâm kiên định vô cùng.

Nụ cười trong mắt Lý Diễm mơ hồ thu vào, bàn tay xoa lấy gương mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Người có thể nghĩ ra loại chủ ý kỳ quái này, nếu ta không trở lại, chẳng phải cũng sẽ bị tiểu quỷ người cuốn chặt lấy không dứt.” Nói xong, hắc buông nàng ra, nháy mắt đã ra tới ngoài cửa.

Quỷ Kiến Ưu buồn cười nhìn nàng giống như đang trải qua sinh lý tử biệt gì đó.

“Người yên tâm, hắc không bỏ nổi người, sợ là sợ chính hắc có còn mạng trở về hay không.”

“Cái gì? Đại thúc, ông nói lời này là có ý gì?” Tiểu Thạch Đầu kinh ngạc nhảy dựng lên.

“Thiên Tuyệt Môn là một nơi hiểm ác trên giang hồ, người ở trong đó đều là đám người hung ác, khát máu, sự tàn khốc cùng giả dối của bọn họ khiến cho người trong giang hồ nghe thấy tiếng liền run sợ, càng đừng nói là đi trêu chọc.”

“Vậy vì sao ông lại muốn bảo Diễm chủ tử vào trong đó? Ông tên trướng thối này, ông muốn hại chết Diễm chủ tử?” Nói xong, liền hỗn hển vung tay lên, dùng hết sức toàn thân đánh lên người hắc, khuôn mặt nhỏ nhắn bị nước mắt che phủ.

“Là do Diễm chủ tử của người muốn đi, hơn nữa, Diễm chủ tử người cũng không phải là hạng người thiện lương gì, muốn so về lạnh lùng cùng ngoan tuyệt, nói không chừng những người đó cũng không phải đối thủ của hắc.” Quỷ Kiến Ưu nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang đánh lung tung của nàng, về mặt tỉnh bơ.

Bỗng nhiên phát giác Tiểu Thạch Đầu bởi vì khí nộ công tâm, khó thở, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch. Hắc đưa tay vỗ lên mấy đại huyệt trên người nàng, để nàng tạm thời mê man, bình ổn cảm xúc kích động.

Nửa tháng sau, thân ảnh Lý Diễm lại xuất hiện lần nữa ở núi Đoạn Hồn. Vừa thấy hắc đến, Quỷ Kiến Ưu hoàn toàn không ngoài ý muốn, chỉ liếc mắt nhìn vết thương bên tay trái của hắc.

“Thực không đơn giản, tiêu diệt Thiên Tuyệt Môn lại chỉ bị thương như vậy, xem ra người còn bí hiểm hơn nhiều so với sự tưởng tượng của ta.”

Lý Diễm lấy một cái bình đen từ trong ngực ra quăng cho hắc.

“Cái người muốn. Nói đi, muốn giết ai?”

Quỷ Kiến Ưu phun ra vài chữ, “Bắc Nho Hà Chí Thành.”

Lý Diễm xoay người muốn đi, hắc kỳ quái hỏi: “Người không muốn gặp nàng sao? Nàng mỗi ngày đều quỳ lạy dập đầu đều đặn như ba bữa cơm, cầu khẩn với ông trời để người có thể trở về bình an.”

“Ta không muốn nhìn thấy gương mặt khóc sướt mướt kia.” Nói xong hắc liền rời nhanh đi.

Quỷ Kiến Ưu vỗ vỗ cằm, về mặt suy nghĩ sâu xa.

Chờ đến ba tháng sau khi Lý Diễm trở về, nhìn thấy Tiểu Thạch Đầu đã có thể đi lại bình thường, nhưng gương mặt thanh tú nhỏ nhắn lại gây yếu khác thường.

Nàng vừa nhìn thấy nàng, liền nước mắt rơi lã chã thật đáng thương mà nhào vào lòng hắc, tiếng khóc thút thít nức nở vang lên, khóc không thành tiếng.

“Ta... Ta nghĩ người không cần ta. Diễm chủ tử, oa oa oa... Người đừng bỏ lại ta.”

“Để cho ta nhìn một cái xem.” Lý Diễm đẩy nàng ra, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của nàng toàn là nước mắt nước mũi, vì thế lấy khăn ra lau sạch cho nàng.

Tiểu Thạch Đầu nở nụ cười, thoải mái đi lại cho hắc xem.

“Có thể chạy sao?”

“Có thể.” Nàng chạy qua chạy lại trước mặt hắn. Lại dừng lại trước mặt hắn, nghiêm mặt lại, rất nghiêm túc nói: “Tiểu Thạch Đầu đã không còn là phế vật, Diễm chủ tử.”

Tuy rằng thời gian này của nàng rất thống khổ, bất kể là thân thể hay là trong lòng, nhưng cuối cùng cũng dạy cho nàng chịu đựng hết, có thể cả đời đều đi theo bên cạnh Diễm chủ tử.

Lý Diễm khẽ hừ một tiếng, “Phải không? Ta lại không nhìn ra người đã có chỗ nào tốt hơn.”

Quỷ Kiến Ưu không biết đã đứng bên cạnh từ lúc nào.

“Ít nhất Tiểu Thạch Đầu có lòng trung thành vạn phần kiên định dành cho người.”

“Trung thành có thể ăn sao?” Lý Diễm khinh miệt nói, liếc mắt nhìn Quỷ Kiến Ưu, “Ta gọi là Cung Diễm, nàng tên là Cung Anh.”

Quỷ Kiến Ưu trầm ngâm một lát mới bình tĩnh đại ngộ.

“Chữ Anh như là ngọc thạch xinh đẹp, thì ra người không thích người khác gọi nàng là Tiểu Thạch Đầu như người. Nhìn không ra, người lại so đo những cái này.”

Tiểu Thạch Đầu mang vẻ mặt mờ mịt nhìn Lý Diễm.

“Cung Anh? Là nói ta sao? Nhưng Diễm chủ tử không phải họ Lý sao, sao có thể sửa thành họ Cung?”

“Đó là họ của mẹ ta, nhớ rõ, từ nay về sau, ta gọi là Cung Diễm, người là Cung Anh, không còn người tên Lý Diễm, biết không?” Nếu không phải chữ Diễm là mẹ chọn cho hắn, hắn cũng sẽ từ bỏ.

Nàng ngoan ngoãn gật đầu.

“A, ta biết rồi.” Nàng có cùng họ với Diễm chủ tử, gương mặt nhỏ nhắn nhìn không được mà nở nụ cười.

※※※

Triều cương không thịnh vượng, thiên đạo không rõ, trên công đường có quan ham nghịch thần hoành hành, trong dân gian lại có ác bá ức hiếp dân chúng, trong giang hồ cũng gợn từng cơn sóng quỷ dị.

Mười năm trước có một nơi gọi là Niếu Bạt Lâu xuất hiện, trở thành thế lực quỷ dị nhất trong chốn giang hồ. Tác phong làm việc của bọn họ vừa chính vừa tà, thủ đoạn đối phó địch nhân cũng rất tàn nhẫn, nhưng cũng thường diệt trừ một vài phần tử tà ma tàn ác cùng quan lại tham ô.

Nhưng người biết chuyện cũng hiểu, đây không phải là Niếu Bạt Lâu muốn vì dân trừ hại, mà là những người đó cản trở lợi ích của Niếu Bạt Lâu, tự nhiên mà vậy, liền bị Niếu Bạt Lâu xem như trở ngại mà quét dọn.

Niếu Bạt Lâu trừ bỏ lâu chủ ra, còn có thêm bốn vị tòa chủ, phân thành Đông tòa chủ Bạch Tiêu Diêu, Tây tòa chủ Kiều Ngọc Đường, Nam tòa chủ Ngũ Tình Nhi, Bắc tòa chủ Quỷ Kiến Ưu.

Đi vào Ưu Thiên Lư của Quỷ Kiến Ưu, Nam tòa chủ Ngũ Tình Nhi đưa ra gương mặt diễm mạo, chớp chớp mắt mê người, cười cười, nàng tìm thấy Quỷ Kiến Ưu đang luyện chế viên thuốc ở phía sau.

Hắn thực tự động lấy ra một viên thuốc cho nàng.

“Bệnh lại tái phát?” Hắn nhìn xem gương mặt hơi tái nhợt của nàng, chẩn mạch cho nàng. “Nàng lại dùng loại võ công kia!”

Quỷ Kiến Ưu trách cứ lại mang theo vài phần luyện tiếc nhìn Ngũ Tình Nhi.

Nàng hơi buông vai, dịu dàng đem ngón tay vỗ về chơi đùa bàn tay đang để lên cổ tay nàng.

“Không có biện pháp, gặp phải cường địch thì ta phải tự cứu lấy mạng thôi.”

“Không phải lâu chủ đã hạ lệnh qua, để cho nàng nghỉ ngơi điều dưỡng một thời gian trong lâu, nàng lại không nghe lời lén trốn ra ngoài?” Quỷ Kiến Ưu chất vấn.

Nàng nở nụ cười, không thể làm gì đành nói: “Chàng cũng không phải không biết tính tình của lâu chủ, ta không dám vi phạm mệnh lệnh của hần, chỉ là hôm qua dẫn người ra ngoài tiếp ứng Bạch Tiêu Diêu, vừa vặn gặp được kẻ thù trước kia.”

“Lần sau có chuyện này thì để ta đi.” Quỷ Kiến Ưu nắm tay nàng, thương tiếc đưa tay kéo nàng ôm vào lòng.

“Chàng là thần y của chúng ta, ta không dám để chàng mạo hiểm.” Nàng bỗng cười duyên.

“Ta cũng không phải là người ăn cơm ngồi không ở Niếu Bạt Lâu, nếu ta là Bắc tòa chủ, cũng nên cống hiến chút ít, nếu không để cho lâu chủ nhìn thấy kẻ không có gì như ta đi lại trong lâu, hần sao có thể đồng ý được.”

“Y thuật của chàng có tác dụng rất lớn với chúng ta, lâu chủ mới không nghĩ như vậy, hần là người thông minh tuyệt đỉnh, sao lại không hiểu nuôi quân ngàn ngày dùng trong nhất thời.” Đề cập đến chuyện này, Ngũ Tình Nhi nhin không được mà tò mò hỏi. “Vì sao lúc trước chàng lại theo hần tái xuất giang hồ?”

“Ta cảm thấy hần là một người rất thú vị, hần là có thể xông ra ngoài một phen.” Thoáng cái mà đã mười năm trôi qua, nhưng hần cũng cảm thấy chút may mắn vì mình đã theo Cung Diễm tái xuất giang hồ lần nữa, bởi vậy mới có thể kết bạn với Ngũ Tình Nhi, tìm được tình yêu đời hần, còn biết thêm không ít người thú vị cổ quái.

Thành viên trọng yếu trong Niếu Bạt Lâu, tất cả đều là tự nguyện đi theo Cung Diễm. Bọn họ không phải đều chịu qua ân cứu mạng của hần, mà là bị tính cách lãnh đạm, bất cần đời, chính tà xen lẫn của hần hấp dẫn, mà hợp lại một chỗ, vì thế mới sinh ra Niếu Bạt Lâu.

Vài người xuất sắc ở cùng một chỗ, liền đem Niếu Bạt Lâu càng ngày càng chơi đùa lớn hơn, tổ chức cũng càng lúc càng nghiêm mật, kết quả là thành một môn phái thần bí trong giang hồ. Mà công việc dưới tay hần lại ngày càng mở rộng, chỉ cần là chơi thú vị, bất luận là trong sáng ngoài tối bọn họ đều có giao thiệp, không nghĩ qua là sẽ tích lũy được tài phú cùng thế lực khổng lồ.

“Vì sao lúc ấy nàng lại muốn đi theo hần?” Quỷ Kiến Ưu hỏi lại.

“Chàng biết là hần đã cứu ta.”

Điều này Quỷ Kiến Ưu đương nhiên hiểu rõ, còn biết là Cung Anh năn nỉ Cung Diễm ra tay.

Ngũ Tình Nhi nói tiếp: “Trừ cái đó ra, ta còn bị tính cách coi thường tất cả của hần hấp dẫn. Hần cuồng tà, nhưng lại không đến nỗi hoàn toàn lãnh huyết vô tâm, chàng hần là hiểu được, trên người hần có một loại mị lực, khiến người khác nhin không được mà muốn đi theo hần xông vào thiên hạ.”

Quỷ Kiến Ưu gật đầu, đồng ý với lời nàng nói.

“Hần không đến mức hoàn toàn lãnh khốc vô tình, đó là vì bên cạnh hần có một Tiểu Thạch Đầu. Nếu không có nàng, ta nghĩ Cung Diễm hôm nay cũng sẽ không chỉ như thế, mà sẽ là đại ma đầu nhắc lên một trận cuồng phong song dữ trong giang hồ.”

Ngũ Tình Nhi cười ra tiếng. “Đúng vậy, Tiểu Thạch Đầu kia của hần quả thật đã phát huy tác dụng rất lớn!”

“Thần y, Tình Nhi tỷ, hai người đang nói chuyện gì vậy, cười đến vui vẻ như vậy?” Mới nhắc tới nàng, Tiểu Thạch Đầu liền đứng không xa cách bọn họ, nhìn thân ảnh hai người đang ôm nhau một chỗ, tươi cười chân thành hỏi.

“Chúng ta đang nói đến dùng tảng đá chế thuốc như thế nào.” Quỷ Kiến Ưu cười nhìn cô gái dịu dàng, thanh tú động lòng người trước mắt.

“Tảng đá cũng có thể chế được?” Tiểu Thạch Đầu kinh ngạc.

“Đương nhiên, vạn vật đều có thể tìm ra được.” Hần đáp đương nhiên.

Tiểu Thạch Đầu gật đầu hiểu biết.

“Y thuật của thần y quả thực cao minh.” Nàng nở nụ cười ngọt ngào, vẻ mặt ngượng ngùng mở miệng. “Thực xin lỗi, ta tới không đúng lúc làm ảnh hưởng đến hai người, ta đến xin thần y thuốc, sẽ đi ngay. Nhu Xuân nhờ ta đến xin thuốc của thần y, nàng nói đệ đệ nàng vài ngày trước bị ngã bị thương, muốn thừa dịp mấy ngày nghỉ để đưa về nhà.”

Quỷ Kiến Ưu liếc mắt nhìn nàng đầy thâm ý. Nàng là người tốt nhất trong Niều Bạt Lâu, mỗi người có việc đều đi cầu xin nàng giúp đỡ, hạ nhân không dám mở miệng tìm hấn liền tìm nàng đến, nha đầu này lại trở thành xin gì được nấy, mà lại làm nhiều đến đáng sợ.

“Được, người chờ một chút.” Trong Niều Bạt Lâu hấn chỉ xem vài người trong mắt, nàng là một trong số đó, cho nên chỉ cần nàng mở miệng, hấn chưa từng cự tuyệt qua.

Lấy được thuốc, Tiểu Thạch Đầu trở về Diễm Thiên Điện, giao cho Nhu Xuân.

“Cám ơn Anh cô nương.” Nàng vội vàng nói lời cảm tạ không ngừng.

“Đừng khách khí, ngày mai cô phải đi về, tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng sao?” Tiểu Thạch Đầu quan tâm hỏi.

“Vâng, đều đã chuẩn bị tốt.”

Tiểu Thạch Đầu lấy ra mấy thỏi bạc cho nàng.

“Cái này cho cô mang theo, khó có thể về nhà một chuyến, mua thêm nhiều thứ tốt hơn mà ăn.” Nàng biết rõ cái khổ của người nghèo, bởi vì nàng đã trải qua rất nhiều ngày thảm hại như vậy, đương nhiên càng có thể biết được nỗi chua xót trong đó.

“Anh cô nương, cô đã giúp ta chiếu cố nhiều như vậy, sao ta có thể lại cầm nhiều tiền của cô như thế?” Nhìn bạc trên tay nàng là bằng mấy tháng lương bổng của mình, nàng vừa muốn lại vừa không dám nhận.

Kéo tay nàng qua, Tiểu Thạch Đầu đem bạc nhét vào tay nàng. “Cô cầm.”

Nhu Xuân mới đầu biết lâu chủ hàng tháng đều cho nàng năm trăm lượng để tiêu vặt, tận đáy lòng có chút ghen tỵ, nhưng khi nàng đối xử với người khác hiền lành, bản thân cũng nhận được sự giúp đỡ rất nhiều lần của nàng, cho nên không hề có địch ý với nàng. Người tốt luôn tận lực với người khác như nàng, chỉ sợ sẽ không ai chán ghét nàng được, khó trách lâu chủ lại sủng nàng như vậy.

“Cảm ơn. Trước lúc ta trở về sẽ đến Thiên Tương Tự thắp hương, khẩn cầu ông trời phù hộ Anh cô nương bình an vô sự.” Nhu Xuân nhìn ngân lượng trong tay, nói ra lời cảm kích.

Tiểu Thạch Đầu cười, hiền lành nói: “Nơi này cũng không có chuyện gì, ngày mai cô phải về nhà, đi xuống nghỉ ngơi trước đi.”

Sau khi Nhu Xuân đi rồi, nàng ngồi trên ghế, thấp giọng tự hỏi.

“Không phải là ta cũng có thể đi dâng hương, cầu phúc cho Diễm chủ tử hay sao?” Nàng nặng nề liếc nhìn quyển sách trên bàn kia.

Năm đầu tiên đi theo Cung Diễm lưu lạc khắp nơi, chỉ cần có thời gian, hấn liền dạy nàng học chữ, mặc dù nàng ngốc, nhưng học biết chữ lại rất nhanh, những năm gần đây, nàng lại cố gắng tự mình đọc không ngừng, sách xem qua cũng càng ngày càng nhiều.

Trước đó vài ngày, một vị đại nương trong lâu đi thắp nhang trong miếu, mang về mấy quyển sách, bởi vì nàng thích đọc sách liền cố ý đưa cho nàng xem, nhưng nàng lật xem nội dung trong sách kia, lại càng xem càng kinh hãi.

Nhìn sắc trời, nghĩ tới Mai tỷ phụ trách giặt quần áo hôm kia ngã gãy chân, nàng đứng dậy đi về phía hậu viện.

3. Chương 3

Tựa nghiêng vào giường, một nam tử có bề ngoài xuất sắc, cực kỳ tuấn mỹ mang vẻ mặt không chút thú vị ngáp dào, liếc nhìn nam tử anh tuấn trẻ tuổi ngồi bên cạnh hắn một cái, trên mặt tuy là mỉm cười nhưng giọng nói cũng mang theo vài phần cảnh cáo.

“Ngọc Đường, người để ta tới nơi này, chỉ là để nghe những báo cáo nhảm chán vừa rồi của người? Chẳng lẽ người cảm thấy ta rảnh rỗi đến phát khùng rồi hay sao?”

Kỳ Ngọc Đường, tây tòa chủ trong tứ đại tòa chủ của Niếu Bạt Lâu, mặc dù nghe ra ý cảnh cáo trong lời nói của hắn, lại không chút sợ hãi, ngược lại nhàn nhã nói: “Ai nha, lâu chủ đừng nóng vội, cái hay sẽ lên sân khấu ngay lập tức.” Hắn khẽ vỗ tay, từ sau phòng đi ra mười nữ tử xinh đẹp, uyển chuyển, trên người các nàng gần như chỉ mặc một lớp voan mỏng, thân thể trên người cùng gương mặt câu hồn kia, cho dù là nữ tử thấy cũng sẽ bị lay động thần trí.

Cung Diễm lại vẫn là bộ dáng vô tình thờ ơ, nhìn lướt qua mười cô gái hoạt sắc sinh hương trước mắt này.

“Cứ như vậy? Người cho rằng đây là chuyện rất thú vị?” Gương mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ tươi cười, rõ ràng lộ ra thất vọng của hắn.

“Ha ha, lâu chủ, còn chưa chấm dứt, còn có phía sau.” Hắn lại vỗ tay xuống, một gã nam tử mang chòm râu dê đi ra.

“Trần Tài Phát, người mau giới thiệu rõ cho lâu chủ của chúng ta lai lịch của các bảo bối mang trên người các mỹ nữ đây đi.”

Cung Diễm đã sớm chú ý tới trang sức trên quý mang trên người của mười cô gái. Nhưng hắn đối với trân bảo này một chút cũng không có hưng trí, bên môi hiện lên nụ cười khê, chờ xem Kỳ Ngọc Đường nghĩ ra trò hề gì.

Dù Trần tài Phát đã cùng vô số quan to quý nhân qua lại, nhưng nhìn thoáng qua nam tử tuấn mỹ nằm trên giường, trong lòng cũng không nhịn được mà thầm run lên.

Đây là lâu chủ của Niếu Bạt Lâu khiến người trong giang hồ chỉ vừa nghe thấy đã run lấy bầy – Cung Diễm, tuổi còn trẻ vậy mà cũng quá mức tuấn mỹ, nhưng trên mặt hắn lại thấp thoáng lộ ra vẻ tà lãnh khiến ông ta rùng mình một cái.

Trần Tài Phát phân phó mười mỹ nữ xếp hàng đứng trước mặt hắn, bắt đầu giới thiệu từng chỗ giá trị của các bảo vật ông ta mang tới đây.

“Lâu chủ, ngài xem, trên đầu nàng mang là san hô, là dùng hồng san hô cực phẩm lấy từ dưới đáy biển sâu ở Nam Dương mà chế thành, phía trên còn khảm một viên hồng châu trân quý nhất, viên trân châu hiếm có này sẽ phát ra ánh sáng nhàn nhạt trong bóng tối, vô cùng xinh đẹp, giá trị liên thành.”

Cung Diễm cúi mắt ra vẻ sắp ngủ, Trần Tài Phát lại cố gắng nhanh chóng giới thiệu món thứ hai.

“Ở giữa kia là hoa tai hiếm có, lấy thủ pháp cực cao minh mà khảm lên thủy tinh hình thoi màu tím trong suốt, hai viên thủy tinh này mặc dù không lớn, nhưng là cực phẩm trong cực phẩm, xem kỹ thuật cắt tinh vi, khiến cho thủy tinh nhìn từ góc độ nào cũng có thể lóe ra màu sắc khiến người khiếp sợ.”

Gương mặt của người trên giường mang nụ cười không thay đổi, khiến cho Trần Tài Phát nhìn không được mà toát ra mồ hôi lạnh, bất an không yên lại tiếp tục giới thiệu vài món trân bảo tiếp theo.

Khi hắn giới thiệu xong món thứ chín, nam tử tuấn mỹ trên giường kia vẫn là khê cúi mắt mỉm cười như trước, lại khiến cho ông ta không khỏi phát lạnh.

“Đây là món cuối cùng, trên tay nàng là một cái vòng tay được chế từ ôn ngọc màu trắng, loại ôn ngọc này có thể nói là chọn một trong một vạn, chỉ có người hữu duyên mới có thể gặp được, người có thể chất suy yếu đeo nó vào, nghe nói có thể cường kiện thân thể, kéo dài tuổi thọ, nó còn có thể mang đến bình an, bảo hộ chủ nhân vô tai vô bệnh.” Xong rồi, xong rồi, Trần Tài Phát nâng tay áo lau mồ hôi lạnh nhỏ giọt trên trán.

“Dem chiếc vòng tay kia đến đây.” Người trên giường có động tĩnh, hai mắt khép hờ rốt cục cũng mở ra. Hắn nhìn chăm chú vào vòng bạch ngọc trên cổ tay của mỹ nữ cuối cùng.

“Vâng, vâng, cái này đưa cho ngài.” Trần Tài Phát vội vội vàng vàng mở lấy cái khóa của vòng ngọc màu trắng trên tay mỹ nữ, trình lên.

Cung Diễm nhận lấy, khẽ vỗ lên vòng ngọc, phát hiện quả thực vô cùng âm nhuận, cảm giác thật tốt. Hắn đứng lên, ý cười mở rộng bên môi, liếc mắt nhìn Kỳ Ngọc Đường một cái. “Xem như là có thu hoạch, ta sẽ không truy cứu chuyện người để ta nhàn chán ở trong này lâu như vậy.” Nói xong hắn bỏ lại bọn họ đi ra ngoài.

Kỳ Ngọc Đường thấy hắn đi rồi, lấy âm lượng cực thấp mà thì thào tự nói, “Theo người mười năm, còn có thể không biết chuyện gì sẽ khiến người cảm thấy hứng thú sao?”

□□□□□□

“Tỷ yên tâm, Mai tỷ, Diễm chủ tử sẽ không tới chỗ này, ta xem hắn hôm nay tám phần là đến giờ Mùi(*) mới có thể trở về, khi đó quần áo này ta đều đã giặt xong hết, tỷ yên tâm trở về đi.” Quay đầu cho nàng một nụ cười tươi, thúc giục nàng trở về phòng nghỉ ngơi.

(*) giờ Mùi: 13h – 15h

Vết thương trên đùi quả thật rất đau, dưới sự cam đoan của Tiểu Thạch Đầu, Mai tỷ chậm rãi nhấc chân rời đi.

Tiểu Thạch Đầu cố gắng chà giặt quần áo, khi giặt xong cái cuối cùng, đột nhiên liếc về một bóng tối đang che xuống người nàng. Gì, chẳng lẽ là trời chuyển mưa rồi? Nàng ngẩng đầu, thấy được gương mặt hoa mỹ đang mỉm cười nhìn nàng.

“Người đang làm cái gì? Tiểu Thạch Đầu.” Cung Diễm treo nụ cười trên mặt, lộ ra vẻ nguy hiểm.

“Diễm... Diễm chủ tử, người... Sao người hôm nay... Sao lại trở về sớm như vậy?” Lấp bắp nhìn hắn, nàng nhìn ra là lúc này Diễm chủ tử dường như không quá cao hứng.

“Người rất rảnh rồi, cho nên mới có thể rảnh đến mức giúp người ta giặt quần áo hay sao?” Cung Diễm khoanh hai tay trước ngực, vui vẻ liếc nàng. Tiểu Thạch Đầu vội vàng giải thích, sợ mang tới phiền toái cho Mai tỷ.

“Diễm chủ tử, không phải như người nghĩ, là Mai tỷ nàng ngã gãy chân, không có cách làm việc, cho nên ta mới đến giúp nàng.”

Vươn một tay nâng cằm, Cung Diễm mang vẻ mặt tỉnh ngộ vuốt cằm, “À, nhất định ta rất thiện lương.”

Tiểu Thạch Đầu nhất thời không hiểu ý hắn nói những lời không đầu không đuôi này là gì, mặt còn rất nghiêm túc mà trả lời: “Trừ bỏ Tiểu Thạch Đầu, ta còn chưa nhìn thấy Diễm chủ tử đối xử thiện lương với ai.” Tuy rằng Diễm chủ tử là quan trọng nhất của nàng, nhưng hắn tuyệt đối cách hai chữ thiện lương này rất xa.

“Xem ra lương tâm của ta vẫn là không bị chó tha đi mất, nhất định là rất tanh, ngay cả chó cũng không dám cắn.” Cung Diễm cười châm biếm nhìn nàng. Trên cây vang lên tiếng phốc rất nhỏ, hắn không để ý tới tiếng động lạ kia.

Rốt cục Tiểu Thạch Đầu hiểu được mình chọc tới hắn. “Diễm chủ tử, ý của ta là nói, đối với Tiểu Thạch Đầu thì Diễm chủ tử chính là người tốt nhất.”

Cung Diễm đưa tay lau đi nước dính trên mặt nàng, nâng cằm của nàng lên, khẽ mút vào trên đôi môi non mềm của nàng.

“Tiểu Thạch Đầu, người có phải là quá mức coi trọng chính mình hay không? Đối với ta mà nói, người chẳng qua chỉ là một hòn đá mà thôi, sao ta lại nhìn vào mắt? Không cho người làm việc vặt vãnh này là không muốn người có đôi tay thô ráp, ta không thích sờ bàn tay thô ráp, chẳng lẽ những năm gần đây, người còn không hiểu ta giữ lại người bên người là vì cái gì sao?” Lời của hắn đầy ám muội, mỉm cười nói.

Gương mặt cười của Tiểu Thạch Đầu phút chốc hiện lên hai đóa hoa đỏ bừng.

Cung Diễm lại cúi người khẽ gấn vành tai nhỏ mềm mại của nàng, tiếng nói trầm thấp chậm rãi rơi vào trong tai nàng. “Hàng đêm hai chúng ta đều đồng giường cộng chăn, người thật không rõ giá trị lợi dụng duy nhất của người với ta là gì sao? Người lại ngu xuẩn nữa rồi, sau khi ta muốn người từ bốn năm trước, người hẳn là nên biết đi?”

“Diễm chủ tử!” Vành tai của nàng bị hấn cắn rồi lại gặm, khiến cho thân mình khẽ run run.

Môi Cung Diễm chuyển sang đôi môi đỏ hé mở của nàng, đưa lưỡi ra viền quanh môi nàng, lại hôn chặt lấy cái lưỡi e lệ của nàng, dùng sức cắn lù lại. Tiểu Thạch Đầu bị đau hô ra tiếng, mày liễu nhú chặt lại.

“Người khác không nghe lời thì thôi, ngay cả hòn đá như người cũng dám kháng cự lời của ta, người nói ta nên xử phạt người như thế nào?” Cung Diễm đứng thẳng người, cười nhìn nàng.

Bất chấp lưỡi bị cắn đau, nàng sốt ruột nói: “Diễm chủ tử, đừng nóng giận, ta không phải muốn vi phạm lời của người, chỉ là ta vừa tiện lúc lại vừa rảnh rỗi, cho nên mới tới chỗ này.”

“Nếu trong lâu không sử dụng nô tài, cũng không cần thiết phải giữ lại, người nói có đúng không? Tiểu Thạch Đầu.” Hấn vẫn cười thật hiền lành.

Nàng vội la lên: “Đừng, Diễm chủ tử, người đừng đuổi Mai tỷ, nàng là thật vì hôm kia không cẩn thận mà ngã gãy chân, ta thấy nàng không có cách đi làm việc mới đến giúp nàng, không phải nàng muốn nhàn hạ.”

“Người theo ta lâu như vậy, chẳng lẽ còn không biết ta ghét nhất là phế vật vô dụng?” Cung Diễm ngạc nhiên hỏi.

“Ta biết, nhưng là...”

Nàng còn muốn nói gì nữa, Cung Diễm hiện lên vẻ không kiên nhẫn, trực tiếp ngắt lời nàng. “Rửa tay rồi theo ta trở về, xem ta sửa trị hòn đá không ngoan là người này thế nào.” Nói xong hấn xoay người rời khỏi, Tiểu Thạch Đầu bỗng dưng ôm hấn từ phía sau.

Nàng năn nỉ hấn: “Diễm chủ tử, cầu xin người đừng đuổi Mai tỷ, ta đã nếm qua cảm giác bị gãy chân, năm đó khi ta ở núi Đoạn Hồn chữa cái chân tàn tật, trước hết phải đem chân bẻ gãy lần nữa, ta hiểu được đau đớn kia, hơn nữa là ta cố chấp tới giúp nàng, đuổi nàng trở về nghỉ ngơi, nếu là vì vậy mà đuổi nàng đi, nàng sẽ oán ta cả đời.”

Không biết bắt đầu từ lúc nào, nàng phát hiện mỗi khi nàng ôm lấy Diễm chủ tử mà cầu xin như vậy, giống như là rất nhiều chuyện đều có cơ hội xoay đầu lại.

Cung Diễm dừng chân lại, một lát mới mở miệng, “Được rồi, dù sao người ăn không ngồi rồi trong lâu chúng ta có rất nhiều.”

Hấn nhìn cây bên cạnh, “Bạch Tiêu Diêu, nếu người rảnh đến phát khùng rồi, trong thời gian Mai tỷ nghỉ ngơi này, quần áo này liền giao cho người, giặt xong đừng quên hong khô đấy.”

Một nam tử trẻ tuổi mang gương mặt ngọc diện thư sinh ngã xuống từ trên cây, chỉ là hấn không ngã nằm trên đất, mà là khoa trương nghiêng người qua, một bộ dáng kinh hách không đứng thẳng.

“Cái gì?! Lâu chủ, ta là người ăn không ngồi rồi hay sao? Nếu nói ta là người có số khổ, bận rộn nhất Niều Bạt Lâu thì tuyệt đối là không quá, lâu chủ sao có thể nhẫn tâm phủ quyết công lao đổ máu bán mạng vì Niều Bạt Lâu của ta?!” Gương mặt nhả nhận của hấn nhả lại, ai oán nhìn Cung Diễm.

Cung Diễm cũng hết sức gật đầu hiểu rõ. “Này đúng là vậy, là ta hiểu lầm người, Bạch Tiêu Diêu, người luôn luôn bề bộn nhiều việc, vội vàng chơi đùa nữ nhân, hẳn là không rảnh trở về lâu ngồi nhàn hạ trên cây, thế nào? Hay là mười hai danh lâu kỹ viện nổi tiếng Giang Nam của chúng ta, tất cả đều đóng cửa buổi chiều?”

Vừa nghe được lời hấn nói, Bạch Tiêu Diêu coi như vừa lòng cười, nhưng càng nghe được về sau, nụ cười của hấn càng cương cứng.

“Lâu chủ à, người cho là Bạch Tiêu Diêu ta là dạng người gì, mười hai thanh lâu ta tiếp nhận sao lại đóng cửa? Nhớ năm đó ta chỉ dùng mười hai lượng mua được mười hai kỹ viện không người hỏi thăm này, trong ba tháng đã khiến nó trở thành nơi nổi danh nhất toàn thành Giang Nam, trở thành nơi lưu luyến bụi hoa nhất trong lòng các nam nhân.” Phàm là nữ nhân đã qua hẳn dạy dỗ, cho dù tư sắc bình thường, cũng có thể quay đầu lại cười mê người, khiến cho nam nhân thần hồn điên đảo, quên mất họ của mình là gì.

Hắn lại nháy mắt ra hiệu nhìn Cung Diễm, “Thế nào, lâu chủ, muốn đem Cung Anh giao cho ta hay không? Ta cam đoan không tới mười ngày, nàng nhất định sẽ thay da đổi thịt, tuyệt đối khiến người vừa lòng.”

Cung Diễm tặng cho hắn một gương mặt tươi cười thật to. “Bạch Tiêu Diêu, người không phải là người bắt đầu cảm thấy cuộc sống không còn thú vị nữa chứ?”

Hiểu được mình đã nói lời không nên nói, Bạch Tiêu Diêu vội vàng đưa ra gương mặt tươi cười lấy lòng, cười ha ha. “Ha ha, lâu chủ người tưởng thật sao, ta chỉ là đùa thôi, nữ nhân của người thì chính người tự dạy dỗ, không cần người khác hỗ trợ. Đúng rồi, ta có việc trở về tìm Kỳ Ngọc Đường, lâu chủ có nhìn thấy hắn?” Hắn nhanh chóng nói sang chuyện khác, miễn cho bởi vì ‘lòng tốt’ dư thừa của mình mà chết oan chết uổng.

“Hắn ở Hưng đồ phường.” Cung Diễm miễn cưỡng liếc hắn một cái, dẫn Tiểu Thạch Đầu đi. Trước khi rời đi, tốt bụng dặn dò, “Đừng quên đem đồng đồ trên mặt đất xử lý trước đi.”

Bạch Tiêu Diêu đảo cặp mắt trắng dã, muốn bảo hắn đường đường là đông tòa chủ Niêm Hoa Hồ Điệp của Niều Bạt Lâu đi giặt quần áo, hừ hừ, đợi thêm một vạn năm nữa đi, nhưng hắn biết ít nhất phải tìm được người giải quyết xong đồng quần áo này mới có thể đi.

Trở lại Diễm Thiên Điện, Cung Diễm trực tiếp mang Tiểu Thạch Đầu vào phòng trong, ném lên giường.

“Diễm chủ tử.” Tiểu Thạch Đầu hiểu được hắn muốn cái gì, mặt cười đỏ bừng trong nháy mắt.

Cung Diễm ngồi ở bên giường, rõ ràng mang vẻ mặt dịu dàng, nhưng giọng nói trầm thấp trong cổ họng lại phun ra lời ác độc nhất, “Còn ngây ngốc cái gì, hay là thật muốn ta quăng người vào kỹ viện, người mới có thể học được cách hầu hạ nam nhân như thế nào?”

“Đừng!” Nàng hô nhỏ một tiếng, vội vàng tiến lên đưa tay cởi đi áo ngoài, giày cho hắn.

Cung Diễm kéo nàng vào trong lòng, bàn tay dò vào trong vạt áo nàng, vỗ về chơi đùa một cách tùy tiện, làm nổi lên dục vọng mãnh liệt của nàng.

“Diễm chủ tử!” Bộ ngực non mềm của nàng dưới sự xoa bóp của hắn mà trở nên to cứng.

“Nếu ta là chủ tử của người, kia tỏ vẻ là ta muốn đùa người thế nào, đều có thể phải không?” Hắn nói ra lời nói trầm mị bên tai nàng.

Nàng đỏ mặt, thân hình bắt đầu nóng lên.

“Trả lời đi? Câm sao?” Hắn bức nàng lên tiếng đáp lại.

“Diễm chủ tử, tất cả mọi thứ của Tiểu Thạch Đầu đều là Diễm chủ tử cho, người muốn như thế nào, Tiểu Thạch Đầu tự nhiên...” Nàng dừng lại một chút, nói: “Hết thấy đều nghe lời người.”

Cung Diễm hài lòng cười bên tai nàng.

“Tiểu Thạch Đầu của ta tuy rằng rất ngốc, nhưng lúc nói ra lời, cũng có thể khiến người ta cao hứng.” Hắn lấy ra chiếc vòng bạch ngọc đeo vào cổ tay nàng. “Ừ, đây là phần thưởng cho người.”

“Cám ơn Diễm chủ tử.” Tiểu Thạch Đầu xoa tay lên chiếc vòng bạch ngọc ôn nhuận trên cổ tay.

Nàng ở Niều Bạt Lâu lâu như vậy, cũng nhìn thấy không ít trân bảo hiếm thấy, liếc mắt một cái liền hiểu được giá trị xa xỉ của nó.

“Kỳ thật, Diễm chủ tử không cần phải tiêu phí món tiền khổng lồ để mua chiếc vòng này cho ta, chỉ cần người phân phó, mặc kệ là muốn làm cái gì, Tiểu Thạch Đầu đều cũng sẽ theo người.”

Cung Diễm hừ lạnh một tiếng, không lưu tình nói: “Món tiền khổng lồ? Người lại ảo tưởng xem chính mình quá quan trọng, chiếc vòng tay này là ta nhặt được trên đường, hơn nữa nó còn rớt trên một đồng phân đầy, ta cảm thấy nó chính là tuyệt phối với hôn đá như người, cho nên mới mang về cho người.”

Tiểu Thạch Đầu cúi đầu xuống, buồn bã không nói. Rõ ràng là không phải như vậy, nhưng hắn lại thích nói những lời ác ý trái với tâm ý mình với nàng.

Hắn thô lỗ nâng mặt nàng lên. “Người đây là mang biểu tình gì? Người cảm thấy một chiếc vòng tay dơ bẩn như vậy không xứng với người, hay là người không xứng với chiếc vòng tay này?”

“Là ta không xứng với chiếc vòng tay này, ta biết chiếc vòng tay này không có vạn lượng, tuyệt đối không thể mua được.” Nàng thấp giọng đáp lại.

Cung Diễm lạnh lùng chế giễu nói: “Vạn lượng? Người ngay cả một hai lượng cũng không xứng để ta xài, người cũng không khỏi quá nâng cao giá trị của mình. Giá lần đầu tiên của hoa khôi bất quá cũng chỉ là mấy ngàn lượng, người tự nhìn gương mặt kia của mình, đáng giá nhiều ngàn lượng như vậy sao?”

Tiểu Thạch Đầu nhìn thẳng gương mặt anh tuấn của hắn.

“Ở trong mắt người khác, có lẽ Tiểu Thạch Đầu không đáng giá, nhưng biết trong mắt Diễm chủ tử, không người nào có thể so được với Tiểu Thạch Đầu, bởi vì...” Nàng hết sức hiểu lấy chính mình, “Tiểu Thạch Đầu là người duy nhất làm bạn với Diễm chủ tử suốt mười ba năm.”

Cung Diễm cười ra tiếng, đưa tay nhéo nhéo hai má phẩn của nàng, hoài nghi hỏi nàng, “Người có phải đang lên luyện loại võ công nào không?”

“Không có đâu.” Về mặt nàng đầy sự khó hiểu.

“Vậy làm sao da mặt lại càng lúc càng dày? Sợ là ngay cả đao kiếm đâm cũng không thủng.”

Thì ra là hắn đang giễu cợt nàng, nàng biết luận tài ăn nói, luận phản ứng, luận khả năng, tất cả mọi thứ, nàng đều cách xa không theo kịp Diễm chủ tử, nói cũng không lại hắn, không thể làm gì khác hơn là im lặng không mở miệng nữa, miễn cho hắn càng đùa cợt hơn nữa.

Cung Diễm mút lấy cánh môi nhỏ của nàng, dịu dàng, cẩn thận nhắm nháp lấy sự ngọt ngào của nàng.

“Tiểu Thạch Đầu.” Hắn khẽ gọi. “Này.”

“Ta muốn,” Hắn cười một tiếng thật giả tạo, “Đi vào.”

“A...” Nàng không phòng bị phát ra tiếng kêu yêu kiều. Khi nào thì áo của nàng toàn bộ đều bị hắn cởi ra? Hơn nữa lúc nào hắn đã muốn... Chủ tử ta ác này làm việc thật khiến người ta không hiểu rõ, ngay cả hai người đang ngồi hắn cũng có thể... A a.

Sau một lúc lâu, nàng nằm trong lòng hắn mà thở hổn hển. Hắn lưu luyến đùa lấy nụ hoa trước ngực nàng.

“Diễm chủ tử,” nàng ngậm nga mấy tiếng rồi mới mở miệng, “Ngày mai ta muốn đi ra ngoài một chút.” Chỉ cần nàng rời khỏi Niều Bạt Lâu, đều phải báo với hắn, được sự đồng ý của hắn. Kỳ thật bình thường nàng cũng ít đi ra ngoài, phần lớn thời gian đều là hắn mang nàng ra khỏi cửa.

“Người muốn đi đâu?” Hắn hỏi.

“Ta muốn đến Thiên Tương Tự.”

Hắn nâng mặt nhìn nàng một cái...

“Làm cái gì?” Hắn hỏi như một trưởng phu đang quẩn thúc thê tử của mình.

“Ta muốn đi dâng hương.” Hắn có chút kinh ngạc nhìn nàng, như là nghe được lời gì rất cổ quái.

“Ai chết sao?”

“Không phải, ta chỉ là muốn cầu phúc với thần linh. A!” Trước ngực bị vuốt ve thật mạnh, khiến nàng kinh hô ra tiếng.

Cung Diễm khinh miệt mở miệng, “Tiểu Thạch Đầu, người không phải là gốc rồi chứ, người muốn cầu bái cũng phải nhìn cho rõ đối tượng, ta là chủ tử của người, người nên lạy là ta, không phải là cúng bái cho tượng đất trong miếu.”

Nàng vội vàng che mắt lời nói ngạo mạn của hắn, vẻ mặt lo lắng. “Diễm chủ tử, người đừng nói lời đại bất kính như vậy, bị thần linh nghe thấy thật không hay.”

Hắn đẩy tay nàng ra, gõ đầu nàng một cái, lạnh nhạt nói: “Đi theo ta mười mấy năm mà sao vẫn ngu như vậy, lần này còn trở nên ngu si hơn. Nhân gian thì có phép tắc của nhân gian, quỷ thần há có thể nhúng tay quản được? Nếu không thì thời đời này sao lại có cửa son rượu thịt thối, trên đường có xương chết cứng?”

Tiểu Thạch Đầu nghe không vào lời thoái thác vừa đứng lại vừa sai của hắn, quyết tâm dâng hương không chút thay đổi, “Ta đây có thể đến Thiên Tương Tự một chút không?”

“Ngày mai không được.”

Tiểu Thạch Đầu thất vọng cúi đầu.

“Ngày mai chúng ta phải tới Giang Tô, mấy ngày sau mới có thể trở về, khi trở về thì người muốn làm chuyện ngu xuẩn gì thì làm.”

Nàng nghe vậy cười tươi tắn, “Thật vậy chẳng? Ta chỉ biết Diễm chủ tử là tốt nhất.” Nàng đưa tay ôm chặt lấy eo hắn.

Cung Diễm ôm lấy gương mặt cười của nàng, mặc dù ngoài miệng chưa nói, nhưng trong đôi mắt đen thẳm thì tràn đầy sủng nịch dày đặc. “Xem gương mặt tiểu nhân nịnh nọt này của người, tám phần là mấy ngày nay ta để người quá thoải mái.” Hắn cúi đầu cắn cái miệng nhỏ nhắn tươi cười của nàng, cắn mãi một đường, thẳng cho đến khi đến trước ngực nàng.

“Diễm, Diễm chủ tử.” Nàng thở hổn hển mở miệng, “Người nói chúng ta phải đi Giang Tô, đi làm cái gì?”

“Đương nhiên là có chuyện vui để chơi.” Đã nhiều năm nay không ai dám trêu chọc Niều Bạt Lâu, lần này lại có người dám chọn phân đà Giang Tô, còn hạ chiến thư chỉ tên hắn, tám phần là biết hắn đang nhàn rỗi nhàm chán, cố ý đến tìm niềm vui cho hắn.

Kế tiếp Tiểu Thạch Đầu không rảnh mở miệng nói chuyện, chỉ có thể phát ra tiếng thở gấp –

□□□□□□

Kỳ Ngọc Đường cùng Quý Kiến Ưu cùng nhau đến chuồng ngựa, kinh ngạc khi nhìn thấy Tiểu Thạch Đầu đã ở đó.

“Lâu chủ, người muốn dẫn Cung Anh cùng đi?” Kỳ Ngọc Đường nhìn không được hỏi.

“Bằng không người cho là làm sao nàng có thể ở đây?” Cung Diễm đỡ Tiểu Thạch Đầu lên ngựa của mình.

“Nhưng...” Chỉ một chữ, Kỳ Ngọc Đường thông minh không nói thêm gì nữa.

Lúc này mặc dù đến Giang Tô có chuyện vui để chơi, nhưng cũng có vài phần nguy hiểm, hắn vốn tưởng rằng hắn ta sẽ không để nàng gặp nguy hiểm, huống hồ bọn hắn tính toán là chỉ đi ba ngày sẽ trở lại.

“Nàng có thể thay ta chắn gió che mưa, còn có thể lấy ra làm tấm khiên bằng thịt chắn đao chắn kiếm, nhiều ưu việt như vậy, không mang theo nàng chẳng phải rất đáng tiếc sao.” Cung Diễm mỉm cười nói xong, chính mình cũng lên ngựa.

“Phải không?” Kỳ Ngọc Đường không cho là đúng hừ một tiếng, nhỏ giọng la hét, “Người thực bỏ được sao? Cũng không biết là ai, mùa đông muốn dẫn nàng ra ngoài, còn phải thật cẩn thận lấy một cái áo lông chồn bạc bao lại, chỉ sợ nàng lạnh; mùa hè thì sợ bão cát thổi nàng, mặt trời chói chang phơi nắng nàng, còn tìm riêng một cái áo choàng dệt bằng voan mỏng giúp nàng che.”

“Kỳ Ngọc Đường, người đang lăm bằm cái gì trong miệng? Hay là có bất mãn gì với ta?” Cung Diễm quay đầu lại, mỉm cười liếc mắt nhìn hắn một cái.

“Không có, ta không dám, cũng không phải là có chín cái mạng để chơi.” Kỳ Ngọc Đường nhảy lên ngựa của mình rồi cùng Quỷ Kiến Ưu giục ngựa đi theo sau hắn, rời khỏi Niếu Bạt Lâu.

Nhìn ra được, dường như Kỳ Ngọc Đường cảm thấy dẫn nàng theo không ổn, Tiểu Thạch Đầu quay đầu lại nhẹ giọng nói với Cung Diễm: “Diễm chủ tử, nếu không tiện, vậy ta sẽ không đi.” Không muốn làm tăng thêm phiền toái không cần thiết cho hắn,

“Sẽ không có không tiện, không mang theo người thì ta mới gặp khó khăn.” Cung Diễm hòa ái nhìn nàng.

Lời nói của hắn thật khó hiểu, nàng hỏi: “Vì sao?”

Hắn nhẹ nhàng nói ra lời nói thuần mỹ, “Đi ra ngoài, tới khi muốn tìm xử nữ trong sạch đến chơi, nhất thời cũng không phải dễ dàng, đương nhiên là muốn mang theo người mình đùa quen.”

Tiểu Thạch Đầu trố mắt, không dự đoán được hắn sẽ nói ra loại lời nói này.

“Diễm chủ tử, Tiểu Thạch Đầu đối với người mà nói, thật sự chỉ có tác dụng này thôi sao?” Chỉ là để thỏa mãn dục vọng của hắn, không còn gì khác? Nàng không tin.

“Bằng không người cho là người còn có chỗ nào có thể lợi dụng?” Hắn cười hỏi lại.

“Ta nghĩ đến, ít nhất ta còn có...” Nói xong nàng đột nhiên dừng lại, nhất thời không biết chính mình còn có cống hiến gì với hắn.

“Có cái gì?” Con ngươi màu đen lóe lên ý cười. Tiểu Thạch Đầu im miệng không đáp, quay đầu đi. Diễm chủ tử nói đúng, nàng thực không có tác dụng gì.

“Sao? Tiểu Thạch Đầu tức giận?” Cung Diễm xoay mặt nàng qua để nàng nhìn chính mình.

“Không có, Diễm chủ tử nói đúng, trừ bỏ để cho Diễm chủ tử... Ta thật đúng là không còn gì cả.” Nàng uể oải đáp.

Hắn ngậm lấy cánh môi của nàng mà mút, thấp giọng cười, “Đối với ta mà nói, tác dụng của người chỉ như vậy là đủ rồi, đừng ngã bệnh cảm lạnh cho ta, làm hỏng hưng trí của ta, biết không?” Hắn kéo tấm áo choàng màu trắng được dệt bằng voan mỏng che đi ánh nắng như đốt người cho nàng.

Nàng gật đầu, nghe được trong lời nói vừa rồi của hắn có hàm xúc ý sủng nịch, tất cả buồn bực trong lòng đều hơi tiêu tán đi một ít.

Đi theo ở phía sau cách đó không xa là Kỳ Ngọc Đường và Quỷ Kiến Ưu. Nhìn hai người đằng trước, Kỳ Ngọc Đường buồn bực lắc đầu nói: “Ta thật sự không hiểu, hắn rõ ràng là xem Cung Anh như bảo bối quan trọng, vì sao ngoài miệng phải nói những lời ác liệt như vậy?”

Quỷ Kiến Ưu gật đầu đồng ý, nói: “Biểu hiện bên ngoài của hắn càng sủng ái nàng, lời nói phun ra sẽ càng ác độc, ta nghĩ nếu không phải là đầu óc của hắn khác người thường, vậy là do hồi nhỏ gặp chuyện gì đặc thù, cho nên mới có tính tình quái dị như vậy.”

Kỳ Ngọc Đường suy nghĩ rồi nói: “Ta nghĩ hắn trước đây tám phần là bị kẻ biến thái làm nhục qua, cho nên mới đối đãi với người yêu thích của mình như vậy.”

“Người có nhớ lần cách đây ba năm, chúng ta cùng lâu chủ đi ra ngoài năm ngày, kết quả là khi trở về, phát hiện Cung Anh lại cả người nhiễm bệnh nặng, nằm trên giường suốt bốn ngày, hấp hối thiếu chút nữa đã mất mạng sao? Từ đó về sau, chỉ cần rời khỏi Niếu Bạt Lâu hai ngày, hắn nhất định sẽ mang theo Cung Anh cùng đi.” Một lời nhắc nhở, Kỳ Ngọc Đường nhớ tới chuyện đã từng có như vậy.

“Lần đó Cung Anh sinh bệnh, hắn còn giận chó đánh mèo tới tất cả hạ nhân trong lâu, hơn nữa dưới cơn giận dữ, mang bọn họ tất cả đều thay người mới.” Lần đó lâu chủ không để ý lời cầu tình của bất cứ kẻ nào, cố ý đem tất cả hạ nhân trong lâu bỏ đi. Hắn đem việc Cung Anh sinh bệnh mà trách cứ lên đầu của tất cả hạ nhân vô tội. Cho rằng bọn họ sơ sẩy, mới có thể để cho Tiểu Thạch Đầu của hắn bị bệnh nặng.”

“Lâu chủ thực là một người kỳ lạ, không chỉ có tính tình như vậy, ngay cả phương pháp biểu hiện yêu mến cũng không giống người thường, chỉ là,” Quỷ Kiến Ưu buồn cười lắc đầu, “Không biết Cung Anh có thể tiếp nhận tâm ý của lâu chủ với nàng hay không?”

“Đổi lại là ta, sợ là cũng không hiểu được đi, trong miệng hắn luôn nói những lời không tốt như vậy, cho dù không bị tức chết, cũng không chắc là Cung Anh có thể chịu được.”

“Cung Anh là một cô gái rất đặc biệt, cho dù hết hy vọng, trong lòng cũng chỉ có Diễm chủ tử của nàng.” Quý Kiến Ưu cười nói.

“Vậy cũng đúng, chỉ cần có thể ở lại bên người lâu chủ, nàng cũng sẽ không so đo lời nói đáng giận của lâu chủ.”

Phía trước liền truyền đến tiếng kêu sợ hãi trầm thấp của Tiểu Thạch Đầu. “A, Diễm chủ tử, ta không dám, người đừng hà hơi nữa, ta ngứa.” Nghe vậy, Kỳ Ngọc Đường cùng Quý Kiến Ưu đều nhìn nhau cười.

4. Chương 4

Đêm khuya ngày hè, tiếng ve kêu râm ran, ánh sao chiếu sáng bầu trời, trong một căn phòng thượng đẳng của nhà trọ Vạn Lai ở Giang Tô, truyền đến tiếng trầm thấp, nhu hòa của Cung Diễm.

“Tiểu Thạch Đầu, người dám can đảm giả làm cá chết với ta, nếu không để ta thỏa mãn được hứng thú của mình, như vậy thì ngay cả giá trị lợi dụng duy nhất của người cũng không có, không sợ ta không cần người sao?” Cho dù rất nhỏ, nhưng hắn vẫn mơ hồ phát hiện ra người phía dưới cứng ngắc cả người, cũng khẽ có bộ dáng kháng cự.

Nhìn nụ cười xuất hiện trên gương mặt tuần mỹ của hắn, Tiểu Thạch Đầu cảm thấy thật sự tủi thân, bất giác thốt ra, “Diễm chủ tử, ta có thể cầu người một việc không?”

Không rõ vì sao nàng lại đột nhiên có bộ dáng đáng thương này, hắn khẽ cắn nàng một cái, hỏi: “Chuyện gì?”

“Nếu có một ngày Diễm chủ tử thật sự ghét ta, không cần ta, như vậy xin Diễm chủ tử giết ta đi, ta tình nguyện chết dưới tay Diễm chủ tử.” Đôi mắt sáng của nàng lấp lánh nước. Giọng nói nghẹn ngào: “Bởi vì nếu người không cần Tiểu Thạch Đầu, ta nhất định cũng không sống nổi nữa, nếu không phải thất hồn lạc phách mà bị ngựa đâm chết, cũng sẽ ngã xuống nước mà chết đuối, nếu không thì nhất định sẽ không ăn không uống mà đói chết, hoặc là sẽ chết cháy dưới ánh nắng mặt trời.”

Nàng sợ, nàng sợ chính mình chỉ là công cụ cho hắn tiết dục mà thôi, một khi hắn chán nàng, hoặc là coi trọng nữ nhân khác, sẽ liền không để ý đến nàng.

Cung Diễm nhẹ nhàng ôm lấy mặt nàng, ý cười trên mặt thu lại, ngắm nhìn nàng thật chăm chú.

“Người hòn đá ngọc này, người thật sự không biết giá trị của chính mình hay sao?” Xem ra hòn đá ngọc này đến bây giờ vẫn không hiểu được, ánh mắt của hắn chưa bao giờ ngừng lại trên người bất cứ nữ nhân nào ngoại trừ nàng.

Nàng bị vẻ mặt nghiêm túc hiếm có của hắn làm chấn động.

“Nhưng mỗi lần người đều nói ta là nữ nhân cho người tiết dục mà thôi.” Từ sau khi hắn muốn nàng vào bốn năm trước, lời nói như vậy không biết hắn đã nói mấy trăm lần. Nàng còn nhớ rõ vào lần đầu tiên của nàng, hắn lại nói từ nay về sau nàng chính là kỹ nữ dành riêng cho hắn, những lời nói về sau của hắn càng lúc càng khó nghe hơn.

“Là đúng vậy đấy,” Trên mặt Cung Diễm lại mang lên ý cười, “Nhiều năm qua như vậy, chỉ có mình người được loại thù vinh này, người còn không biết chừng sao?”

“Đối với người, ta...” Lòng tham của nàng càng lúc càng nhiều, nàng hy vọng hắn đối với nàng không chỉ có dục vọng, ít nhất còn có một chút gì khác, ví dụ như nói tình cảm ‘thích’ này nọ.

Nàng từng nghe các cô gái khác trong lâu nói qua, thời gian càng lâu thì tình yêu và ham muốn được ở cùng một chỗ với ý trung nhân càng nhiều, nàng biết là hẳn cũng chiều nàng, nhưng nàng không rõ là đến cuối cùng là hẳn có tình yêu với nàng hay không, loại tình yêu nam nữ được nói đến trong sách.

“Người như thế nào?” Hắc sủng ái nhéo nhéo hai má nàng.

“Ta, không có gì.” Thở hổn hển hồi lâu, nàng cũng không dám mở miệng nói. Nàng không nên tham lam yêu cầu nhiều hơn nữa, có thể sớm chiều ở chung, làm bạn bên người hẳn, ông trời đã rất chiều cố nàng rồi.

“Tiểu Thạch Đầu, muốn nói gì thì nói đi, người không biết ta không thích ai chỉ nói một nửa hay sao?”

“Ta,” nàng nâng đôi mắt sáng lên nhìn thẳng vào mắt đen thẫm của hắn, “Tiểu Thạch Đầu muốn xin Diễm chủ tử, để cho ta vĩnh viễn được hầu hạ bên cạnh Diễm chủ tử.”

Ý cười bên môi Cung Diễm lan thẳng đến đáy mắt.

“Vậy thì phải xem người có thể hầu hạ ta thoải mái hay không. Người hiểu là ta ghét nhất là phé vạ vô dụng, ừ.” Giọng nói nhu mì của hắn chứa đầy giọng điệu ái muội, tay cầm nơi nở nang trước ngực của nàng không ngừng xoa nắn.

Mặt Tiểu Thạch Đầu nóng lên.

“Diễm chủ tử, Tiểu Thạch Đầu nhất định sẽ cố gắng hết mình để hầu hạ người.” Thân thể nàng bị hắn kích thích đã bắt đầu khơi dậy ngọn lửa tình dục nóng rực, nhưng trong lòng nàng vẫn âm thầm mong ước, trừ bỏ thân thể của nàng, hẳn có thể xem như là có một chút tình ý với nàng, nàng không cần nhiều, thật sự, chỉ cần một chút nhu tình là tốt rồi.

“Như vậy thì hiện tại phải thỏa mãn ta thật tốt, nếu lại miên man suy nghĩ, làm hỏng hứng thú của ta, cẩn thận xem ta sẽ chỉnh sửa hòn đá gốc là người như thế nào.”

※※※

Hôm sau, phân phó cho Tiểu Thạch Đầu ở lại nhà trọ chờ hắn trở về, lại phái ba gã hộ vệ ở lại bảo vệ nàng, Cung Diễm cùng Kỳ Ngọc Đường, Quỷ Kiến Ưu dẫn theo bảy huynh đệ đi đến ranh giới Lang Sơn.

Cung Diễm không chút để ý quét mắt nhìn đội ngũ năm, sáu mươi người ở phía trước.

Kỳ Ngọc Đường nhìn bọn họ rồi hỏi: “Chính là các người tấn công phân đà Giang Tô của chúng ta?”

“Đúng vậy.” Một gã nam tử trung niên mặc áo khoác màu vàng đứng giữa cầm đầu, sắc mặt xanh trắng, đôi mắt nhỏ như hạt đậu nhìn chăm chú vào mặt Cung Diễm, vẻ mặt kia như là muốn uống máu, ăn thịt của hắn.

“Các người dám chỉ ngay tên họ ta mà muốn tar a mặt, sẽ không phải là bọn chuột nhất vô danh đi?” Gương mặt anh tuấn của Cung Diễm mỉm cười nhìn về phía ba gã dẫn đầu phía trước, không hề xem nhẹ hận ý trên mặt ba người bọn họ.

Nam tử áo vàng mở miệng mang theo xốt xa, “Cung Diễm, chẳng lẽ người đã quên chúng ta là ai chăng?” Liếc nhìn năm con ngựa đang chạy tới bọn họ, sau khi mấy người kia cho hắn cái ám hiệu, giục ngựa đi đến sau đám người, gương mặt xanh trắng của hắn hiện lên một chút cười lạnh.

“Lấy gương mặt này của các hạ, quả thật không dễ dàng để người khác nhớ kỹ.” Cung Diễm cười lạnh, ám chỉ chính mình không hề có ấn tượng với bọn họ.

Hắn đương nhiên cũng nhìn thấy năm người gia nhập vào đội hình của đối phương, chỉ là hắn không để ý đến, cho dù bọn họ có nhiều hơn mười người, hắn cũng không cho rằng bọn họ có thể thay đổi được kết cục hôm nay.

“Chưởng môn Thiên Tuyệt Môn là đại ca của ta.” Nam tử áo vàng nói ra thân phận của mình.

Người đứng bên trái hắn cũng cầm hận nói: “Ta là hộ pháp của Địa Ngục Bang.”

Người bên phải thì nói: “Ta là đường chủ của Diệt Thiên Giáo.”

Cung Diễm hiểu rõ, trong mắt hiện lên ánh cười rực rỡ.

“A, thì ra năm đó ta đã thiện lương để lại bọn dư nghiệt các ngươi, như vậy, lần này các ngươi tới là để tìm ta báo ân sao?”

“Cung Diễm, chúng ta muốn ngươi phải nợ máu trả bằng máu!” Ba người không hẹn mà cùng lên tiếng nói ra lời đòi mạng.

Kỳ Ngọc Đường mang vẻ mặt khâm phục nhìn bọn họ. “Các ngươi thực có dũng khí, năm đó thật vất vả mới tìm được đường sống trong chỗ chết, lúc này lại chán sống, vội vã muốn đến Diêm Vương Điện báo danh.”

Nam tử áo vàng lạnh lùng liếc hắt một cái, đôi mắt nhỏ mang vẻ nham hiểm nhìn Cung Diễm.

“Hừ, lần này ai sống ai chết, hiện tại còn chưa rõ đâu.”

“Phải không? Chẳng lẽ các ngươi luyện được tuyệt thế thần công nào đó?” Nụ cười trên tuấn nhan của Cung Diễm càng thêm sâu sắc, những người trước mắt này có khả năng thế nào, hắt liếc mắt một cái liền nhìn thấu.

“Thế thì thật không có, chỉ là chúng ta có một phép bảo trong tay.” Nam nhân đứng bên trái của nam tử áo vàng cười âm trầm.

Môi Cung Diễm vẫn nở nụ cười như cũ. “Không lẽ các ngươi gặp được thần tiên, tặng cho các ngươi pháp khí thu yêu?”

“Cung Diễm, ngươi cứ cười đi, lát nữa ngươi sẽ cười không nổi!” Nam tử áo vàng nheo lại đôi mắt không thể nào nhỏ hơn, nhìn về phía nam nhân bên phải, nam nhân kia lập tức vỗ vỗ tay với thủ hạ phía sau, bỗng chốc từ phía cuối được đưa tới một vật được che vải đen nằm trên lưng ngựa.

Khi tầm mắt dừng lên vật màu đen kia, trong đầu Cung Diễm đột nhiên bị chấn động mạnh.

Vật kia được đặt đứng lên, miếng vải đen được thanh đao chém rách.

Khi lộ ra cái ở bên trong, ý cười trên mặt Cung Diễm mất hết, thay vào đó là nụ cười lạnh nghiêm túc.

Kỳ Ngọc Đường cùng Quỷ Kiến Ưu cũng thầm hít một hơi lạnh, Cung Anh lại rơi vào trong tay đám người kia!

“Sao? Ngươi không cười được?” Nam tử áo vàng đưa đại đao đặt lên cái cổ trắng Tiểu Thạch Đầu, đặc ý nhìn về phía Cung Diễm.

Ba năm trước đây, trong lúc vô ý hắt đã gặp được một tỷ nữ bị đuổi khỏi Niếu Bạt Lâu, theo lời của nàng, hắt biết được một ít chuyện liên quan đến Cung Diễm.

Hắt vốn tưởng rằng Cung Diễm cũng giống như bề ngoài của hắt, coi thường tất cả, cái gì cũng không để ý, nhưng sau khi hỏi ra, hắt đã nhận ra nhược điểm của Cung Diễm – một tỷ nữ được hắt nuôi lớn, có thể vì nàng nhiễm bệnh, mà giận chó đánh mèo, đuổi hết tất cả hạ nhân.

Khi đó, ngọn lửa báo thù trong lòng hắt đã tắt từ lâu, nay lại cháy lên dữ dội. Nếu đã biết nhược điểm của đối phương, hắt làm sao có thể buông tha.

Vì thế hắt âm thầm tìm cách ba năm, chiêu binh mãi mã, liên lạc với những người cũng có cùng thù oán với Cung Diễm, rốt cuộc đã đợi được thời khắc báo thù này.

Hôm nay, sau khi xác định Cung Diễm bọn họ đều đã rời khỏi khách sạn, đi đến nơi mà hắt đã hẹn, nhân mã được hắt âm thầm bài trí mai phục quanh khách sạn, liền tập kích ba gã hộ vệ đã phụng mệnh bảo vệ nữ nhân này, bắt lấy nàng.

Giọng nói của Cung Diễm lạnh như băng, trong mắt dấy lên ngọn lửa như luyện ngục.

“Nếu các ngươi không lập tức thả nàng, ta cam đoan các ngươi sẽ muốn khóc cũng khóc không được.”

“Chúng ta sẽ thả nàng, sau khi ngươi tự sát.” Nam tử áo vàng cùng người bên cạnh khoát ý cười to.

Thần thái của đối thủ chuyển biến, khiến cho bọn họ rất tự tin. Trận chiến báo thù hôm nay, thắng lợi thật đáng giá, chỉ cần trừ bỏ Cung Diễm, cũng không cần sợ hãi người khác.

Trận cười rung động kia đã đánh thức người đang hôn mê.

Tiểu Thạch Đầu vừa mở hai mắt, liền nhìn thấy gương mặt tuần tú ngưng trọng của Cung Diễm ở phía trước.

“Diễm chủ tử, người làm sao vậy? Ai chọc người tức giận?” Nói xong nàng liếc về phía ánh sáng lạnh lẽo ở sau gáy, nàng vừa cúi mắt nhìn, ngẩn ngơ, lưỡi đao của một thanh đại đao đang đặt sát cổ nàng.

Nàng mờ mịt nhìn lại Cung Diễm, không hiểu rõ tình thế quái dị trước mắt là đang xảy ra chuyện gì? Là Diễm chủ tử đang đùa giỡn với nàng hay sao?”

“Kìa, Diễm chủ tử, Tiểu Thạch Đầu làm sai cái gì sao?” Kỳ quái, nàng nhớ rõ là hắc kên nàng ở lại nhà trọ đợi hắc? Làm sao... Ô, a, đúng rồi, nàng nghe được có người đánh nhau, vì thế mở cửa ra ngoài xem, sau đó trước mắt liền chỉ còn một màu đen...

Cung Diễm mím môi, nhú mày nói nhỏ, “Không có, người ngoan, đừng nói nữa.”

Nam tử áo vàng càn rỡ giương giọng, “Cung Diễm, tự người chọn đi, muốn nàng chết, hay là người chết?”

Mười năm, mỗi hận hủy môn diệt gia năm đó, hôm nay hắc muốn Cung Diễm dùng máu tươi trả lại.

Kỳ Ngọc Đường cùng Quỷ Kiến Ưu nghiêm túc liếc mắt nhìn nhau một cái, người quý giá nhất của lâu chủ đang nằm trong tay kẻ địch, cái này là một bất lợi lớn đối với bọn hắc.

Mặc dù Tiểu Thạch Đầu khó hiểu thế cục trước mắt, cũng hiểu được thanh đao lạnh như băng đang đặt trên cổ nàng đây, là đang dùng để uy hiếp Diễm chủ tử của nàng.

“Người không được nói bậy, Diễm chủ tử mới không chết.” Nàng phẫn nộ nói với nam nhân áo vàng.

“Hắc không muốn chết, thì người phải chết.” Lời nói âm trầm của hắc thoáng qua mặt nàng, trên tay hắc hơi dùng lực, cổ nàng liền xuất hiện một vết máu.

Tiểu Thạch Đầu bị đau mà nhú chặt mày.

“Cung Diễm, cổ của nha đầu này không chịu nổi thanh đao trên tay ta, nếu ta lại dùng lực thêm một lần nữa, nàng có thể hương tiêu ngọc vãn.”

“Diễm chủ tử, người đừng quản ta, Tiểu Thạch Đầu không sợ chết, người đừng để bị người này uy hiếp.” Bất chấp cái đau trên cổ, nàng chỉ sợ Diễm chủ tử của nàng vì nàng mà bị hại.

“Hừ, nha đầu không biết sống chết.” Nam tử áo vàng muốn giáo huấn nàng, cố ý tăng thêm sức, thoáng chốc trên cổ trắng của nàng đã chảy đầy máu tươi.

“Dừng tay! Người lại dám tổn thương nàng nữa, ta sẽ khiến người hối hận vì đã được sinh ra trên đời này!” Gương mặt Cung Diễm u ám như là la sát đòi mạng, trong đôi mắt lạnh lùng hiện lên vẻ sắc bén đòi mạng.

Cả người nam tử áo vàng chợt cứng lại, hắc cũng đồng thời nhận ra mấy người bên cạnh hắc thầm lui về phía sau vài bước, hắc không muốn yếu thế, cố gắng giữ cho mình không lùi bước lại. “Người nghĩ rằng ta không dám ra tay với người sao? Khi ta hạ chiến thư thì bất cứ giá nào, cho dù không giết được người, ta cũng muốn khiến cho người thống khổ.” Vì chứng minh lời nói của mình, hắc lại tăng thêm lực trên tay, vì thế chất lỏng chảy ra từ cổ của Tiểu Thạch Đầu lại càng thêm tanh hồng.

Tiếng nói lạnh như băng của Cung Diễm vang lên, “Người thật muốn ta chết sao? Được, ta sẽ cho người được như nguyện.” Hắc sẽ khiến cho hắc ta vĩnh viễn phải hối hận, ngàn không nên, vạn không nên tổn thương đến Tiểu Thạch Đầu của hắc.

“Dừng! Diễm chủ tử, Tiểu Thạch Đầu không đáng cho Diễm chủ tử làm như vậy!” Tiểu Thạch Đầu kích động can hắc. Nàng tuyệt không thể liên lụy hắc, trở thành gánh nặng của hắc.

Nhìn hắc một lần nữa, nàng không hề chần chừ mà đưa cổ đâm mạnh vào đại đao.

Đủ rồi, có một câu vừa rồi của hắc, biết hắc có thể nguyện ý vì nàng mà chết, nàng đã có đủ dũng khí để bước xuống hoàng tuyền, cho dù nàng có hóa thành quỷ hồn, nàng cũng muốn tiếp tục đi theo hắc.

Nam tử áo vàng kinh ngạc, không hề đoán trước là nàng sẽ làm như vậy, đại đao trong tay rơi xuống cùng thân thể của Tiểu Thạch Đầu trong nháy mắt.

“Không —” Tiếng rống thê lương làm kinh sợ tất cả mọi người, mắt Cung Diễm nhìn không chớp vào bóng người trên đất, đôi mắt không còn như mắt người nữa, mà trở thành như mắt của tu la, giết chóc thảm thiết diễn ra trong chớp mắt.

Lang Sơn lúc này như rơi vào trong lửa luyện ngục, trong khoảnh khắc vang lên vô số tiếng kêu bi thảm, máu tươi thấm cát vàng, trên đất nằm đầy các thân thể gãy chân tàn tay, câu hồn sứ giả chỉ có thể đứng yên một bên, vẫn chưa bước ra, bởi vì chủ nhân của thân xác tàn tạ này vẫn chưa buông xuống hơi thở cuối cùng, không thể câu hồn phách đi.

Tiếng tru thống khổ, tiếng rên rỉ vang lên át cả tiếng gió, tiếng chim hót.

Kỳ Ngọc Đường cùng Quỷ Kiến Ưu hoàn hồn sau cơn kinh ngạc, hoảng sợ trừng mắt nhìn Cung Diễm đã hóa thân thành tu la lệ quỷ.

“Ta, chúng ta có muốn ngăn cản lâu chủ hay không?” Kỳ Ngọc Đường nghe ra một tia run rẩy trong giọng của mình, hẳn có một ảo giác, nghĩ đến lúc này mình đang đứng tại minh phủ chứ không phải là nhân gian.

Chết thống khoái không đáng sợ, đáng sợ là muốn chết mà chết không được, hẳn tin tưởng là giờ phút này những người đó đang vạn phần hối hận chuyện mình vừa làm đi, đáng tiếc là, cho dù hối hận hơn nữa cũng không thể cứu vãn được gì, bi thương của tu la không cách nào lấp đầy, chỉ sợ thống khổ của bọn họ cũng không cách nào được giải thoát.

Quỷ Kiến Ưu nuốt nước miếng xuống, nhìn về phía bóng người mảnh mai trên đất. “Hiện tại ai cũng không cản được hắn, ta đi nhìn Cung Anh một cái, hy vọng nàng còn giữ được một hơi thở.”

Hắn đi lên ngồi xổm xuống, kiểm tra cho thân thể mảnh mai không còn chút sinh khí nào kia.

Một lát, hắn kinh hãi kêu lên: “A! Nàng vẫn chưa chết. Lâu chủ, Cung Anh vẫn còn một hơi thở.” Không biết có xem là kỳ tích hay không, vết thương kia đã trật đi một phân, không cắt đứt động mạch cổ của nàng.

Kẻ cuồng lệ nghe như vậy, bàn tay tàn bạo dừng lại trong nháy mắt.

Người ngồi bên giường ba ngày ba đêm chưa từng nhắm mắt cũng không dám nhắm mắt, sợ hãi một khi nhắm mắt lại, người trên giường sẽ biến mất khỏi cõi đời, hắn phải bảo vệ nàng, vì nàng mà đuổi đi đầu trâu mặt ngựa muốn đến câu hồn.

“Người rất không ngoan, đợi đến sau khi người tỉnh lại xem, xem ta trừng phạt hòn đá ngọc không nghe lời này như thế nào.” Giọng nói của hắn khàn như dòng suối cạn nước.

Tay hắn thật cẩn thận khẽ vuốt dung nhan tái nhợt đang hôn mê của nàng.

“Người mượn gan trời thật sao? Dám làm ta sợ như vậy!” Cẩn thận phát hiện cánh môi không chút máu của nàng đang khô nứt, hắn cầm một cái khăn tối bên cạnh, thấm nước trà lau lên môi nàng.

Làn mi dày đậm của người trên giường khẽ động, tiếng rên rỉ vang lên thật nhỏ từ đôi môi thấm nước.

“Diễm chủ tử...”

“Ta ở đây.” Hắn cầm tay nàng, nhìn chăm chăm vào người đang dần tỉnh lại. “Tiểu Thạch Đầu, người nghe được tiếng của ta không? Ta ở đây.”

Tiểu Thạch Đầu mở to đôi mắt đã nhắm chặt ba ngày, ánh mắt đầy sương mù dần dần tan ra, bình tĩnh nhìn tuần dung trước mắt một hồi lâu, giọng nói khàn khàn vang lên từ cổ họng khô khốc.

“Diễm chủ tử, người làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Nàng nhất thời không rõ, vì sao hắn lại tiêu tụy như thế, cảm còn lờ mờ rầu.

Đôi mắt sâu thẳm nhìn chặt vào nàng, Cung Diễm bật cười, nụ cười đầu tiên trong ba ngày nay.

“Người còn dám hỏi, lại có lần sau, ta nhất định không tha cho người!” Trái tim bị treo cao của hắn rất cực cũng có thể hạ xuống.

Nàng đưa tay muốn vuốt ve khuôn mặt tuần tú của hắn.

“Vâng, Tiểu Thạch Tử không dám, Diễm chủ tử.” Nàng không rõ chính mình đã làm sai cái gì, chỉ biết gương mặt gầy yếu kia khiến nàng đau lòng.

Cung Diễm đem tay nàng dán lên mặt mình, cảm thụ sự ấm áp truyền đến từ lòng bàn tay của nàng.

“Lại có lần nữa, ta sẽ không muốn hòn đá nhỏ người nữa, người nghe rõ chứ?”

“Ta, ta đã biết.” Về mặt nàng hoang mang, vẫn là ngoan ngoãn trả lời.

Hắn cảnh cáo: “Không phải chỉ có biết, người phải nhớ kỹ cho ta, nhớ cho kỹ, không cho phép loại chuyện như vậy xảy ra một lần nữa.”

“Vâng.” Nhưng đến cùng là đã xảy ra chuyện gì? Nàng động dậy thân mình, muốn ngồi xuống, lại ảnh hưởng đến vết thương đã được băng bó trên cổ, nàng đau đến kêu lên tiếng.

“Người nằm yên cho ta!” Cung Diễm cuống quýt đỡ nàng nằm xuống, kiểm tra chỗ vết thương có bị chảy máu hay không.

“Đau quá!” Nàng đau đến nhăn mày lại.

“Có thể không đau sao? Một đường rách sau như vậy!” Tuy là lời nói trách cứ, nhưng trong mắt hắn lại tràn đầy sự đau lòng, hận không thể đem vết thương kia đặt trên người mình.

Đau đớn làm nàng nhớ lại, Tiểu Thạch Đầu nhớ đến chuyện xảy ra trước đó, nàng bị người khác giữ hai bên uy hiếp Diễm chủ tử, sau đó... Nàng tình nguyện tự sát cũng không đồng ý liên lụy đến Diễm chủ tử, cho nên...

“A, ta không chết?!”

“Người muốn chết như vậy sao?” Trong mắt Cung Diễm hiện lên lửa cháy trong nháy mắt.

“Không phải. Có Diễm chủ tử, ta mới không thể chết.” Nàng vội vàng quơ tay phủ nhận, lại ảnh hưởng đến vết thương, nhẹn không được mà khê rên.

“Người lại nhúc nhích lần nữa cho ta xem!” Mỗi một lần đau đớn của nàng đều giống như đánh thẳng vào lòng hắn, tóm chặt lấy tim hắn.

“Vâng, Diễm chủ tử đừng nóng giận, ta không dám.” Nàng nhu thuận không nhúc nhích nữa. “Sau đó thế nào? Diễm chủ tử, vì sao ta không chết? Những người đó đâu?” Tiểu Thạch Đầu tò mò.

Nhớ lại màn nàng nhảy đến trước lưỡi dao sắc bén ba ngày trước kia, vẫn khiến Cung Diễm sợ hãi.

“Về sau không có sự cho phép của ta, người ngay cả chết cũng không được, có nghe hay không?”

Nàng bỗng nhiên tỉnh ngộ là hắn đau lòng vết thương trên cổ nàng, nhẹn không được mà nở nụ cười tươi.

“Nhưng lại càng không nguyện ý nhìn Diễm chủ tử chết nha, tình cảnh lúc ấy làm sao ta có thể liên lụy Diễm chủ tử đâu, ta tình nguyện chính mình chết, cũng không muốn Diễm chủ tử chết.”

“Người đưa ngọc này!” Cung Diễm mắng nhỏ nàng một tiếng, đem nàng khê ôm vào trong lòng. “Người nghĩ rằng Cung Diễm ta là loại người nào, bằng những thứ này mà uy hiếp được ta hay sao?”

Khi đó hắn chỉ là muốn phân tán sự chú ý, chọn đúng thời cơ mà ra tay cứu nàng, ai ngờ đứa ngọc này lại xem là thật, đâm đầu vào đại đao kia.

Huống chi nếu hắn thật tự sát, hắn tin tưởng đám hỗn đản này cũng sẽ không bỏ qua cho nàng, bọn họ nhất định sẽ một đao giết nàng ngay sau khi hắn chết. Hắn còn sống thì sinh mệnh của nàng mới được đảm bảo.

“Thực xin lỗi, Diễm chủ tử.” Nàng ngẩng mặt, rõ ràng nhìn thấy trên mặt hắn lộ ra vẻ thương yêu cưng chiều cùng vạn phần đau lòng. Ngực nóng lên, trong lòng ấm áp, không hề cảm thấy sự đau đớn từ vết

thương trên cổ, nàng dúm đầu vào trong ngực hắn, khẽ nói: “Về sau ta đều nghe lời Diễm chủ tử, chuyện Diễm chủ tử không thích, Tiểu Thạch Đầu nhất định sẽ không làm.”

“Nhớ kỹ, nếu ngươi dám không nghe lời, ta nhất định sẽ không cần hòn đá ngốc ngươi nữa.” Tiếng nói cứng nhắc như nặng nề của hắn vang lên.

Trái tim hồi hộp đến giờ phút này mới dần dần bình ổn, trên mặt Cung Diễm lại treo lên nụ cười như trước.

Phân phó tiểu nhị đưa lên cháo nóng, hắn múc một muỗng nhỏ, từng muỗng từng muỗng thổi nguội rồi đưa đến bên miệng dứt Tiểu Thạch Đầu.

Tiểu Thạch Đầu cười nuốt vào cháo bên môi, nàng yêu chết đi về mặt đau lòng vì nàng của hắn, khiến cho nàng cảm thấy thật hạnh phúc, cho dù không có lời ngon tiếng ngọt tình tứ, lại khiến cho nàng cảm thấy ngọt ngào đến tận tim.

Một chén thuốc đen như mực bốc khói mờ mịt, người ngồi trước bàn tròng mắt, nhíu mày nhìn chén thuốc, không khỏi thở dài.

Hai tháng liên tục uống loại thuốc đắng mà nồng này, thoáng nhìn thấy chất lỏng màu đen đậm này, dạ dày nàng bắt đầu buồn nôn.

Nàng nhìn khắp nơi không có ai, một ý niệm hiện lên trong đầu, nàng bưng chén thuốc đến bên cửa sổ phía trước muốn đổ nó, nhưng một suy nghĩ khác lại xoẹt qua trong đầu nàng, nghĩ đến nếu nàng bị chủ tử khôn khéo của mình biết được chuyện này, cái đó còn thảm hại hơn việc uống chén thuốc đắng chết người này.

Vì thế nàng lại ngồi xuống trước bàn, nghĩ rằng vẫn là nên ngoan ngoãn uống hết chén thuốc này đi, còn chưa chạm vào môi, cổ họng của nàng liền không khỏi căng ra.

“Tiểu Thạch Đầu.” Vừa nghe đến tiếng gọi từ sau lưng, nàng kích động giữa đầu uống nhanh, không để ý cái đắng, ừng ực ừng ực uống hết chén thuốc đen.

“Diễm chủ tử.” Nhìn đến Quỷ Kiến Ưu đến cùng Cung Diễm, nàng nhìn về phía hắn. “Thần y, sao người cũng đến đây?”

“Ta đến khám lần cuối cho ngươi,” Hắn nhìn chén thuốc bên cạnh, biết nàng vừa mới uống xong chén thuốc, cười nói: “Nếu không có vấn đề gì nữa thì không cần uống thuốc tiếp.”

Tiểu Thạch Đầu nghe thế thì vui sướng như được đại xá.

“Thật vậy chăng?” Thật tốt quá, cuối cùng nàng cũng có thể thoát khỏi thuốc đắng độc hại kia rồi.

Sau khi Quỷ Kiến Ưu để ý bắt mạch cho nàng xong, lại xem xét vết thương trên cổ nàng một lát.

“Tốt lắm, hoàn toàn phục hồi như cũ.”

Lời nói của hắn khiến Tiểu Thạch Đầu tươi cười rạng rỡ.

“Diễm chủ tử, người nghe không? Thần y nói ta tốt lắm, không cần phải uống thuốc nữa.”

Cung Diễm đứng trước nàng, cúi mắt nhìn gương mặt nhỏ nhắn đầy vui vẻ của nàng, vỗ nhẹ lên mái tóc đen của nàng.

“Ta cũng không điếc.” Hắn càng cao hứng hơn so với nàng, bởi vì hắn đã nhìn suốt hai tháng, lời của Quỷ Kiến Ưu cũng tương đương tuyên bố hắn có thể bỏ lệnh cấm. “Nếu tốt lắm, lúc này đến lượt ta tính sổ.”

Tiểu Thạch Đầu kinh ngạc.

“Cái gì?” Nàng cùng Diễm chủ tử còn có món nợ nào cần phải tính?

Về tươi cười trên mặt Cung Diễm lại toát ra sự nguy hiểm.

“Ngươi đại đột đem chính mình mang một vết thương nặng như vậy, ngươi sẽ không ngại thơ đến mức nghĩ là, ta sẽ như vậy mà tha thứ cho hành vi ngu muội của ngươi chứ?”

“Ta, ta, Diễm chủ tử, ta không dám.” Nàng kinh hoàng xin khoan dung. Ánh mắt nóng bỏng kia của hắn, khiến nàng hiểu được là vừa rồi mình đã vui mừng quá sớm.

Quý Kiến Ưu thức thời mà đứng dậy, lặng lẽ rời khỏi Diễm Thiên Điện.

“Ta nuôi hòn đá người mười mấy năm, người biết có bao nhiêu vất vả không? Chuyện người khác chỉ dạy hai, ba lần là có thể học được, ta phải dạy người năm, sáu lần người mới hiểu được, ngay cả việc búi một búi tóc cho ta cũng phải dạy người mấy ngày.” Đôi mắt âm u của Cung Diễm liền thu lại, tay vuốt ve gương mặt hồng nhuận của nàng.

“Nhưng người lại ngốc đến thiếu chút nữa giết chết chính mình, muốn xóa bỏ tâm huyết mười mấy năm của ta, món nợ này, Tiểu Thạch Đầu, người nói chúng ta nên tính như thế nào đây?”

Nàng mang vẻ mặt tự trách. “Thực xin lỗi, Diễm chủ tử, người muốn trừng phạt ta thế nào cũng tùy ý người, chỉ cần Diễm chủ tử hết giận là được.”

“Hừ, cái miệng nhỏ nhắn của người đúng thật là biết nói lời dễ nghe dễ người.” Cung Diễm lấy một cái vòng trang sức được khắc từ đá phi thúy xanh óng ánh, đeo lên cổ nàng, che lại vết sẹo bắt mắt lưu lại nơi đó.

Mặc dù y thuật của Quý Kiến Ưu rất cao siêu, nhưng vẫn không hoàn toàn chữa khỏi dấu vết của vết thương mà nàng từng chịu qua.

Mỗi lần nhìn thấy vết sẹo trên gáy nàng, sẽ làm hắn nhớ đến tình hình ngày hôm đó. Dù cho việc đã qua, nhưng trong lòng vẫn sẽ đau đớn.

“Người khiến cho chính mình xấu như vậy, người nói ta nên trừng trị người như thế nào?” Cung Diễm đưa bàn tay vào trong vạt áo nàng, vỗ về đùa với bộ ngực mềm mại của nàng.

Nàng bị thương hai tháng, hắn cũng ẩn nhẫn suốt hai tháng, cho nên nàng phải bồi thường cho hai tháng khổ sở của hắn thật tốt.

“Diễm chủ tử!” Tùy theo bàn tay hắn vỗ về chơi đùa, nàng hô nhỏ một tiếng.

Cung Diễm ôm ngang lấy nàng đi vào phòng ngủ bên trong, hai người cùng ngã lên giường lớn, hắn mãnh liệt mút lấy môi nàng, bàn tay treu chọc dần dần nhiều hơn, miệng nuốt lấy tất cả tiếng yêu kiều trong miệng nàng

~~“Tiểu Thạch Đầu, những ngày kế tiếp, người tốt nhất là cố gắng thỏa mãn ta, hử.”

“A, Tiểu Thạch Đầu biết.” Hiểu được ý tứ của hắn, nàng hết sức lựa ý hòa theo yêu cầu của hắn.

Dục vọng bị đè nén hai tháng thoát ra như mãnh thú bị giam cầm, thân thể kích cuồng tham lam hết lần này đến lần khác đòi lại món nợ góp là hai tháng hoan tình từ thân thể mềm mại dưới thân.

Đem phóng tất cả tinh hoa của mình ra, Cung Diễm ngừng lại sự xâm lược mãnh liệt của mình, mặt chôn vào giữa cổ trắng của nàng, con người thâm trầm sở lấy vòng đeo cổ bằng phi thúy của nàng, giọng nói mềm nhẹ vang lên, liên tục dặn dò.

“Nhớ kỹ, về sau nếu không được phép của ta, không cho phép tháo phi thúy này xuống, biết không?” Hắn sợ phải nhìn lại vết sẹo thiếu chút nữa đã cướp đi tính mạng của nàng, không hy vọng trong lúc cùng nàng hoan ái sau này, đột nhiên nhớ lại một màn khiến tâm can hắn đều tê liệt này.

“Vâng, đã biết.” Nàng khẽ đáp, ngực vẫn thở dốc chưa ngừng.

Dục vọng của hắn lại nổi dậy, nàng còn chưa kịp điều hòa hơi thở, lại một lần nữa trào lên đỉnh điểm.

5. Chương 5

Khoảng cách từ lần Tiểu Thạch Đầu nói muốn đi Thiên Tương Tự dâng hương với Cung Diễm, đã cách đây ba tháng.

Nhìn tượng thần vô cùng nghiêm trang, nàng ngây ngốc không biết nên làm như thế nào, đành phải hỏi cô gái đi cùng tới.

“Nhu Lệ, dâng hương như thế nào?” Nhu Lệ là em gái của Nhu Xuân, khi Nhu Xuân về nhà đã bị bệnh lạ, không trị được mấy ngày đã mất, cho nên Nhu Lệ thay nàng trở lại làm việc.

Nhu Lệ thông minh lanh lợi, lại xinh đẹp minh diễm, cho nên quản sự liền giữ nàng lại, tiếp nhận công việc ở Diễm Thiên Điện của Nhu Xuân.

“Sao, Anh tỷ tỷ, tỷ không biết sao?” Nàng bất ngờ hỏi. Nàng mười tám tuổi, còn nhỏ hơn Tiểu Thạch Đầu hai tuổi, thực tự động mà xưng hô với nàng như vậy, không giống người khác gọi nàng là Anh cô nương.

“Ta chưa bao giờ đi đến miếu dâng hương, đây là lần đầu tiên đến.” Tiểu Thạch Đầu ngại ngừng trả lời. Diễm chủ tử của nàng luôn luôn không tin quỷ thần, cho nên trước giờ, nàng chưa bao giờ dâng hương cúng bái.

“Thì ra là thế.” Nhu Lệ nhiệt tâm chỉ nàng biết làm như thế nào. “Anh tỷ tỷ lấy nhang xong, hai tay tạo thành hình chữ thập, quỳ gối trước thần, báo tên của mình, sau đó nghĩ chuyện muốn khẩn cầu, nhỏ giọng nói cho thần nghe là được.”

Tiểu Thạch Đầu nghe xong, thành kính quỳ lạy trước tượng thần, lấy giọng nói nhỏ chỉ có chính mình nghe được mà nói.

“Thần linh trên trời, tiểu nữ tên gọi là Cung Anh, hôm nay đến để khẩn cầu thần linh phù hộ Diễm chủ tử, trong chốn giang hồ có rất nhiều người nói xấu Diễm chủ tử, nhưng thật ra hần là người tốt, hần làm không ít chuyện xấu, nhưng cũng làm rất nhiều việc thiện, chỉ là hần không nói ra, cho nên không ai biết.”

Dừng lại, nàng lại tiếp tục: “Ít nhất hàng tháng hần đều quyên năm trăm lượng bạc bố thí làm việc thiện, hần đã cứu rất nhiều người, như Tình Nhi tỷ, Bạch Tiêu Diêu, Kỳ Ngọc Đường, bọn họ đều chịu ân cứu mạng của Diễm chủ tử, đương nhiên không chỉ như thế...”

Nàng cố gắng nghĩ, cuối cùng cũng có một chuyện để nàng nói, vì thế khê mở môi phần nói, “Còn có nạn lụt lần trước ở Hoàng Hà, hần đã mở chỗ phát lương thực, tuy rằng hần chỉ là nhất thời vui chơi nên chạy đến mở kho lúa của thái thú, muốn nhìn bộ dáng giờ tay giờ chân của thái thú, nhưng lượng gạo này đúng là thật cứu không ít người, cho nên thỉnh thần linh phù hộ Diễm chủ tử có thể sống bình an, trường mệnh trăm tuổi, đừng giáng tai họa cho hần.”

Nói xong hai tay nàng tạo hình chữ thập lạy lạy, trước đó còn thì thảo nói nhỏ: “Nếu thật sự có tai họa, xin ngài hãy giáng xuống người ta đi, ta tình nguyện chấn tai chịu kiếp cho Diễm chủ tử, bởi vì hết thấy đều là lỗi của ta, không phải Diễm chủ tử không tốt, chuyện xấu này thật ra đều do ta làm, không phải Diễm chủ tử làm, ngài đừng đem chuyện này ghi trên đầu hần, tính món nợ nhân quả gì.”

Cuối cùng nàng còn dập đầu vài cái mới đứng lên.

“Như vậy được rồi sao?”

“Như vậy là được, Anh tỷ tỷ vừa cầu cái gì với thần linh vậy?” Nhu Lệ thu dọn tốt vật phẩm tế bái, đi tới hỏi.

“Khẩn cầu thần linh phù hộ Diễm chủ tử.”

“Anh tỷ tỷ thật có lòng với lâu chủ.” Trước khi nàng đến đây, sớm đã nghe Nhu Xuân nhắc qua không ít chuyện ở Niều Bạt Lâu, nhất là chuyện của Cung Diễm cùng Cung Anh, cho nên vô cùng quyên thuộc với tất cả chuyện liên quan đến bọn họ.

“Không, là Diễm chủ tử đối đãi với ta quá tốt.” Vừa ra khỏi Thiên Tương Tự, Tiểu Thạch Đầu đã tinh mắt phát hiện thân ảnh của Cung Diễm dưới tàng cây, nàng vui vẻ chạy nhanh qua. “Diễm chủ tử, sao lại ở trong này?”

“Việc ngốc của người làm xong chưa?” Cung Diễm liếc mắt ngắm nàng một cái.

“Vâng, lạy tốt rồi.”

Cung Diễm đỡ nàng lên ngựa, quay qua hai gã hộ vệ Niễ Bạc Lâu đi theo để bảo vệ nàng nói: “Các người về trước đi.” Nói xong liền giục ngựa rời đi.

Tiểu Thạch Đầu phát hiện hẳn không phải đang đi đường về Niễ Bạc Lâu, kỳ quái hỏi: “Diễm chủ tử, chúng ta muốn đến nơi nào?”

“Mang người đi một chỗ.” Hai canh giờ sau, bọn họ đi lên một ngọn núi, đi vào một chỗ bí mật trong rừng cây, nơi đó có một cái hồ nhỏ.

“Nơi này thật thanh u, hồ nước màu xanh thật đẹp.” Ánh nắng ngày hè như thiêu đốt, Tiểu Thạch Đầu nhìn phong cảnh quanh hồ, không kiềm được mà ngồi xuống, lấy tay vọc làn nước mát lạnh trong hồ, đột nhiên thoáng nhìn qua Cung Diễm đã cởi hết quần áo, trần trụi xuống nước.

“Còn không xuống dưới, phát ngốc cái gì.”

“Giữa ban ngày ban mặt, còn muốn thoát y xuống hồ...” Gương mặt nhỏ của nàng đỏ lên, làm sao cũng không dám ở nơi hoang dã như vậy mà để lộ thân thể. “Diễm chủ tử, người tẩy là được rồi, ta ở một bên giúp người xem là được.”

“Hôm nay lúc dâng hương, người cầu cái gì với thần linh?” Đột nhiên hắn hỏi.

“Dạ, ta cầu thần linh phù hộ Diễm chủ tử bình an.” Nàng giống như đứa nhỏ làm chuyện xấu bị bắt được, không dám nhìn thẳng hắn.

“Sắc mặt người không tốt lắm,” Cung Diễm híp mắt cười nhìn nàng. “Không phải là nói cái gì không đúng với thần linh, cho nên cảm thấy chột dạ đi?”

Mặt nàng hơi đỏ sẫm.

“Ta, ta nào có.” Diễm chủ tử biết?! Làm sao có thể?

Cung Diễm đi lên kéo xiêm y của nàng xuống rồi kéo nàng xuống hồ.

“Có hay không, trời biết, đất biết, người biết, ta biết.” Hắn thổi khí bên tai nàng xong, cắn lấy vành tai nàng đùa, một bên trầm giọng nói: “Nói dối nhiều như vậy, ngang nhiên lừa gạt thần linh, người không sợ a tì địa ngục chờ người sao?”

“Ta, ta, ta...” Gương mặt nhỏ nhẵn của nàng liền trắng bệch.

Cái đó cũng không xem là lừa gạt thần linh đi, nàng cũng không nói quá nhiều, chỉ vài câu mà thôi, ít nhất thì với nàng, Diễm chủ tử là người tốt đấy, hơn nữa năm trăm lượng bạc kia cũng là hẳn cho nàng, đương nhiên cũng xem là hẳn bố thí.

Cung Diễm hôn lấy cái miệng nhỏ của nàng mà trần trọc mút lấy, bàn tay dao động quanh người nàng, trêu chọc đốt lửa.

“Diễm, Diễm chủ tử, đừng như vậy, ở bên ngoài không ổn.” Nàng cảm nhận được hơi thở nóng rực của hắn, tay hắn không an phận mà vỗ về, chơi đùa với thân thể nàng.

“Người đã quên người nói ta muốn đùa người như thế nào, người đều theo ý ta, hừ, hay là người cũng gạt ta?” Tiếng nói trầm nhu của hắn vang lên trước ngực nàng.

“Không phải, chỉ là ban ngày ban mặt, cũng không có che phủ, chúng ta cứ như vậy ở trong hồ, không, không – a a ưm, Diễm chủ tử, a, đừng –” Nàng ôm chặt hắn, yêu kiều không thôi.

“Thực mới mẻ đây, xem ra người thật thích.”

“Diễm chủ tử –” Miệng nàng trừ bỏ kêu tên hấn ra, không thể nói được cái gì khác, đương nhiên còn có tiếng rên rỉ lưỡng lự không dứt của nàng.

Sau một lúc lâu, thân mình nàng yếu ớt vô lực dựa vào hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên.

“Làm sao vậy?” Cung Diễm cẩn thận nhận thấy nàng không khỏe.

“Không có gì, chỉ là toàn thân không có chút sức lực nào.” Nàng uể oải nói. Từ một tháng qua sau khi vết thương của nàng khỏi hẳn, gần như là mỗi ngày hấn đều muốn nàng, mãnh liệt vô cùng, khiến cho nàng thực chịu không nổi.

Hấn ôm nàng lên bờ, phát hiện thật sự nàng có chút suy yếu, đi đến bên ngựa lấy khăn đến lau thân thể rồi mặc tốt quần áo cho nàng, cũng lấy ra quần áo cho chính mình mặc vào, hai người ngồi xuống dưới gốc cây, để cho nàng tựa vào trước ngực hấn.

“Có thể là ngâm lâu trong hồ, người nghỉ ngơi trước một chút.” Cầm lấy khăn lau khô mái tóc ẩm ướt của nàng, Cung Diễm dùng tay chải mái tóc đen cho nàng.

“Diễm chủ tử!” Tiểu Thạch Đầu thấp giọng. Nàng cực kỳ yêu cách đối đãi như vậy của hấn, theo ngón tay của hấn phủ lên, tự nhiên nảy sinh một cảm giác vô cùng hạnh phúc, lấp thật đầy vào tất cả tri giác của nàng.

Đây không phải lần đầu tiên, hấn thường lau tóc cho nàng, mà mỗi lần thì trái tim của nàng sẽ luôn bị cử chỉ dịu dàng của hấn khiến cho như bay trên mây, lâng lâng đến mức quên chính mình là ai.

Nàng muốn lấy khăn lau tóc cho hấn, nhưng cả người mệt mỏi, khiến nàng lòng có dư mà lực không đủ, chỉ có thể dựa vào người hấn, hy vọng có thể khôi phục sức lực. A... Buồn ngủ quá đi.

“Tiểu Thạch Đầu, người có nguyện vọng gì?” Cung Diễm khẽ hỏi bên tai nàng.

Nàng trả lời theo trực giác: “Ta hy vọng cả đời đều có thể ở bên Diễm chủ tử.” Nàng vừa trả lời xong đã buồn ngủ đến mức nhìn không được mà nhắm mắt lại.

Khẽ hôn đôi môi đỏ của nàng, Cung Diễm nói nhỏ, “Ta sẽ cho người được toại nguyện.”

Đáng tiếc Tiểu Thạch Đầu đã mơ màng đi vào giấc ngủ, không thể nghe hấn nói, nếu không thì nàng có thể đã hưng phấn đến nhảy dựng lên.

Liếc mắt nhìn Tiểu Thạch Đầu nằm trên giường, Cung Diễm cười thật hòa ái nhìn Quỷ Kiến Ưu.

“Lời người vừa nói là có ý gì?”

“Ý nghĩa như bốn chữ kia, không có hàm ý sâu sắc. Lâu chủ không hiểu sao?” Quỷ Kiến Ưu cũng trả lại cho hấn một gương mặt tươi cười hòa khí.

Ánh mắt Cung Diễm lộ ra vẻ nguy hiểm, vẫn cười tươi nói: “Quỷ Kiến Ưu, người đang chinh ta? Hay là đang nói giỡn?”

“Không có, ta không dám.” Về mặt hấn nghiêm túc trả lời.

“Nhưng người nói là miệt mài quá độ, ta nghĩ là không phải ta nghe lầm, hay là người lỡ lời? Quỷ Kiến Ưu.”

Hấn khẳng định lại, “Lâu chủ không nghe lầm, ta cũng không nói sai, bệnh trạng của Cung Anh quả thật là miệt mài quá độ khiến cho âm hư hỏa vượng, tốt nhất là hai tháng này nàng phải cấm dục, đừng quá mệt nhọc.”

Cung Diễm chống cằm ngồi bên giường, nhìn gương mặt đã hồng như tôm luộc của Tiểu Thạch Đầu.

“Người bày mưu với hấn có phải không?”

Nàng vội vàng giải thích, “Ta không có, Diễm chủ tử.” Bị người ta nói miệt mài quá độ, nàng sớm xấu hổ đến chết, không có mặt mũi gặp người, nào dám lấy loại chuyện này ra cùng thông đồng với người khác chứ.

“Vậy nếu nói đến miệt mài quá độ, cũng phải là ta đây, làm sao có thể là nàng?” Về mặt hấn chất vấn. Ánh mắt giữ chặt nàng, nắm chặt chần không cho nàng giấu gương mặt hồng như muốn cháy rồi.

Quý Kiến Ưu trả lời thay nàng, “Lâu chủ, người thân cường thể kiện, nội kinh mạnh mẽ, trụ cột thâm hậu, cho dù hàng đêm cuồng hoan cũng sẽ không có trở ngại, nhưng thể chất Cung Anh không thể so được, không chịu nổi yêu cầu không có tiết chế.”

Cung Diễm cười đến vô cùng dịu dàng, nhẹ giọng nói: “Vậy Quý Kiến Ưu, người nói cái này phải làm thế nào cho tốt? Thân mình suy yếu này của nàng, có phương pháp gì có thể chữa khỏi?”

“Ta sẽ giúp nàng điều chế một ít thuốc bổ, nhưng phương pháp để nàng hồi phục lại nhanh nhất chính là...” Quý Kiến Ưu nhin cười nói: “Tốt nhất là nhẫn nại hai tháng. Được rồi, ta đi lấy thuốc để người ta mang đến cho nàng.” Nói xong hấn toàn thân rồi đi.

Ai cũng biết Cung Diễm ngoại trừ Tiểu Thạch Đầu ra, cũng không có nữ nhân khác, khi nàng bị thương, hấn đã tự động cấm dục hai tháng, lúc này lại muốn hấn hai tháng không được phép chạm vào nàng, không phải khiến cho hấn muốn phát điên hay sao, Quý Kiến Ưu đương nhiên phải nhanh chóng tránh đi, miễn cho bị hấn phân thân.

Đôi mắt âm u của Cung Diễm nhìn chằm chằm Tiểu Thạch Đầu trên giường, đưa tay vỗ vỗ gương mặt đỏ hồng của nàng.

Hấn thấp giọng hỏi: “Thực sự ta đã làm quá đáng như vậy sao?” Ngày hôm qua trở về, nàng nghỉ ngơi cả ngày, khí sắc vẫn không tốt, cho nên mới tìm Quý Kiến Ưu đến chẩn trị cho nàng, nhưng hấn tuyệt đối không dự đoán được, lại nhận được đáp án buồn cười như vậy.

Nàng thành thực gật đầu.

“Mỗi ngày người đều muốn mấy lần, hơn nữa chẳng phân biệt ban ngày hay buổi tối.” Nàng bĩu môi nói, cái này làm sao nàng có thể gặp người đây, vậy mà lại bị thần y chẩn ra là miệt mài quá độ, thực như nói nàng là một nữ tử vô cùng dâm dăng vậy.

“Người phải dưỡng cho tốt thân thể này cho ta, ngay cả chút nhu cầu đó của ta mà cũng không thể thỏa mãn, ta thật không biết hòn đá như người còn có thể làm gì nữa?” Âm trầm nhìn nàng, Cung Diễm phát ra tiếng nói thuần nhu, gương mặt tuấn mỹ cười đến khiến người ta hoa mắt.

“Diễm chủ tử.” Tiểu Thạch Đầu kinh hoảng vội vàng ngồi dậy, đưa tay ôm chặt lấy eo hấn, vội vàng muốn chứng minh với hấn mình vẫn là người hữu dụng, “Ta không sao, Diễm chủ tử, chỉ cần Diễm chủ tử muốn... Lúc nào ta cũng có thể đáp ứng người.”

Hấn khẽ vuốt tóc nàng. “Bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ dạy võ cho người, hòn đá ngọc người đừng để ta nhàn hạ, nếu hai tháng sau thân thể vẫn không khỏe một chút, người xem ta sẽ trừng trị người như thế nào.”

“Luyện võ?” Nàng ngẩn ngơ.

“Bắt đầu từ tối mai.” Nếu không thể làm tình, chỉ có thể dùng thời gian đó làm chuyện khác.

“Ta thực ngọc, có thể học được sao?” Nàng chần chờ, đem lo lắng nói ra trước. “Diễm chủ tử, người cũng biết Tiểu Thạch Đầu không quá thông minh, người không thể vì dạy ta không tốt mà tự giận mình.”

Cung Diễm mỉm cười hà khắc nói: “Ta biết tư chất của người rất kém cỏi, ta cũng không có kỳ vọng gì với người, người chỉ cần có thể lực tốt là được.”

Thoáng nhìn quyển sách trên bàn, hấn lật lên xem một lát.

“Người chính là đọc loại sách này, cho nên mới muốn đi dâng hương?”

Tiểu Thạch Đầu cúi đầu không nói. Nàng biết hấn mới không tin lời nói thiện ác có báo, báo ứng nhân quả tuần hoàn trong cuốn sách kia, đối với những cái này hấn chỉ giấu cột, lời lẽ độc ác mà bình luận một phen.

“Người nhàn rồi như vậy, có thời gian đọc sách kỳ quái như vậy, không bằng làm một bộ quần áo cho ta.”

“Cái gì?” Nàng kinh ngạc ngẩn đầu.

“Người nghe rõ rồi chứ, mười ngày sau, ta muốn nhìn thấy một bộ quần áo do tự tay người làm ra, có vấn đề gì không?” Hắc mỉm cười hỏi.

“Diễm chủ tử!” Tay Tiểu Thạch Đầu đỏ đầy mồ hôi. Từ nhỏ nàng không học qua nữ hồng, đi theo bên cạnh hắc lại càng không có người dạy nàng, chờ đến khi hai năm nay nàng muốn học, dường như là không kịp nữa.

Nàng không phải không nghĩ đến làm cho hắc, nhưng tay nghề của nàng vô cùng vụng về, đừng nói là quần áo thanh nhã, quả thực là ngay cả nhìn cũng nhìn không được, cho nên tới bây giờ nàng cũng không dám tự bêu xấu, ít nhất nàng còn hiểu được đạo lý nên che giấu cái xấu.

Cung Diễm cười tươi nói: “Người biết ý của cái gì gọi là tự tay làm đi, khó có dịp để người cống hiến nhỏ nhỏ cho ta, nói vậy người sẽ không làm ta thất vọng đi?”

Đừng như vậy, Diễm chủ tử! Tiểu Thạch Đầu kêu gào trong lòng, nhưng không có can đảm nói ra.

Quỷ Kiến Ưu nghe thấy tiếng cười điên cuồng phát ra từ Thiên Lư Lý, quả thực là lúc này Bạch Tiêu Diêu cùng Kỳ Ngọc Đường đang ôm bụng, không để ý hình tượng mà cười đến không thở nổi.

“Này, hai người các người kiềm chế một chút, cười đến điên cuồng như vậy, chẳng may để cho lâu chủ nghe được thì các người còn dễ chịu sao.” Quỷ Kiến Ưu có lòng tốt nhắc nhở hai người kia.

Bạch Tiêu Diêu cười đến chảy nước mắt.

“Hắc, cái này thật sự là chuyện đáng cười nhất từ lúc ta sinh ra tới giờ, ha ha ha, nếu loại chuyện này truyền đi ra ngoài, không biết có người tin hay không.”

Kỳ Ngọc Đường cũng cười đến mỗi miệng.

“Bởi vì vết thương lần trước của Cung Anh, lâu chủ mới cấm dục hai tháng, lúc này lại... Chúng ta tốt nhất là nên cẩn thận chút, nam nhân chưa thỏa mãn dục vọng thì tính tình sẽ rất cáu kỉnh, cẩn thận đừng chọc giận hắc vào lúc này.”

Bạch Tiêu Diêu cười nói: “Sợ cái gì, là Cung Anh phải cấm dục chứ không phải lâu chủ, thủ hạ của ta có nhiều nữ nhân như vậy, tùy tiện tìm một người đến là giải quyết được vấn đề của lâu chủ, hoặc là có thể để chính lâu chủ tự lựa chọn.”

Quỷ Kiến Ưu lắc đầu.

“Lâu chủ không có khả năng tìm nữ nhân khác, dưới trướng kinh doanh của chúng ta thì thanh lâu cũng được tám, chín cái, nhiều năm như vậy, nhưng lâu chủ chưa bao giờ chạm vào những nữ nhân này, nếu ta nhớ không lầm, lâu chủ vẫn đợi đến khi Cung Anh mười sáu tuổi mới muốn nàng.”

Bạch Tiêu Diêu cười nói: “Trước Cung Anh cũng chưa từng thấy hắc chạm qua nữ nhân khác.”

“Ta đoán Cung Anh cũng có thể là nữ nhân đầu tiên của lâu chủ đấy, không tưởng tượng được nam nhân như hắc lại ngây thơ như vậy, nên phong hắc là thiên hạ đệ nhất tình thánh.”

“Đúng vậy, so với con bướm lượn tình như người, lâu chủ không thể ngờ là mây trắng thuần khiết trên trời, người thì giống như là bùn lầy trên đất mặc người ta giẫm lên.” Kỳ Ngọc Đường nhin không được mà giấu cợt hắc.

Bạch Tiêu Diêu mở miệng cười xấu xa. “Ta là bùn lầy, vậy dân cờ bạc như người xem là gì? Nam tử si tình? Sao, ba mươi vạn lượng đã chuẩn bị tốt sao? Kỳ hạn ta cho người chỉ còn không đến hai mươi ngày đấy nha.”

Kỳ Ngọc Đường dùng ánh mắt giết người liếc nhìn hắc một cái.

“Bạch Tiêu Diêu, đại ân lần này của người ta nhất định sẽ nhớ kỹ, lần sau nhất định sẽ tìm cơ hội trả lại cho người.”

“Ha ha ha, ta chờ người báo ân, nhưng người phải qua được cửa này trước rồi mới nói.” Hấn trả lại một ánh mắt khiêu khích.

※※※

Mấy tấm vải nằm trên bàn, trên mặt đất thì rơi xuống không ít vải hư.

“Không được, ta vẫn làm không tốt, ta thực sự rất ngốc.” Tiểu Thạch Đầu uể oải nhìn cái áo bị khâu đến lộn xộn, liên tục thở dài.

“Đừng lo, Anh tỷ tỷ, từ từ sẽ được, chuyện này không thể gấp, tỷ không phải học từ nhỏ, đương nhiên là tạm thời làm không được thuận tay.” Nhu Lệ nhẹ giọng an ủi nàng, trong mắt lại hiện lên tia cười nhạo.

“Chỉ còn lại có hai ngày, ta không thể làm kịp, nhất định là sẽ bị Diễm chủ tử phạt.”

“Đáng tiếc lâu chủ lại không cho người giúp tỷ, bằng không, muội có thể giúp Anh tỷ tỷ làm một ít.” Nhu Lệ tiếc nuối nói, rót một chén nước đến cho nàng, “Uống miếng nước nghỉ một lát đi!”

Tiểu Thạch Đầu lấy ra hai tấm ngân phiếu giao cho Nhu Lệ.

“Mấy ngày nay ta không rảnh đi ra ngoài, ngày mai muội giúp ta đem số tiền này đến Liên Hoa thiện đường được không?”

“Hai ngàn lượng! Nhiều tiền như vậy, là để bố thí cho bọn họ sao?” Nhu Lệ nhận lấy, mắt sáng ngời.

“Ừ, đại nương trong thiện đường lấy nhà của mình ra, thu dưỡng không ít cô nhi không nơi nương tựa.”

“Đây là tiền tiêu vặt của lâu chủ cho Anh tỷ tỷ?” Lúc trước nàng nghe nói không phải là năm trăm lượng sao? Sao bây giờ lại biến thành hai ngàn lượng?

Tiểu Thạch Đầu cũng không giấu diếm mà gật đầu. “Lúc trước Diễm chủ tử đều cho ta năm trăm lượng, nhưng tháng này không biết vì sao Diễm chủ tử lại đưa ta hai ngàn lượng? Muội đem hết đi đi, để cho mấy đứa nhỏ có thể ăn thêm vài món ngon, làm thêm vài bộ quần áo để mặc.”

“Anh tỷ tỷ, tỷ thật sự rất thiện lương.” Nhu Lệ cẩn thận cất ngân phiếu vào tay áo.

“Không phải ta, tất cả đều là tiền của Diễm chủ tử, làm chuyện tốt là Diễm chủ tử.” Tiểu Thạch Đầu vội nói.

“Hấn đối đãi với tỷ thật tốt.” Nàng cực kỳ hâm mộ nói: “Hấn cho tỷ ngủ cùng phòng với hấn, ăn, mặc cùng với hấn, có lẽ cả thiên hạ đều không tìm được chủ tử tốt như hấn.”

Tiểu Thạch Đầu gật đầu. “Ừ, đời này chuyện ta may mắn nhất, chính là gặp được Diễm chủ tử.” Nàng cười đến gương mặt sáng lạn.

Nhu Lệ nhìn chăm chú vào món đồ trên cổ cùng cổ tay của Tiểu Thạch Đầu.

“Anh tỷ tỷ, vòng cổ phỉ thúy trên cổ tỷ, ta có thể mượn xem một chút được không? Ta chưa từng thấy qua vòng cổ đẹp như vậy, cả vật óng ánh màu xanh, từng sợi đều là dùng phỉ thúy quý giá thượng đẳng mà khảm thành.”

Tiểu Thạch Đầu do dự. “Diễm chủ tử đã dặn dò qua, vòng cổ trên cổ ta không được phép tháo xuống.”

“Vì sao?” Nhu Lệ có chút mất hứng, nghĩ nàng luyến tiếc cho nàng mượn nên mượn lời từ chối.

“Bởi vì trên gáy ta có một vết sẹo rất xấu.” Nàng khẽ đẩy ra vòng phỉ thúy che trên cổ, lộ ra vết sẹo kia.

“A!” Nhu Lệ nhớ tới chuyện nàng bị thương lúc trước. “Lâu chủ đối với Anh tỷ tỷ thật tốt, lại cố ý làm ra vòng cổ phỉ thúy quý giá như vậy để Anh tỷ tỷ che vết thương.”

Tiểu Thạch Đầu mỉm cười hạnh phúc. Đúng vậy, Diễm chủ tử đối xử với nàng thật sự rất tốt.

Nhu Lệ ngược lại nhìn vòng tay bạch ngọc trên cổ tay nàng, “Vậy chiếc vòng tay trên tay tỷ ta có thể mượn xem không?”

“Cái này có thể.” Tiểu Thạch Đầu gật đầu, tháo vòng tay xuống.

Nhu Lệ nhận lấy, ánh mắt nóng rực si mê nhìn đi nhìn lại.

“Vòng bạch ngọc này thật sự là vô cùng xinh đẹp, không chút tỳ vết nào, nhất định là rất quý báu đi?”

“Ta nghĩ là vậy.” Nàng cũng không biết giá trị thật sự.

Nhu Lệ vỗ nhẹ lên vòng tay ấm áp trắng mịn, luyến tiếc mà trả lại nàng, lại nhìn hồi lâu mới lưu luyến không rời mà trả lại.

Bất tri bất giác trời đã tối, nha hoàn phụ trách đồ ăn mang tới hai cái giỏ trúc.

“Anh cô nương, ta mang bữa tối đến đây.”

Tiểu Thạch Đầu vội vàng đặt vải dẹt trên bàn sang một bên, để cho nàng đặt thức ăn trong giỏ lên bàn.

“Thúy tỷ vất vả.” Tiểu Thạch Đầu hiền lành nói.

“Không có, ta đi làm việc, sáng mai lại đến dọn.”

Chân trước nàng vừa đi, chân sau Cung Diễm đã vào tới.

“Nhu Lệ bá kiến lâu chủ.” Nàng vội vàng cúi người.

“Không có chuyện của người, đi xuống đi.” Thấy nàng vẫn không nhúc nhích, Cung Diễm liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Lâu chủ, Nhu Lệ có chuyện muốn cầu ngài.” Nàng cúi mắt không dám nhìn hấn, dịu dàng nói.

“Hử?” Cung Diễm ngồi xuống, đưa tay ôm Tiểu Thạch Đầu ngồi lên đùi mình.

Nhu Lệ hơi giương mắt lên nhìn hấn, vẻ mặt khẩn cầu nói: “Cầu lâu chủ cho Anh tỷ tỷ thêm một ít thời gian, trước kia Anh tỷ tỷ ít có cơ hội chạm vào châm tuyến nữ hồng, tạm thời còn làm chưa thuận tay, nhìn Anh tỷ tỷ đã gấp nhiều ngày như thế, Nhu Lệ thật sự không đành lòng.”

Nàng không hiểu, nam nhân tuấn mỹ xuất sắc như hấn, vì sao lại vừa ý loại nữ nhân bình thường như Cung Anh? Ít nhất tướng mạo của nàng cũng xinh đẹp hơn nàng ta, lại thông minh lanh lợi hơn nàng ta.

Khóe môi Cung Diễm cong thành nụ cười, nhìn người trong lòng.

“Người muốn mấy ngày mới đủ?”

“Ta...” Tiểu Thạch Đầu trong chốc lát không ngờ Nhu Lệ lại nói vậy, có chút kinh ngạc nhìn nàng, mới nhỏ giọng trả lời, “Năm ngày.”

Cung Diễm gật đầu.

“Được rồi, vậy cho người thêm năm ngày,” Hấn nắm mũi nàng nói: “Đến lúc đó người đừng tìm cớ nữa cho ta.” Hấn ngẩng đầu nhìn Nhu Lệ vẫn còn đứng ở nơi đó.

Không cần hấn mở miệng, ánh mắt của hấn đã khiến Nhu Lệ biết mình không nên lưu lại, vì thế nàng vội vàng lui xuống.

“Diễm chủ tử, hôm nay ta cũng có thể không cần hay không...” Tiểu Thạch Đầu mở miệng, trước mặt là một chén canh màu đen như mực, vẻ mặt nàng đau khổ. Mấy tháng nay vì sao nàng vô cùng có duyên với chén thuốc này, thật vất vả vết thương mới tốt, bây giờ lại bị buộc uống thuốc bổ.

“Người không muốn nghe lời sao?” Cung Diễm mỉm cười hỏi.

“Tiểu Thạch Đầu không dám.” Nàng đành nhận lệnh, bưng chén thuốc, nhúu mày uống xong.

Thức ăn trên bàn cũng làm hồng cả khẩu vị của nàng, mỗi món ăn đều là dùng dược liệu hầm nấu.

Cung Diễm gấp một miếng thức ăn đút nàng.

Nàng bắt đắc dĩ há miệng ăn. Xem ra, Diễm chủ tử là uống thuốc, ăn được thiện đến nghiệm.

“Ta nghĩ một biện pháp.”

“Cái gì?” Nàng ngây ngô hỏi. Không hiểu ý hẩn khi đột nhiên nói ra những lời này là gì.

“Là người đang cầm dục, không phải ta, đúng không?” Cung Diễm càng cười tươi hơn, hiển nhiên vì chuyện mình suy nghĩ đến mà vô cùng vui vẻ.

Nhắc đến việc này, trên mặt Tiểu Thạch Đầu liền hiện lên hai đám mây đỏ, nhưng một ý nghĩ khác trong thoáng chốc đã xuất hiện trong đầu, khiến sắc mặt nàng trắng bệch.

“Diễm chủ tử, chẳng lẽ người muốn...” Nàng khàn giọng hỏi: “Tìm nữ nhân khác sao? Diễm chủ tử, ta có thể hầu hạ người, người đừng tìm người khác!”

Hai tay Tiểu Thạch Đầu ôm chặt lấy hẩn.

“Cái này quả thật cũng là một phương pháp, nhưng mà, người vừa nói người có thể đúng không?” Cung Diễm mang nụ cười giả tạo nhìn nàng.

Nàng cuống quýt dùng sức gạt đầu.

“Đúng, chỉ cần Diễm chủ tử muốn, ta lúc nào cũng có thể.” Chỉ sợ hẩn thật sự không cần nàng.

“Tốt, không hổ là hòn đá ngoan của ta.” Hẩn vừa lòng cúi đầu nói vài câu vào tai nàng, cười khanh khách nói: “Đã hiểu chứ? Không hiểu cũng không sao, đợi chúng ta thử xem xem, ta nghĩ...” Hẩn nhẹ nhàng dùng ngón tay vỗ về mặt nàng, “Người sẽ không làm ta thất vọng đi?”

Mặt Tiểu Thạch Đầu ầm một cái, đỏ bừng.

“Ta, ta...” Nàng ngượng ngùng đến nói không nên lời.

“Sao? Trả lời của người?”

“Tiểu Thạch Đầu sẽ cố, cố hết sức thử xem, hy vọng... Sẽ không khiến Diễm chủ tử thất vọng.” Rốt cuộc nàng cũng lấp bấp hết lời.

Không bao lâu sau, trên giường là một nam tử tuấn mỹ với quần áo nửa mở đang nằm, con mắt cúi xuống giống như không được thỏa mãn, hẩn kéo nữ tử nằm giữa hai chân hẩn, xoay người đè nàng xuống, hung hăng hôn nàng, bàn tay thô lỗ cởi đi quần áo của nàng.

“Diễm chủ tử.” Nàng thấp giọng, không kháng cự, ngăn trở gì.

Cung Diễm bất ngờ thanh tỉnh chút ít, đẩy Tiểu Thạch Đầu đã gần như trần trụi ra, đưa lưng về phía nàng sửa lại quần áo, đi đến cửa trước. Không lâu sau, một thân hình mềm mại liền đánh vào hẩn từ phía sau, tay nàng ôm chặt hẩn từ phía sau.

“Buông tay.” Cung Diễm thấp giọng ra lệnh.

“Diễm chủ tử, ta có thể hầu hạ người, người đừng quan tâm lời của thần y, Tiểu Thạch Đầu không có chuyện gì, Tiểu Thạch Đầu vẫn có thể thỏa mãn Diễm chủ tử, người đừng đi tìm nữ nhân khác.” Nàng dùng hết sức ôm lấy hẩn, chết cũng không chịu buông tay, sợ rằng chỉ cần buông ra, sẽ mất đi người yêu mến nhất.

Cung Diễm chậm rãi mở miệng, “Tiểu Thạch Đầu, ta bảo người buông tay.”

Hai tay nàng cột chặt lại lại trước eo hẩn, thân hình dán dính vào sau lưng hẩn, kiên quyết cự tuyệt, “Đừng, ta không sao, Diễm chủ tử đừng đi, người muốn làm gì Tiểu Thạch Đầu cũng được cả.”

Thầm thở dài một hơi thật sâu, Cung Diễm nhẹ giọng nói: “Người mặc quần áo vào trước đi.” Vốn nghĩ rằng nàng dùng tay, dùng miệng, ít nhất hẩn có thể được an ủi tạm thời, ai biết rằng dục hỏa của hẩn bị nàng trâu chọc càng bốc lên cao hơn.

“Diễm chủ tử?” Nàng chần chờ, sợ hẩn sẽ thừa dịp lúc mình mặc quần áo sẽ rời đi.

“Còn không đi mau.” Giọng nói của hẩn có chút không kiên nhẫn.

“Vâng.” Biết rõ nếu nàng không làm theo lời hẩn, chỉ càng khiến hẩn thêm tức giận. Tiểu Thạch Đầu vội vã quay về giường nhặt quần áo lên, lấy tốc độ cực nhanh mặc quần áo vào, đôi mắt to tròn ngay cả chớp mắt cũng không dám mà nhìn chằm chằm về người đang đưa lưng về phía nàng, sợ hẩn sẽ đột nhiên biến mất.

“Lại đây đi.” Cung Diễm không xoay người mà lên tiếng kêu.

Nàng nhanh chóng chạy đến bên người hắn, hắn cầm tay dẫn nàng ra ngoài.

“Diễm chủ tử, chúng ta muốn đi đâu?” Tiểu Thạch Đầu mở to mắt, sợ hãi nhìn vẻ mặt không chút biểu tình của hắn.

Trên mặt Diễm chủ tử xưa nay luôn lộ vẻ mỉm cười, nhưng lúc này hắn lại khiến người ta bất an.

“Ngắm sao.” Cung Diễm đáp lại.

Chỉ chớp lát, hắn mang nàng đến một cái dốc nhỏ cách Niếu Bạt Lô không xa, hắn cùng nàng nằm xuống trên bãi cỏ.

Tiểu Thạch Đầu tựa vào hắn, nhìn bầu trời đầy ánh sao trời, bốn phía còn có chút ánh sáng của đom đóm khi có khi không bay quanh bọn họ, trong trời đêm tràn đầy mùi hương thơm ngát nhẹ nhàng, nàng ngửi thấy mùi hương cách đó không xa, dưới ánh trăng là mỹ nhân được xưng danh hoa quỳnh, lặng lẽ nở rộ thành dung mạo thuần trắng không chút nhiễm bẩn cùng hương thơm ngào ngạt.

“Đẹp quá!”

Cung Diễm cúi xuống hôn tóc nàng. “Tiểu Thạch Đầu, người nhanh dưỡng thân mình tốt một chút, sao.”

“Thực xin lỗi, Diễm chủ tử, đều là Tiểu Thạch Đầu không tốt, hại Diễm chủ tử không thể thoải mái, kỳ thật người có thể không cần để ý đến lời của thần y, Tiểu Thạch Đầu có thể...” Môi nàng bị hắn dùng môi chặn lại.

Sau một lúc lâu, hắn trầm nhu mở miệng, “Người không phải là muốn đi theo ta cả đời sao? Chẳng lẽ người muốn nhanh bị ta đùa đến hỏng như vậy sao?”

“Diễm chủ tử!” Dù cho lời của hắn có chút chua ngoa, nhưng nàng cảm nhận được là trong lòng hắn đau xót cho nàng, nàng thỏa mãn gồng đầu lên hắn, thật lòng nói: “Tiểu Thạch Đầu sẽ cố gắng uống thuốc, chăm chỉ luyện võ, để thân mình dưỡng thành tráng kiện chút, không để cho Diễm chủ tử nhân nhịn đến khó chịu.”

“Tráng kiện?” Cung Diễm giống như nghe được lời nói buồn cười, nắm mũi nhỏ của nàng nói: “Người đừng biến mình thành một đại lực sĩ dũng mãnh, hay là một bà béo cường hãn mà hù chết ta.”

“Diễm chủ tử, ta...”

“Người cứ duy trì dáng người này là được, chỉ cần để cho thể chất tốt hơn, sao.”

“Chỉ cần Diễm chủ tử thích, tất cả Tiểu Thạch Đầu đều nghe lời của Diễm chủ tử.”

Ngón tay hắn sủng nịch xoa mày, mũi, mắt, môi của nàng. Gió thổi chậm chậm, nàng dần dần ngủ say trong lòng hắn với vẻ mặt hạnh phúc.

Cung Diễm ôm nàng trở về phòng, để cho nàng ngủ yên trên giường, mà dục hỏa khó nhịn lại dày vò hắn, trong đêm dài này, đành phải đi đến tiền đình của Diễm Thiên Điện, ra sức luyện võ, phát tiết cho hết tinh lực dư thừa trên người.

Đời này hắn còn chưa chăm chỉ như vậy bao giờ, mấy ngày qua, hàng đêm hắn đều dùng cách này để tiêu hao thể lực, mới có thể ức chế dục hỏa thiêu đốt, còn tiếp tục như vậy, không đến hai tháng, vốn đã có ít người có thể đánh lại hắn, chỉ sợ cuối cùng cũng khó mà có địch thủ đi.

Nhưng hắn tình nguyện nằm trên giường mềm mại ôm lấy Tiểu Thạch Đầu của hắn, làm chuyện ân ái, cũng không muốn sống trong ngày tốt cảnh đẹp như vậy, làm hỏng sinh mệnh.

Nếu hòn đá này không xông vào cuộc sống của hắn, cuộc đời này chắc hắn cũng sẽ không nếm thử mùi vị của nam nữ hoan ái, cá nước thân mật này, bởi vì sinh sống mười lăm năm trong Lại bộ thượng thư phủ, biết đến nam nữ thâm nữ đăng, nam đạo nữ xưng, hắn đã nhìn thấy nữ nhân lộ ra vẻ giả tình giả ý, thủy tính dương hoa, âm độc đối trá này nọ. Về sau nếu không phải vì không biết Tiểu Thạch Đầu là nữ trước, liền thật lòng tiếp nhận nàng, chỉ sợ hắn đã sớm không chút lưu tình mà vứt bỏ nàng. Ai biết hòn đá này lại trong lúc bất tri bất giác mà càng lúc càng quan trọng với hắn, thậm chí chỉ bởi vì người khác gọi nàng một tiếng là què, nhìn thấy trên mặt nàng hơi hiện ra chút thương tâm, mà mang nàng lên núi Đoạn Hồn.

Bốn năm trước, nhìn thấy nàng nói cười với một gã hộ vệ, hắn càng nhìn càng chói mắt, không những đuổi đi hộ vệ kia, đêm đó hắn liền đòi lấy tấm thân xử nữ của nàng, nàng cũng không phản kháng mà ngoan ngoãn giao ra. Đã biết mình chính là ông trời của nàng, là tất cả của nàng, nhưng hắn lại tuyệt không muốn nàng hiểu được hắn đã đáp lại tất cả tình ý giống như nàng, hắn không cho nàng danh phận, vẫn chỉ đem nàng trở thành nô tài của chính mình, đó là bởi vì hắn muốn trừng phạt nàng, vậy mà lại khiến cho hắn động chân tình, khiến cho trên đời này có người ràng buộc hắn, có người khiến hắn muốn cẩn thận quý trọng, che chở.

6. Chương 6

Thấp thỏm bất an nhìn quần áo cùng giày trên bàn, Tiểu Thạch Đầu thật muốn đánh mình đến bất tỉnh, đỡ phải không có mặt mũi mà nhìn Diễm chủ tử.

Hôm nay là ngày nghiệm thu, nhưng quần áo làm được căn bản là vụng về đến thê thảm vô cùng, thật không dám tưởng tượng khi Diễm chủ tử nhìn thấy sẽ là có vẻ mặt gì.

“Nếu có chỗ nào cho ta trốn đi trước thì tốt rồi.” Nàng nhướn mày, thở dài một tiếng.

Nhu Lệ an ủi nàng: “Anh tỷ tỷ, mới ngắn ngủn mấy ngày đã có thể may được một bộ quần áo đầy đủ đã là không tệ rồi, ta nghĩ lâu chủ nhìn thấy cũng biết là tỷ đã cố hết sức.” Nhưng khi đôi mắt đẹp của nàng nhìn chăm chăm vào quần áo kia, ẩn ẩn toát ra vẻ khinh miệt hèn mọn.

Thật sự là ngốc đến chết, lần đầu nhìn thấy người ngu xuẩn như vậy, lại đem một khối vải dệt tốt phát hư thành như vậy, thật đúng là quá lãng phí đoạn vải dệt thượng đẳng kia.

“Nhất định hắn sẽ cười nhạo ta.” Nàng ngay cả một bộ quần áo cũng không thể làm tốt cho hắn, thực sợ hắn sẽ thấy phiền vì nàng ngu dốt như vậy.

Đã nhiều ngày nay, nàng không thể thỏa mãn hắn, đã xem như là một phế vật vô dụng với hắn, cái này lại... Sầu lo trong đáy mắt Tiểu Thạch Đầu càng lúc càng đậm, không khỏi nhíu chặt mày.

Thủ công kém như vậy, cho dù là ai thấy cũng sẽ cười nhạo cả đi. Nhưng Nhu Lệ thông minh không chỉ ra điểm này. “Tỷ đừng lo lắng, lâu chủ yêu thương tỷ tỷ như vậy, chút việc nhỏ này hắn sẽ không so đo.”

“Người không biết, Diễm chủ tử hắn ghét nhất người vô dụng.” Nàng cúi đầu che đi đôi mắt đã mất hết tinh thần, cầm lấy châm tuyến muốn cố gắng cứu vớt lại chút gì đó, vì thế tiếp tục may may vá vá.

“Phải không?” Mắt Nhu Lệ đột nhiên sáng ngời.

Một bóng người thong thả bước vào không một tiếng động, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Thạch Đầu, thú vị nhìn chăm chăm vào gương mặt nhỏ nhắn bị mây đen che kín của nàng.

Chỉ có Tiểu Thạch Đầu cúi đầu chuyên tâm may, căn bản không chú ý đến người bên cạnh. Nhu Lệ nhìn thấy, mở miệng muốn lên tiếng gọi, lại bị hắn đưa tay ngăn lại, cho lui về phía dưới.

“Tiểu Thạch Đầu, xem ngươi nghiêm túc như vậy, ta đoán là bộ quần áo này sẽ vô cùng tinh mỹ đây.” Thấy nàng vẫn không chú ý tới hắn, Cung Diễm mỉm cười mở miệng.

Tiểu Thạch Đầu không phòng bị liền đột nhiên cả kinh ngẩng đầu.

“A!” Kim trên tay lại không cẩn thận đâm vào ngón trỏ, nàng không để ý đến chút đau trên đầu ngón tay. “Diễm chủ tử, người, người trở về khi nào?”

Cung Diễm nắm đầu ngón tay nàng đặt vào trong miệng, mút đi vết máu chảy ra.

“Ta vội vã quay về muốn thử xem quần áo người may cho ta, tốt lắm sao?”

Nàng đỏ mặt gục đầu xuống, không có mặt mũi mà nhìn hắn.

“Là tốt lắm, nhưng, nhưng Diễm chủ tử người thật sự muốn thử sao?” Nàng kêu thầm trong lòng, thật hy vọng có kỳ tích xuất hiện, để cho hần đột nhiên không có hưng trí mà mặc thử.

Hần mang theo ý cười dạt dào nói: “Đương nhiên, người vất vả làm nhiều ngày như vậy, sao ta có thể nhẫn tâm mà phụ đi tâm ý của người. Đến đây đi, thay quần áo cho ta.” Cung Diễm đứng lên chờ nàng thay quần áo cho hần.

Trong lòng biết không có đường lui, Tiểu Thạch Đầu đành phải nhận mệnh mà cởi cái áo màu lam nhạt trên người hần ra, thay bằng bộ quần áo màu trắng do nàng làm.

Thật vất vả mới mặc xong cho hần, nhưng đường khâu nghiêng bầy rẽ tám này khiến nàng càng nhìn càng đỏ mặt, càng khiến nàng khó xử là, hần cúi mắt nhìn nhìn, khẽ nhắc tay lên, chợt nghe roẹt một tiếng, đường chỉ dưới nách hần đã rách cả rồi, hần lại nâng tay bên kia, bên kia cũng xuất hiện tình trạng tương tự.

“Tiểu Thạch Đầu,” Cung Diễm mang nụ cười chân thành mở miệng, “Ta không ngờ người thông minh như vậy đâu, người nghĩ ta nếu gặp phải địch nhân, khi đánh không bằng người ta, có thể kim thiền thoát xác, nhân cơ hội chạy trốn? Hay là đơn giản dùng thân mình trần trụi dùng sắc dụ đối thủ, dẫn dắt khiến địch nhân rời đi lực chú ý?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thạch Đầu đỏ bừng một mảnh.

“Ta, ta, không phải như vậy, ta...” Nàng xấu hổ đến không có cách nào mở miệng, hận không có ngay một cái hang tại chỗ để trốn vào.

“Áo này so với tưởng tượng của ta còn đặc sắc hơn, người làm mười lăm ngày nhưng lại làm ra một vật như vậy, Tiểu Thạch Đầu, người nói ta nên khen ngợi người, hay là...” Cung Diễm cười nói ra, “Xử phạt người?”

“Thực xin lỗi, Diễm chủ tử.” Đôi mắt to tròn của nàng bỗng dưng rơi nước mắt, tuy rằng vẻ mặt thất bại, nhưng lại cố chấp nói: “Tiểu Thạch Đầu thật là ngốc đến chết, ngay cả chút việc nhỏ còn làm không tốt, nhưng người đừng giận ta, ta sẽ cố gắng làm lại, nhất định sẽ làm tốt, Tiểu Thạch Đầu cũng không phải là phế vật vô dụng.”

Cung Diễm nâng mặt nàng lên, khẽ hôn lên nước mắt trên mặt nàng.

“Phế vật vô dụng cũng không khiến người chán ghét, nhưng thích khóc mới khiến người khác chịu không nổi, sao.”

“Tiểu Thạch Đầu không khóc.” Nàng vội vàng chớp mắt thu lại nước mắt.

“Ta cũng không phải đến giờ mới biết được người có bao nhiêu ngu ngốc, cho người may quần áo là sợ người quá nhảm chán, không chịu được lại đọc loại sách không nên đọc.” Hần nâng tay nàng khẽ vỗ về, “Người tay chân vụng về, mới ngày ngày đã khiến tay bị thô như vậy, cố tình muốn làm trầy da ta sao? Về sau không được cầm châm tuyền nữa.”

Nàng cúi đầu không dám nhìn hần.

“Còn không giúp ta mặc áo.”

“Vâng.” Nàng vội vàng cầm lấy áo vừa thay mặc vào cho hần.

Cung Diễm nắm tay nàng, dẫn nàng đi đến chuồng ngựa, mang nàng đi đến hướng phố xá náo nhiệt trong thành mà đi.

Trong chợ người đến người đi ồn ào, cửa hàng hai bên trưng bày vật phẩm rực rỡ muôn màu, hai bên đường cũng bày ra các sạp nhỏ đủ loại kiểu dáng.

Cung Diễm mua một cái kẹo hồ lô cho nàng.

“Cám ơn Diễm chủ tử.” Thất bại khó khăn vừa rồi đã trở thành hư không, miệng ăn kẹo hồ lô, Tiểu Thạch Đầu cười đến vô cùng ngọt ngào.

Nhìn vẻ mặt hớn hở này của nàng, môi Cung Diễm cũng hiện nét cười, vì thế bàn tay to cầm lấy tay nhỏ bé của nàng, mang tâm tình sung sướng đi dạo đường lớn.

Chú ý tới hai mắt nàng luôn liếc nhìn đến sạp bán điều, hẳn dừng lại mua hai con điều có hình điều hâu, mang nàng quay về một gò đất ở gần Niếu Bạt Lâu.

“Có biết chơi không?”

Tiểu Thạch Đầu lắc lắc đầu, vẻ mặt tò mò nhìn con điều điều hâu kia.

Cung Diễm làm mẫu cho nàng xem, rất nhanh đã đem một con điều hâu thả lên trời.

“Giống như vậy, lúc người kéo dây thì lúc phải buông lỏng lúc phải giữ chặt, tự mình thử xem.”

Làm thử vài cái theo lời của hắn, con điều mới ở trong tay liền bay lên không trung, nàng hưng phấn kêu: “Diễm chủ tử, người xem, của ta bay thật cao.”

“Còn cao hơn so với ta nữa đây, cuối cùng người cũng có chút tác dụng.” Cung Diễm hí mắt cười với nàng, trong đôi mắt đen thẳm hiện lên vẻ khoái trá, cuộn dây trong tay cũng không thả hẳn ra, để cho điều hâu của nàng bay thấp hơn của nàng.

Nét mặt vui cười của Tiểu Thạch Đầu như hoa, vui vẻ thả hết dây, bóng dáng con điều cũng càng lúc càng nhỏ. Một cơn gió thổi tới thổi tung tóc nàng, che khuất tầm mắt của nàng, nàng đưa tay đẩy ra, khe buông lỏng tay, dây liền rút ra ngoài, điều hâu cũng thuận gió mà đi.

“A! Điều của ta!” Nàng khe gọi, ảo não không thôi.

Cung Diễm đưa dây của mình cho nàng, khe nhảy, bay vút một cái, liền vượt qua điều hâu trốn đi, mang về đưa cho nàng.

“Diễm chủ tử thật lợi hại, còn nhanh hơn gió!” Gương mặt nhỏ nhắn của nàng lộ ra vẻ sùng kính vô cùng, “Không biết bây giờ ta luyện võ, khi nào mới có thể luyện được đến khả năng như Diễm chủ tử?”

Mỗi ngày trước khi mặt trời mọc, hắn sẽ dạy nàng võ công một giờ, nói tiếp thì nàng đúng là thật sự rất ngốc, khả năng lãnh ngộ lại kém, cho nên luyện đến luyện đi cũng không có tiến triển gì, may mắn là với điểm đó hắn cũng không trách móc nàng nặng nề.

A, khi đem con điều của hắn trả lại, nàng đột nhiên chú ý đến cuộn dây kia, bỗng nhiên hiểu ra chút gì.

Cung Diễm nhéo nhẹ mũi nàng, tàn khốc đánh gãy khi vọng của nàng. “Bằng tư chất của người thì đời này cũng không có khả năng. Nếu người có thể luyện được cầm nã thủ, đã xem như là không tệ rồi.”

“Diễm chủ tử thật tốt với Tiểu Thạch Đầu.” Nàng nhào vào trong lòng hắn, cảm động nói. Cho dù miệng hắn không nói lời nào dễ nghe, nhưng hành động của hắn lại khiến người ta ấm lòng.

Cung Diễm vuốt tóc nàng, cười nói: “Sao, người ngốc rồi à, ta mắng đến nghiện rồi sao?”

“Chỉ cần Diễm chủ tử thích, người muốn mắng chửi thế nào thì liền mắng chửi đi.” Nàng mềm mại rúc vào lồng ngực ấm áp của hắn, cười vui vẻ.

“Người hòn đá ngốc này.” Lời nói Cung Diễm hàm chứa đầy sủng nịch, khe hôn lên mặt cười của nàng, đột nhiên hắn nhìn lướt qua người bất ngờ xông đến gò đất, hỏi. “Chuyện gì?”

Ngũ Tình Nhi cười khanh khách trả lời, “Bạch Tiêu Diêu mang về vài người thú vị, lâu chủ muốn nhìn qua một cái không?”

“Dạng người gì?”

“Vài vị khách nhân chơi gái không trả tiền.” Trên gương mặt tuyệt diễm của nàng lóe lên ý cười động lòng người.

“Vậy nhất định là người đùa vô cùng vui, mới đáng giá để Bạch Tiêu Diêu mang về đây.” Khe kéo một cái, hai con điều đã nằm trong tay hắn, hắn giao cho Tiểu Thạch Đầu cầm, “Đi thôi, chúng ta trở về để xem khách của Bạch Tiêu Diêu.”

Bạch Tiêu Diêu ngồi trong đại sảnh của Niếu Bạt Lâu, ghé bên kia thì có hai gã nam tử bị trói gô đang ngồi.

“Cuối cùng thì người mang bọn ta đến đây làm gì? Người thật to gan! Chẳng lẽ người không biết thân phận của chúng ta sao? Dám vô lễ với chúng ta!” Một gã nam tử cố gắng ép mình thốt lên lời đe dọa.

“Đúng vậy, vô cớ bắt giữ mệnh quan triều đình, đây là tội nặng, các người không sợ sao?” Tên còn lại cũng cố gắng to gan hơn mà trách mắng.

Bạch Tiêu Diêu cười hì hì nói: “Vây mệnh quan triều đình đến kỹ viện uống rượu quýt tiền, phải phán tội gì? Còn có ăn hối lộ trái pháp luật, lừa trên gạt dưới, cấu kết ác bá, xem mạng người như cỏ rác, phải bị trị tội gì?”

“Người có gan dám đối xử với chúng ta như vậy!”

“Hừ, ta thật sợ đấy, sợ đến chết mất, hai vị đại nhân trăm ngàn lần đừng thẹn quá thành giận nha, ta sợ ta sợ tới mức phát run đây, không cẩn thận một chút liền lỡ tay khiến cho hai vị rắc.” Hắn tự mình đưa tay lên cổ làm động tác.

“Người, người dám!” Hai người run giọng nói.

Bạch Tiêu Diêu cười nhìn người đi vào.

“Có dám hay không cũng không phải do ta làm chủ, phải xem ý của lâu chủ chúng ta.”

Hai người kia nhìn theo ánh mắt của Bạch Tiêu Diêu nhìn người đi tới, không khỏi cùng ngẩn ngơ. Gương mặt tuấn mỹ dị thường kia, không thể sai được, không phải là thập ngũ đệ Lý Diễm của bọn họ sao?

“Lý Diễm, là người, sao người có thể ở đây?”

Cung Diễm liếc mắt nhìn hai người một cái, tự nhiên liền nhận ra bọn họ ngay lập tức, là huynh đệ thân ái Lý Tề, Lý Hồng của hắn.

“Bạch Tiêu Diêu, người người mang về quả nhiên là thú vị.” Hắn mỉm cười nhìn lướt qua Bạch Tiêu Diêu.

“Ha ha, lâu chủ, người xem ta tri kỷ đến thế nào, ta sợ lâu chủ quá nhàm chán, cho nên cố ý mang hai vị khách nhân này đến cho lâu chủ chơi đùa.”

“Lâu chủ? Lý Diễm, người là người đứng đầu nơi này?” Lý Tề không dám tin hỏi lại.

Lý Hồng lập tức kêu lên: “Vây người còn không kêu người thả chúng ta ra ngay!”

Cung Diễm cười nhạo liếc nhìn hai người.

“Xa cách lâu ngày, hai vị huynh trưởng vẫn đầy sức sống như cũ, thật sự là rất đáng mừng. Nói vậy là đêm đó, các người cũng đúng lúc không ở trong phủ, cho nên mới tránh được một kiếp đi?”

“Đúng vậy, đêm đó chúng ta cũng đúng lúc không có trong nhà, vậy người làm sao mà tránh được?” Lý Tề khó hiểu hỏi.

Nhớ tới thảm án phát sinh trong nhà năm đó, đến nay hắn vẫn còn sợ hãi trong lòng, một phủ Lại bộ thượng thư lớn như vậy, lại bị một trận lửa lớn đốt thành tro tàn, hơn ba trăm người trong phủ chết oan chết uổng, vốn tưởng rằng chỉ có hắn cùng Lý Hồng may mắn tránh được một kiếp, không ngờ rằng Lý Diễm vẫn còn sống.

Cung Diễm nắm tay Tiểu Thạch Đầu đi đến ngồi trên ghế phía trước, mỉm cười nói: “Năm đó ta xem hết tường diễn, mới thoải mái rời đi.”

Tiểu Thạch Đầu cũng nhận ra bọn họ là những thiếu niên hư trong nhà thường khi dễ nàng năm đó, không khỏi có chút sợ hãi, tránh ở phía sau Cung Diễm.

Lý Hồng kinh ngạc nhìn hắn. “Người nói lời này có ý gì? Người xem hết tất cả chuyện xảy ra?”

Cung Diễm gật đầu. “Đúng vậy.”

“Người cũng nhìn thấy cường đạo giết cha, cùng với nương của bọn ta?” Lý Tề hỏi.

“Cái đó thì thật không thấy, chỉ là ta nghĩ trong tình huống lúc đó, tám phần là bọn họ mất mạng.” Cung Diễm trả lời nhẹ nhàng.

“Vậy người biết là bọn cường đạo nào làm?” Giọng Lý Hồng tràn đầy căm hận hỏi.

Triều đình đã treo giải thưởng bắt hung thủ nhiều năm như vậy, nhưng vẫn không có câu trả lời, từ đầu đến cuối cũng không tra được bọn ác đồ hung ác táng tận lương tâm kia là ai. Bọn họ không chỉ giết sạch tất cả mọi người trong Lý gia, đồng thời cũng khiến cho tiền đồ của hắn trở thành âm đạm không chút ánh sáng.

“Nói sơ là biết một chút đi.”

Lý Tề đánh giá hắn, lại nhìn Bạch Tiêu Diêu cùng Ngũ Tình Nhi.

“Nếu người đã biết hung thủ là ai, người thay cho bọn họ báo thù sao?” Hai người nhìn ra được là hắn dường như đã thành xưa đầu bằng nay.

“Báo thù?” Dường như là Cung Diễm nghe thấy chữ gì vui lắm, cười ra tiếng, “Bọn họ không trêu chọc đến ta, cũng không đắc tội ta, vì sao ta phải báo thù?”

“Sao người có thể nói như vậy! Bọn họ giết cả nhà chúng ta, giết cha, đúng là mang thù không đội trời chung với chúng ta.” Lý Hồng lòng đầy căm phẫn kêu lên.

“Phải không? Ước chừng là người một chút cũng không căm hận bọn họ đi.” Cung Diễm nâng cằm, trên mặt tuấn mỹ lộ nụ cười thú vị, hắn hiểu rõ nói: “Người là tức giận bọn họ hủy tiền đồ tốt của các người phải không? Không có cha chống sau lưng, chắc là các người cũng chỉ có thể làm quan nhỏ đi. Không có gia sản, nô bộc thành đàn cũng không còn, càng không có tiền tài để các người tiêu xài.”

Lý Tề then quá thành giận chất vấn: “Lý Diễm, người rất máu lạnh, cho dù người hận cha chưa từng quan tâm đến người, nhưng dù sao ông ấy cũng là cha ruột của người, thù này sao người có thể không báo? Năm đó người không có năng lực đánh lại đám đạo tặc phát rồ kia, này không thể trách người, nhưng hôm nay ta thấy người như là có chút không tệ, không có đạo lý nào lại để bọn ác đồ này nhan nhản ngoài vòng pháp luật.”

Hắn nói đúng, không có cha che chở bảo vệ, căn bản là bọn họ không có kết quả tốt trong triều, không được giao cho các chức vị trọng yếu.

Mất đi gia tài khổng lồ để dựa vào, vậy thì đừng nói đến đi nịnh bợ lấy lòng quan lớn đương quyền, càng đừng nói gì đến biểu hiện, bởi vậy một chức quan thất phẩm, hai người đã làm liền mười mấy năm, chưa từng lên chức, gần đây còn bởi vì gây ra rủi ro, cho nên bị giáng chức xuống Giang Nam.

Cung Diễm mỉm cười nhìn hắn.

“Người đã có hiểu tâm như vậy, vậy ta liền nói cho người biết cường đạo mà người đang mắng là ai, còn có tung tích của bọn họ, để cho hai vị huynh trưởng có thể đi báo thù.” Hắn quay đầu lại phân phó cho Bạch Tiêu Diêu, “Ngày mai phải người thay ta đưa hai vị huynh trưởng hiểu thuận này đến Ác Quỷ Cốc đi, để cho bọn họ tự tay đâm kẻ thù.”

Bạch Tiêu Diêu cười hì hì trả lời, “Tuân mệnh, lâu chủ, vậy chuyện bọn họ muốn ăn quyết thì xử trí như thế nào?”

“Lý Diễm, người nói cái gì?” Lý Hồng khiếp sợ nhìn hắn. “Là người Ác Quỷ Cốc?”

Hắn đã sớm nghe đến nơi mang ác danh kia, nơi đó tụ tập một đám người liều mạng, người người đều là hạng người hung tàn lãnh khốc, có thể nói là làm hết chuyện ác trong thiên hạ, còn kinh khủng hơn lệ quỷ ở địa ngục.

Cung Diễm trả lời Bạch Tiêu Diêu trước, “Tự người làm đi, tuy rằng ta là lâu chủ, nhưng người cũng biết ta trước giờ là chí công vô tư, tuyệt sẽ không can thiệp vào chuyện các người nên làm, cho dù hai người này là huynh trưởng của ta, ta cũng không thể bao che khuyết điểm được.”

Hắn lại nhìn về phía Lý Tề, Lý Hồng hai người, vẻ mặt hiền lành nói: “Hai vị huynh trưởng nhất định không biết ta đã sớm đối họ rồi, hiện tại ta kêu là Cung Diễm, nhớ kỹ chưa? Đừng kêu Lý Diễm nữa.”

“Nếu lâu chủ đã phân phó như vậy, ta cứ dựa theo quy củ của chúng ta mà làm.” Trên mặt Bạch Tiêu Diêu thoáng qua nụ cười khẩy, vẫy hai thủ hạ đến.

“Các người muốn làm gì, đừng làm vậy!” Lý Tề kinh hãi kêu lên.

“Yên tâm, chúng ta sẽ không làm vậy, xem phân thượng của hai vị các người là huynh trưởng thân ái của lâu chủ, ta sẽ dặn dò bọn họ xuống tay thật cẩn thận, sẽ không khiến các người bệnh lâu, đợi kết thúc xong bảo bối của các người, ta sẽ sai người đưa các người đến Ác Quỷ Cốc.” Hắc đưa một ánh mắt, hai thủ hạ kia liền lập tức bắt lấy bọn họ.

Phút chốc mặt của Lý Tề cùng Lý Hồng đã trắng bệch, sợ hãi cầu xin tha thứ, “Đừng, Lý Diễm, Cung Diễm, coi như chúng ta đã làm huynh đệ một hồi, người không thể để bọn họ làm vậy với chúng ta!”

“Đúng vậy, hai người chúng ta đối đãi với người không tốt, người đại nhân đại lượng tha chúng ta đi, cho dù nói thế nào, chúng ta cũng là thân nhân, người nhẫn tâm hủy chúng ta như vậy sao?”

Cung Diễm cười nói: “Hai vị huynh trưởng các người yên tâm đi, ta không ghi hận các người, thật đấy, ta còn cảm tạ các người đấy chứ, khiến cho những ngày trước kia của ta không quá nhàm chán, chỉ là ai bảo các người không có mắt mà chạy đến thanh lâu của Bạch Tiêu Diêu ăn quýt, còn bị hắc bắt được, dù sao ngay cả cơ thiếp của cha các người cũng đều chơi đùa, hắc là không còn gì tiếc nuối đi.”

Hắc nói xong nhìn Bạch Tiêu Diêu nói: “Người phải bảo người ta dịu dàng với bọn họ một chút, giữ lại mạng cho bọn họ đi báo thù.”

“Diễm chủ tử,” Tiểu Thạch Đầu không đành lòng mở miệng, “Bọn họ dù xấu xa, cũng là ca ca ruột của người, người tha bọn họ đi.”

Cung Diễm cười ôn hòa nói: “Không phải ta không tha, ai bảo bọn họ rơi vào tay Bạch Tiêu Diêu, ta cũng không có khả năng làm gì.”

“Chỉ cần người mở miệng, Bạch đại ca sẽ tha bọn họ.” Tuy rằng bọn họ từng bắt nạt nàng rất tồi tệ, còn hại nàng thiếu chút mất mạng, nhưng dù nói thế nào, hai người kia đều là huynh trưởng của Diễm chủ tử đấy, thậm chí cũng nhờ có bọn họ, nàng mới có thể gặp gỡ Diễm chủ tử.

“Người đã quên chuyện trong rừng Hắc Sâm rồi sao?” Cung Diễm khẽ nâng gương mặt nhỏ nhắn của nàng lên.

Nàng lắc đầu tỏ vẻ, “Tuy rằng bọn họ đối đãi không tốt, nhưng nếu năm ấy không có bọn họ, ta cũng sẽ không được ở cùng một chỗ với Diễm chủ tử.”

Đôi mắt đen của Cung Diễm cúi xuống, chăm chú nhìn nàng một lát, nhìn thoáng qua Bạch Tiêu Diêu.

Bạch Tiêu Diêu lập tức vẫy tay bảo thủ hạ lui xuống, cười hì hì nhìn hai người.

“Ai nha, thật sự rất đáng tiếc, không chơi, các người cần phải cảm tạ Cung Anh, bảo vệ mệnh căn của các người đấy.”

“Cám ơn Cung cô nương.” Mặt Lý Tề, Lý Hồng như lấy được đại xá, vội vàng tạ ơn với Tiểu Thạch Đầu.

“Hai vị thiếu gia, về sau các người đừng bắt nạt người khác nữa.” Tiểu Thạch Đầu tốt bụng khuyên nhủ.

“Vâng vâng vâng, sao, người là...” Lý Tề kinh ngạc nhìn nàng. Vì sao nàng nói giống như là rất quen thuộc với bọn họ vậy?

“Ta là Tiểu Thạch Đầu đây, hai vị thiếu gia không nhận ra ta sao?”

“Tiểu Thạch Đầu?!” Hai người trợn to mắt, nàng là đứa nhỏ ăn mày vừa bẩn vừa nhỏ kia? “Người là nữ?”

“Hai vị huynh trưởng, các người nghỉ ngơi cho tốt, đừng quên ngày mai phải đi báo thù đấy.” Cung Diễm cười nói xong liền mang Tiểu Thạch Đầu rời đi.

7. Chương 7

Ai cũng biết trong Ác Quỷ Cốc là một đám người còn giống ác quỷ hơn ác quỷ thật, cho dù bọn họ thật sự có thâm cừu đại hận gì, cũng chỉ dám đứng từ xa mà nguyên rủa bọn họ, không có người thực dám dùng mạng mình mà đi cài nơi cực ác này mà thử độ may rủi.

Thậm chí ngay cả đường đi qua mấy ngọn núi ở gần đó, người bình thường cũng tình nguyện lựa chọn đi đường vòng xa hơn mà đi, đi sâu hơn nữa chỉ sợ không cần thật mà gặp phải ác quỷ, oan uổng trở thành vong hồn dưới tay thủ hạ bọn hắn.

Nhưng lúc này trước Ác Quỷ Cốc, lại có hai nam tử đang run rẩy cả người, gương mặt trắng bệch của bọn họ căng cứng nhìn một khối đá hồng trước mặt, phía trên có khắc ba chữ to màu đỏ nghiêng vẹo: ‘Ác Quỷ Cốc’.

Lại nhìn lướt qua con đường mòn âm u khủng bố, không chút ánh sáng, chân liền mềm nhũn, trong lòng chỉ muốn quay đầu chạy khỏi nơi quỷ quái này ngay lập tức, bất đắc dĩ là phía sau có vài người chặn đường lui của bọn họ, khiến bọn hắn lùi không được, tiến lại càng không thể, chỉ có thể kinh hãi mà đứng đó, răng lạnh run đến vang ra tiếng.

“Hai vị huynh trưởng, kẻ thù đang ở ngay phía trong, còn không mau đi vào.” Cung Diễm tươi cười nhìn hai người kinh hoàng thất thố.

“Thập ngũ đệ, người đừng chọc ghẹo chúng ta nữa, trước kia tất cả đều là sai lầm của chúng ta, người đại nhân có đại lượng đừng so đo với chúng ta, tha một mạng cho bọn ta đi!” Lý Tề lên tiếng cầu xin.

“Đúng vậy, chúng ta ngàn không nên, vạn không nên, năm đó bạc đãi người như vậy, nhưng hôm nay chúng ta cũng đủ thảm, cửa nát nhà tan, vạn làm quan không tốt, còn thiếu món nợ khổng lồ, chỉ có thể nói là tham sống sợ chết, cũng coi như có báo ứng, người tha chúng ta về đi.” Lý Hồng cũng cầu xin tha thứ theo.

“Ai nha, hai vị huynh trưởng, ta đã nói, ta chưa từng hận các người, các người lại không tin hay sao? Ta chỉ muốn các người biểu hiện một chút hiếu tâm thôi mà, mau vào đi, kẻ thù không đội trời chung của các người còn đang đợi đấy!” Cung Diễm cười nói xong, ý bảo Bạch Tiêu Diêu để thủ hạ đẩy bọn họ vào cốc.

Bọn họ bị bắt buộc vào Ác Quỷ Cốc khiến người ta run sợ, mỗi bước chân liền nhũn đi hết một phần.

Kỳ Ngọc Đường nhìn Cung Diễm hỏi: “Chúng ta cũng vào theo sao?” Vừa nghe đến bọn họ muốn đến Ác Quỷ Cốc, hắn lại lập tức tự nguyện đi theo, chuyện đùa tốt như vậy làm sao có thể thiếu hắn chứ!

“Không đi vào làm sao xem kịch vui được, đi thôi.” Cung Diễm trả lời.

Hắn nắm tay Tiểu Thạch Đầu đi vào, Kỳ Ngọc Đường, Bạch Tiêu Diêu cũng mang theo thủ hạ mà hưng phấn đuổi theo.

“Ha ha ha, thật không ngờ có người dám xông vào Ác Quỷ Cốc của chúng ta.” Đi không bao lâu, đột nhiên truyền đến tiếng cười mãnh liệt. Tức khắc có ba nam tử xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Lại có người ngại mình sống không có gì thú vị, còn đưa lên cửa để chúng ta thay hắn chấm dứt đây, cái này đúng là rất ngạc nhiên.”

“Nói không chừng là gốc tử không biết gì đây, mới có thể không sợ chết mà xông tới.”

Lý Tề, Lý Hồng vừa nhìn thấy những người này xuất hiện như âm hồn, sợ hãi đến muốn chết ngất đi.

“Hai vị huynh trưởng này của ta là cố ý đến tìm các người để trả thù.” Cung Diễm nhìn Lý Tề, Lý Hồng đã bị dọa đến không nói ra lời, tốt bụng trả lời thay bọn họ.

“Trả thù?” Người bên kia hung hăng nhìn lướt qua Lý Tề, Lý Hồng. “Các người là ai? Lại có gan tìm chúng ta báo thù?”

“Ta, ta, chúng ta...” Hai người sợ hãi đến cả người run run.

Tiểu Thạch Đầu cũng bị gương mặt dữ tợn của bọn họ dọa, lùi về phía sau Cung Diễm.

“Bọn họ là công tử của tiền Lại bộ thượng thư Lý Cẩm, hẳn là các người còn nhớ rõ sự kiện kia đi?” Cung Diễm nhắc nhở.

Cẩm giác được Tiểu Thạch Đầu kinh hãi, hắn ôm nàng, đem mặt nàng giấu vào trong ngực nàng, kéo mũ áo choàng cho nàng, không để nàng nhìn thấy những gương mặt khiến người ta chán ghét này nữa.

Những nơi như vậy, nếu là trước kia, hẳn nhất định sẽ không mang nàng đến, nhưng lần trước xảy ra chuyện nàng bị người bắt đi, hắn không bao giờ yên tâm để nàng cho bất cứ kẻ nào bảo hộ nữa.

“Lý Cẩm?” Trong đó có một người bỗng nhiên nhớ tới, “Không phải là cái Lại bộ thượng thư mà Đào Hồng muốn chúng ta đi cướp sạch sao?”

“Lần đó có thể nói là chúng ta được thu hoạch to mà về, không ngờ Lý Cẩm kia lại có người nhà nhiều như thế.” Tên còn lại cũng nói.

“Nghe nói hắn cướp đoạt không ít mồ hôi nước mắt của người dân, còn lạm quyền áp bức rất nhiều phú thương, thậm chí cấu kết hoạn thần bán quan bán tước, đương nhiên là tích lũy không ít gia sản.” Tên còn lại thì nói: “Nhưng hắn cũng không ngoan độc hơn Đào Hồng được, một chủ thủ liền chấm dứt hẳn hắn.”

Ba người nói xong liền cười điên cuồng, “Ai bảo lão già kia đại gái, bị Đào Hồng đùa giỡn xoay vòng, cuối cùng ngay cả chết trên tay Đào Hồng cũng không biết vì sao?”

Phía sau ba người bỗng xuất hiện không ít người, trong đó có một mỹ phụ còn đầy phong vận, Lý Tề, Lý Hồng vừa nhìn thấy nàng, không khỏi bật thốt lên: “Người là Đào Hồng!”

Vừa rồi nghe thấy lời của bọn họ, lại nhìn thấy nàng đi ra từ trong cốc, cuối cùng hai người này cũng hiểu được là chuyện gì xảy ra.

“A, đây không phải là hai vị công tử của Lý đại nhân sao? Các người lại còn sống à?” Mắt hạnh liếc mắt nhìn bọn họ một cái, đã đem mắt chuyển sang mặt Cung Diễm, lại ngấm nhìn Kỳ Ngọc Đường cùng Bạch Tiêu Diêu cạnh hắn.

Ném một ánh mắt câu hồn, trên mặt đưa lên nụ cười quyến rũ mê người. “Chắc, hôm nay là gió nào thổi, Ác Quỷ Cốc lại có ba vị nam tử anh tuấn đến cùng một lúc.”

Bạch Tiêu Diêu huyết sáo một tiếng, lộ ra tươi cười nói: “Người chính là Độc Hạt mỹ nhân Đào Hồng, quả nhiên xinh đẹp, đến tuổi này còn có thể bảo dưỡng một thân thể da mịn thịt mềm thế này, có thể tưởng tượng, mười mấy năm trước lại càng thêm mê người.”

Đào Hồng bước lên phía trước, kiều mỵ dựa vào vai Bạch Tiêu Diêu, vuốt ve gương mặt anh tuấn nhã nhặn của hắn.

“Chắc, xem cái miệng nhỏ nhắn của người nói thật hay, đợi lát nữa tỷ tỷ ta sẽ đặc biệt thương người, không để cho nhân hủ hồng này động một cọng tóc của người.”

Bạch Tiêu Diêu cười hì hì nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng ta.

“Ha ha ha, người tính thương ta như thế nào?”

Kỳ Ngọc Đường nhìn bộ dáng mê đắm của hắn không vừa mắt, biết rõ hắn háo sắc, nhưng dù không kén chọn thế nào cũng phải tìm một nữ nhân trẻ một chút chứ.

“Bạch Tiêu Diêu, chúng ta cũng không đến để xem người đùa lão bà.”

Mắt hạnh của Đào Hồng tròn lên tức giận, liếc nhìn Kỳ Ngọc Đường. “Lão bà? Người đang nói ta sao?”

“Ta thấy người không năm mươi thì cũng bốn mươi đi, người không soi gương sao? Đuôi mắt nuôi nhiều cá như vậy, còn muốn đùa giỡn dụ dỗ người, cũng không sợ dọa người.”

“Người nói gì?” Đôi mắt đẹp của Đào Hồng tụ lại sát khí trong nháy mắt, nàng tự phụ nhất chính là gương mặt diễm lệ giống như nữ tử hai mươi mấy tuổi, nam nhân này lại dám chằm chọc nàng.

“Người gọi là Bạch Tiêu Diêu?” Trong đám ác quỷ kia bỗng có người lên tiếng. “Chẳng lẽ người chính là Đông tòa chủ Niêm Hoa Hồ Diệp của Niêu Bạt Lâu?”

Hắn kinh nghi liếc mắt nhìn Kỳ Ngọc Đường cùng Cung Diễm một lần, nhớ lại đồn đãi trên giang hồ, lại so với hai người trước mắt, hai mắt tròn to sợ hãi nhìn Cung Diễm, “Chẳng lẽ người chính là Tiểu Diện Tu La Cung Diễm?”

Cung Diễm mỉm cười, tuần nhan hiện lên vẻ không vui. “Tiểu Diện Tu La? Khó nghe muốn chết, ngoại hiệu này là ai lấy?”

“Đúng vậy, Niêm Hoa Điệp của ta nghe tốt hơn.” Bạch Tiêu Diêu tự đắc nói.

Kỳ Ngọc Đường chế giễu nói: “Ai lại giống con bướm thói nhà người, không biết xấu hổ mà còn tự chọn ngoại hiệu cho mình.”

“Cái này gọi là ta có dự kiến trước, cùng với để người khác đặt ngoại hiệu, không bằng tự mình đặt lấy, người xem không phải là lâu chủ chúng ta không hài lòng với ngoại hiệu Tiểu Diện Tu La người khác đặt cho hẳn sao?”

Cung Diễm liếc nhìn Bạch Tiêu Diêu, cắt ngang. “Ta không muốn nghe chữ buồn cười kia.”

“Ác Quỷ Cốc chúng ta cùng Niều Bạt Lâu là nước sông không phạm nước giếng, ba vị lần này đến đây là có chuyện gì?” Đào Hồng lập tức thu hồi gương mặt tươi cười, tàn khốc nhìn chăm chăm vào bọn hắn.

“Cung Diễm, người dẫn người đến Ác Quỷ Cốc chúng ta là muốn làm gì? Người đừng nghĩ Ác Quỷ Cốc chúng ta dễ khi dễ, sẽ sợ Niều Bạt Lâu các người.” Một người lên tiếng kêu la.

“Chúng ta chỉ tới xem diễn.” Cung Diễm mỉm cười nhìn người nói chuyện kia.

Người nọ bị hắn nhìn, sắc mặt đổi thành trắng, người trên giang hồ gọi hắn là Tiểu Diện Tu La, là vì trên mặt hắn thường lộ ra vẻ mỉm cười.

Tu la là chỉ hắn từng một mình mà xóa Thiên Tuyệt Môn, diệt Địa Ngục Bang, đây đều là bang phái hung ác trên giang hồ khiến người ta run sợ, lại bị hắn dễ dàng thu thập, có thể thấy hắn còn ngoan lệ, tàn khốc hơn những người kia.

“Cung Diễm, cuối cùng là người muốn làm gì? Đừng xem chúng ta là kẻ ngốc, người khác sợ Niều Bạt Lâu các người, chúng ta cũng không xem vào mắt.” Tên còn lại âm trầm nói xong, quyết định ra tay trước chiếm lợi thế, bỗng nhiên vẩy tay rắc ra một cơn khói độc, theo sau đó là một đao sắc bén chém về phía hắn.

Cung Diễm khẽ nhảy lên, mang Tiểu Thạch Đầu tránh khỏi trận khói độc kia, lập tức điểm huyệt ngũ của nàng, để cho nàng ngủ một giấc, tránh cho nàng nhìn thấy tiết mục chảy máu ra sân, bị mùi xông đến khiến cho chịu không nổi lại bất tỉnh.

Một trận chém giết ác liệt sắp bắt đầu.

Sau một lúc lâu, Ác Quỷ Cốc lại phục hồi yên tĩnh, mà đám ác quỷ trong Ác Quỷ Cốc, vĩnh viễn hôn mê trong cốc, không bao giờ bước ra ngoài cốc nữa, trở thành ác quỷ nhân gian.

Chính mắt nhìn thấy hoàn cảnh máu chảy đầm đìa này, Lý Tề, Lý Hồng sợ tới mức không đi nổi, bị thủ hạ Niều Bạt Lâu xách ra, đến lúc này bọn họ mới biết được, Cung Diễm mà trước kia bọn hắn thường bắt nạt nay đã trở thành dạng người gì.

Cũng có lẽ bản tính của hắn chính là như vậy, cho nên trên mặt hắn luôn lộ ra nụ cười coi thường tất cả, trời ạ, trước kia sao bọn họ lại không có mắt như vậy!

“Lâu chủ, hai con tôm chân nhũn này làm sao bây giờ?” Kỳ Ngọc Đường liếc mắt nhìn hai người đang tê liệt mà ngã xuống.

Cung Diễm không thèm liếc mắt nhìn, chỉ nói: “Ta không có hứng thú đùa với bọn họ nữa.” Hắn ôm Tiểu Thạch Đầu lên ngựa rời đi.

Kỳ Ngọc Đường cùng Bạch Tiêu Diêu cũng không để ý đến bọn họ nữa, nắm lấy cương ngựa đuổi theo.

Không bao lâu, Tiểu Thạch Đầu tỉnh lại trong lòng Cung Diễm.

“A, sao ta lại ngủ?”

“Hiện tại người đã biết mình lợi hại thế nào đi, ngay cả đứng cũng có thể ngủ, thật khiến người ta hâm mộ.” Cung Diễm nhéo nhéo gương mặt ửng đỏ, đáng yêu mới vừa tỉnh ngủ của nàng.

Nàng ngốc nghếch ngẩng đầu cười.

“Diễm chủ tử, hai vị thiếu gia đâu?” Nhìn trái nhìn phải cũng không thấy bóng dáng bọn họ.

“Chắc là còn phát run trên mặt đất đi.”

Biết hẳn không cho người giết hai vị thiếu gia kia, nàng yên tâm.

Không biết trắng non đã xuất hiện trên chân trời từ lúc nào, nàng nhìn trăng nói: “Còn vài ngày nữa là thất tịch.”

Cung Diễm cũng liếc mắt một cái, thầm nghĩ hẳn còn phải nhịn một tháng mười ngày nữa, tươi cười trên mặt không khỏi thêm chút lo lắng. Thân hình mảnh mai của người trước mắt này không cần có cử chỉ khiêu khích gì, liền đủ để dấy động dục niệm trong cơ thể hắn.

Thân thể hắn vô cùng quyến luyến thân mình mềm mại của nàng, hắn phải hết sức nhẫn nại, kiềm chế khát vọng đang rục rịch của hắn xuống.

Không phải Cung Diễm không thử qua tìm nữ nhân khác giúp hắn cởi bỏ thống khổ ẩn nhẫn, nhưng khi nữ nhân xinh đẹp như mẫu đơn trần trụi trước mặt hắn, lại không thể khiến hắn nổi lên dục vọng gì, ngược lại cảm thấy chán ghét.

Thật ra hắn đã sớm hiểu được, trừ bỏ hòn đá là nàng đây, không ai có thể dập được ngọn lửa thiêu đốt trong cơ thể hắn.

“Tay đánh thẳng, phía dưới đứng vững.” Gần một canh giờ trước, Cung Diễm dạy Tiểu Thạch Đầu luyện võ như thường lệ, hắn kiên nhẫn sửa đúng tư thế sai của nàng, một lần lại một lần.

Đã luyện hơn một tháng, hòn đá ngọc này cũng không có tiến bộ rõ rệt gì cả. Ngược lại là Thu Lệ đi theo luyện tập, chỉ cần Cung Diễm biểu diễn hai ba lần, đã có thể nhớ kỹ mẫu chốt, tiến triển thật nhanh.

Một thời gian trước Nhu Lệ đưa ra yêu cầu muốn cùng học võ với nàng, qua sự năn nỉ của Tiểu Thạch Đầu, lúc này mới như ý nguyện mà mỗi ngày sau bữa tối, tới đây đứng ngoài quan sát.

Chỉ là, cho dù nàng có học nhanh đi chăng nữa, Cung Diễm cũng không khen ngợi nàng, cũng không chú ý đến nàng, luôn xem nàng như không tồn tại, chỉ một lòng dạy Tiểu Thạch Đầu.

Lúc này, Tiểu Thạch Đầu đánh một quyền vòng, thân người không đứng vững, dưới chân không vững, đổ nhào về phía trước, trực tiếp nhào vào lòng Cung Diễm.

“Chắc, yêu thương nhưng nhớ nhiều thật, Tiểu Thạch Đầu, không ngờ là người có thể tự nghĩ ra chiêu mới.” Tiếng cười trêu tức của Cung Diễm vang lên bên tai nàng.

Tiểu Thạch Đầu đỏ bừng mặt.

“Không phải, Diễm chủ tử, ta, ta... Người đừng tức giận, ta luyện nữa, nhất định sẽ luyện được chiêu này.” Nàng lúng túng lắp bắp. Luyện võ lâu như vậy, vẫn kém cỏi như vậy, ngay cả chính nàng cũng cảm thấy ngượng ngùng rồi.

Mỗi ngày nàng đều rất nghiêm túc học, vì sao luôn không học được mọi thứ vậy?

Nhu Lệ người ta mới học vài ngày, cũng đã luyện ra hình ra dáng, so sánh lại, nàng quả thật là ngốc quá.

Cung Diễm lấy một cái khăn lụa từ trong lòng nàng, lau đi mồ hôi trên trán cho nàng.

“Nghỉ tạm chút đi.” Hắn kéo nàng đến ngồi lên ghế đá bên cạnh. Thật ra hắn cũng không để ý xem nàng có học được chiêu thức hắn dạy hay không, chỉ là muốn mượn cái này để rèn luyện thể lực cho nàng mà thôi, hơn nữa còn dùng để tiêu phí đêm dài đằng đẵng.

Nhớ lại phải còn mất một thời gian nữa mới có thể cùng nàng ôn tồn, Cung Diễm không khỏi thở dài ra tiếng.

Tiếng thở dài này nghe vào tai Tiểu Thạch Đầu, không khỏi cả kinh, nhanh chóng đứng dậy muốn luyện võ nữa.

Cung Diễm kéo nàng ngồi trở lại ghế đá.

“Người ngồi yên cho ta.” Hắn cầm lấy chén trà ở bên cạnh dứt nàng uống hết.

Nhu Lệ đứng một bên nhìn, trong mắt thấp thoáng hiện lên vẻ bất bình.

Chẳng lẽ mấy ngày nay, lâu chủ không hề chú ý đến thông minh cùng tài hoa của nàng sao? Nàng đổi gối ngủ của hắn thành hình uyên ương nghịch nước của nàng thêu, mỗi ngày nàng đều đem hoa tươi trang trí trong Diễm Thiên Điện, khiến Diễm Thiên Điện càng thoải mái hơn ngày xưa, thậm chí ngay cả học võ nàng cũng học nhanh hơn nữ nhân gốc này.

Vì sao hắn còn không chú ý tới đây? So với nữ nhân bên cạnh hắn, không thể nghi ngờ là nàng xuất sắc hơn nhiều lắm, nữ nhân kia rõ ràng chỉ là phế vật vô dụng, không phải sao?

Cái gì cũng làm không tốt, vừa ngốc vừa dở, sao hắn còn thương tiếc nàng như là bảo bối chứ?

“Nghe nói trong thành vừa mở một gian Túy Nguyệt Lâu, Phật khiêu tường nơi đó làm rất ngon, ngày mai chúng ta đi ném thử.” Cung Diễm ôm nàng ngồi lên đùi.

“Vâng.” Tiểu Thạch Đầu khẽ gật đầu, tựa vào ngực hắn, nhận thấy thân mình hắn có chỗ nóng khác thường, nàng ngẩng mặt, nhìn sâu vào đôi mắt sâu thẳm khác thường của hắn, trên mặt không khỏi hiện lên hai đóa hoa màu hồng đáng yêu. “Diễm chủ tử, nếu người muốn... Ta không sao.” Nàng hiểu ánh mắt kia của hắn đại diện cho cái gì.

Hắn đã một tháng không chạm vào nàng, trong lòng nàng biết nhất định là hắn nhịn đến khó chịu.

Cung Diễm nhéo nhéo mũi nàng.

“Nếu người không dưỡng tốt thân mình này cho ta, lần tới lại xảy ra tình hình này, lúc đó ta sẽ không tha cho người.”

“Tiểu Thạch Đầu đã biết, về sau ta sẽ không bao giờ khiến Diễm chủ tử mất hứng nữa.” Nàng xấu hổ nhìn hắn, trong mắt thoáng nhìn, rõ ràng phát hiện Nhu Lệ còn ở một bên, liền ngưng ngừng hắn lại.

Cung Diễm gương mặt liếc Nhu Lệ một cái.

Nhu Lệ thật cao hứng khi hắn nhìn mình nhưng lúc phát hiện ánh mắt lạnh lẽo của hắn rõ ràng là đang bảo nàng lui, chỉ có thể cúi người, vội vàng lui xuống.

Nàng hiểu Cung Diễm chán ghét phế vật vô dụng, nhưng, chỉ có một ngoại lệ duy nhất.

Hôn đôi môi mềm của Tiểu Thạch Đầu thật sâu, Cung Diễm cắn hút mà mang theo chút trừng phạt, dùng để an ủi ham muốn đang như muốn đốt cháy.

Lúc chạng vạng, thật khó có được dịp mà bốn bị tòa chủ của Niếu Bạt Lâu đều có mặt đông đủ. Bởi vì hôm nay là Thất Tịch, trong một vài ngày lễ đặc biệt, nhóm đứng đầu của Niếu Bạt Lâu sẽ dùng cơm chung.

Nhưng lúc này, bọn họ lại bị tiếng khóc nức nở, thút thít, nghẹn ngào khiến cho bó tay, mọi người đều người nhìn ta, ta nhìn người, đều là đáng về không có cách.

“Được rồi, đừng khóc, Cung Anh, nếu mọi người đã chết, vậy cũng không còn cách nào khác nữa, muội có khóc nữa thì bọn họ cũng không sống lại được đâu.” Ngũ Tình Nhi ở bên cạnh đã nói đến miệng đắng lưỡi khô, khẽ uống một ngụm trà mà Quý Kiến Ưu đưa sang để thông cổ họng.

“Đúng vậy, lửa cũng không phải do cô phóng, bọn họ cũng không phải do người hại chết, cô yên tâm, bọn họ sẽ không tìm cô lấy mạng.” Kỳ Ngọc Đường trấn an theo.

Bạch Tiêu Diêu an ủi tiếp, “Bọn họ với cô lại không quen nhau, sao cô lại khóc thương tâm như vậy, rất giống như người nhà cô chết, được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, đợi lâu chủ đến, để cho hắn thấy, cô không sợ hắn mắng chửi người sao?”

Tiểu Thạch Đầu cố gắng lau nước mắt, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống.

Quỷ Kiến Ưu nói nhỏ, “Cũng không thể trách Cung Anh thương tâm, mấy năm nay, mỗi tháng nàng đều quyên góp năm trăm lượng bạc cho thiện đường kia, đột nhiên một trận hỏa hoạn đều thiêu cháy mấy chục đứa nhỏ trong thiện đường, quả thật khiến người ta không đành lòng.”

Kỳ Ngọc Đường nói: “Vậy cũng không có cách nào, tuy rằng có chút tiếc khi lãng phí ngân lượng này, bảo lâu chủ lại cho cô là được, đừng khóc nữa, để cho lâu chủ nhìn thấy, còn tưởng là chúng ta khi dễ cô đấy.”

Ngũ Tình Nhi liếc hắn một cái, “Người nói cái quỷ gì đấy, Cung Anh là đau lòng những đứa nhỏ bị đốt cháy, không phải là ngân lượng.”

Hôm nay khi nàng cùng Tiểu Thạch Đầu vào thành mua đồ này nọ, có người nhắc tới Liên Hoa thiện đường một thời gian trước đã xảy ra một trận đại hỏa trong đêm tối, chết cháy tất cả người bên trong, sau khi Tiểu Thạch Đầu nghe được liền chạy qua, quả nhiên nhìn thấy tất cả đều cháy sạch, chỉ còn lại mấy cây cột.

Người dân ở gần đó nói, lúc ấy lửa cháy rất mạnh, không một người trốn thoát, tất cả đều bị đốt thành thi thể cháy đen, nàng khổ sở đến thất thanh khóc rống ngay tại chỗ, nước mắt rơi đầy mặt.

Khóc một trận, trên đường về vẫn u ám không vui, cho đến khi nàng nhắc đến chuyện đó khi nãy, nước mắt lại như vỡ òa lần nữa.

Bạch Tiêu Diêu cười nói: “Vậy lại mở thêm một thiện đường khác, tìm vài đứa nhỏ đến, như vậy không phải giải quyết rồi sao, có gì thương tâm đâu. Nào Cung Anh, cười một cái, bộ dáng nước mắt lã chã của cô, ta nhìn còn thấy đau lòng.”

“Sao vậy, toàn bộ nước giếng trong lâu bị làm sao? Lại có người dùng nước mắt rửa mặt.” Đột nhiên có tiếng nói vang lên thu hút sự chú ý của mọi người vào người đang đến.

Bạch Tiêu Diêu cười hì hì lam rõ, “Lâu chủ, người đừng hiểu lầm, không phải chúng ta làm nàng khóc, tất cả chúng ta đều không có cách để nàng ngừng khóc, người tới đúng lúc.”

Mặt Tiểu Thạch Đầu vẫn đầy nước mắt, hai mắt nhắm lệ lưng trông nhìn Cung Diễm, nước mắt vẫn không ngừng rơi, một bộ dáng bi thảm.

“Tiểu Thạch Đầu, người muốn dùng bộ dáng xấu xí này khiến cho ta mất khẩu vị tối nay sao?” Cung Diễm đi tới ngồi bên cạnh nàng.

“Tiểu Thạch Đầu không dám.” Nàng cố gắng muốn khống chế không cho nước chảy ra, nhưng lại không thể ngừng. Chỉ cần nàng nghĩ đến những đứa nhỏ vô tội bị chết thảm trong lửa, từng chuỗi nước mắt lại không ngừng rơi xuống.

“Khóc khó coi như vậy, tốt nhất là người phải cho ta lý do tốt.” Cung Diễm nâng mặt nàng lên, nhìn chăm chú vào nàng một cách nguy hiểm.

“Bọn họ bị chôn sống trong biển lửa, Diễm chủ tử, tuổi bọn họ còn nhỏ như vậy, có một, hai tuổi, có năm, sáu tuổi, thật khó khăn mới có thể được ấm no, những đứa nhỏ này lại chết, bọn họ lẻ loi một mình đã rất đáng thương, vì sao còn gặp chuyện thảm thiết như vậy.” Nhào vào lòng hắn, Tiểu Thạch Đầu nói xong thì nước mắt rơi càng nhiều.

“Lần trước ta đã đáp ứng mua kẹo cho Tiểu Minh Tử, mua con diều cho Tiểu An An, nhưng còn chưa kịp mua cho bọn chúng, đã không còn được bọn chúng nữa rồi.”

“Là nhà ai chết?” Cung Diễm nhíu mày hỏi.

“Là nhà Liên Hoa thiện đường trong thành, nơi đó thu nhận hơn mười đứa nhỏ không nhà, thời gian trước bị hỏa hoạn nên tất cả đều chết cháy.” Ngũ Tình Nhi giải thích.

“Tiểu Thạch Đầu, người uống nhiều nước lắm sao? Bọn họ đã chết thì có quan hệ gì với người? Cho dù mấy năm nay người đều đưa bạc đến nơi đó, cũng không cần thiết phải khóc đến trời long đất lở như vậy đi?” Nhìn nàng chui vào lòng hắn nức nở, Cung Diễm vuốt tóc nàng, tiếng nói nhẹ nhàng ẩn chứa sự không vui.

“Bọn chúng còn chưa kịp lớn lên đã chết, cũng không có cách nào nhìn thế giới tốt đẹp này, thật sự rất thâm.” Nàng nức lên nói.

“Hừ, nếu người không ngừng nước mắt này lại, lát nữa cũng sẽ rất thâm.” Cung Diễm nâng mặt nàng lên, uy hiếp.

“Diễm chủ tử, người đừng tức giận, Tiểu Thạch Đầu không, không khóc.” Tuy rằng nói vậy, nhưng nước mắt vẫn không kiềm được mà chảy ra khỏi hốc mắt.

“Tiểu Thạch Đầu, người biết là ta ghét nhất phế vật thích khóc.” Hắn nhẹ nhàng nói ra, nâng ống tay áo lau gương mặt sưng nước cho nàng, thu lại nét tươi cười trên mặt nhìn nàng.

“Ta, ta biết.” Hiểu được hắn đang tức giận, Tiểu Thạch Đầu ép chính mình ngừng khóc.

“Ta không, không khóc.”

“Vậy đây là cái gì? Nước mưa từ trên trời rơi xuống? Hay là nước miếng của ta văng lên mặt người?” Hắn đón lấy một giọt nước mắt trên mặt nàng.

Bạch Tiêu Diêu cùng Kỳ Ngọc Đường nghe xong thì phì cười ra tiếng, sau khi Cung Diễm ném một mắt lạnh thì thức thời mà tự động dùng tay che kín miệng.

“Diễm chủ tử, người đừng tức giận, ta, ta thật sự ngừng khóc.” Nàng cố gắng hít mũi, ngẩng cao gương mặt nhỏ nhắn, không cho nước mắt đang đảo quanh trong mắt rơi xuống.

Nhìn bộ dáng đáng thương của nàng, Cung Diễm hừ lạnh, “Nuôi con chó cũng có ích hơn người, ít nhất, nó cũng sẽ không vì người không quan hệ mà khóc loạn lên. Nếu ta chết, người khóc như vậy cũng còn có lý, nhưng đứa nhỏ này cho người bao nhiêu ơn huệ?”

Mang nàng bên cạnh lâu như vậy, nếu hắn thấy nàng khóc, sẽ lập tức nghĩ biện pháp chọc cho nàng cười, nhưng lần này lại vô cớ mà khóc cho người ngoài, khóc đến mây đen mưa mù, trong lòng hắn không khỏi tức giận.

“Diễm, Diễm chủ tử sẽ không chết.” Nàng khóc thút thít nói.

“Ta cũng không phải yêu quái, làm sao có thể không chết, có lẽ lát nữa uống nước liền bị ghen mà chết.”

“Diễm chủ tử đừng nói lung tung, nếu Diễm chủ tử chết, Tiểu Thạch Đầu sẽ chết trước Diễm chủ tử.” Nàng hoảng hốt, nước mắt rơi càng nhiều.

Cung Diễm đùa cợt nàng, “Hừ, người không phải là luôn nhất gan sợ quỷ nhất sao, người dám tự mình đến quỷ môn quan trước hay sao? Người không sợ nơi đó có rất nhiều ác quỷ sẽ ăn tươi nuốt sống người sao?”

“Tuy ta sẽ sợ hãi, nhưng so với nhìn Diễm chủ tử chết, ta tình nguyện đối mặt với ác quỷ này.” Nước mắt Tiểu Thạch Đầu rơi như mưa, nói không hề do dự, giống như là lúc này bọn họ đang gặp tình cảnh sinh tử chia cắt buồn bã.

Cung Diễm hí mắt lại, trong lòng có chút mãn nguyện, nhưng trong miệng lại nói ra lời, không cách nào giống như nhu tình trong mắt được.

“Bản lãnh của người không lớn, nhưng nước mắt lại rất nhiều, ta đi đốt thêm vài thiện đường nữ, để xem người có bao nhiêu nước mắt để khóc.”

“Đừng! Diễm chủ tử, ta chỉ là nhớ đến trước kia ta cũng một thân một mình. May mắn sau này gặp được Diễm chủ tử, cho nên mới có mạng mà sống đến giờ, nhưng những đứa nhỏ này lại không có vận may như ta.” Nói xong nước mắt của nàng lại không nén được mà rơi ra.

“Nhưng nhìn bộ dáng thảm hại này của người, giống như ta rất bạc đãi người vậy.” Cung Diễm đẩy nàng ra, kéo nàng đứng ngoài cửa. “Chờ người khóc xong mới được vào.”

Hắn xoay người muốn quay trở về, Tiểu Thạch Đầu kinh hoảng chạy lên, ôm chặt hắn từ phía sau.

“Diễm chủ tử, ta không khóc, ta thật sự ngừng khóc.” Ngụy rồi, nàng chọc Diễm chủ tử tức giận.

Mấy người trong đại sảnh tràn trề hứng thú nhìn, nhìn lâu chủ hắn đẩy ra kiểm chế của Tiểu Thạch Đầu, đến chỗ ngồi, có mấy người còn thăm đếm một, hai, ba, quả nhiên là nghe Cung Diễm mở miệng.

“Còn chưa chạy lại đi, ngươi muốn để người ta chế giễu đến bao giờ?”

Tiểu Thạch Đầu hơi ngây ngốc, vội vàng đi đến bên cạnh hắn.

Cung Diễm lau nước mắt cho nàng, dắt nàng ngồi xuống, hơn nữa còn lấy hai bức tượng khéo léo, tinh xảo từ trong lòng nhét vào tay nàng.

Nàng cúi đôi mắt sưng đỏ xuống nhìn, nhận ra đó là bức tượng được tạo hình một nam một nữ đang cười, vẻ mặt rất sống động, vô cùng đáng yêu.

A, sao nhìn kỹ lại thấy bọn họ có chút giống nàng cùng Diễm chủ tử, hơn nữa càng nhìn càng giống.

“Làm sao có thể giống như vậy!” Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Cung Diễm.

Người ở một bên đã sớm nhin không được mà xúm lại bên cạnh, nhìn xem vật trong tay Tiểu Thạch Đầu.

“Thợ thủ công này thật khéo tay đấy, khắc thật giống.” Ngũ Tình Nhi khen.

“Ngay cả thần vận cũng bắt được.” Quỷ Kiến Ưu cũng khen.

“Ta thấy lâu chủ đây là tám phần mang Cung Anh cho thợ điêu khắc nhìn qua, mới có thể làm được sinh động như vậy.” Kỳ Ngọc Đường suy đoán

“Chắc, lâu chủ huynh thật đúng là có lòng, thì ra hôm nay huynh đi trễ, là đi lấy đồ chơi này, thực khiến người ta cảm động.” Bạch Tiêu Diêu bám đuôi.

Cung Diễm cười nhìn mọi người.

“Các người đều ăn no?” Một thời gian trước trong lúc vô ý mà phát hiện được một khối ngọc thạch tốt, hẳn nhất thời cao hứng, liền tự tay vẽ hình của chính mình và nàng, đưa cho một thợ điêu khắc, lúc này còn vì thần vận không sinh động giống người, phải để cho thợ sửa chữa ba lần, khi đó hắn mới hài lòng lấy về.

Vốn tính sau khi trở về phòng, sẽ lấy hai tượng ngọc này cho Tiểu Thạch Đầu, nhưng nhìn nàng thương tâm như vậy, hắn nhin không được liền lấy ra để chọc nàng vui vẻ.

“Đương nhiên là không, lâu chủ huynh chưa tới, chúng ta làm sao dám ăn trước.” Những người đó trở lại chỗ ngồi của mình ngay lập tức.

“Mang đồ ăn lên.” Có người la lên với bên ngoài.

Không mất bao lâu, một mâm đầy thức ăn đã được mang vào, để đầy trên một bàn tròn lớn.

Kỳ Ngọc Đường nhìn thức ăn, vẻ mặt nghi hoặc.

“Tám phần là ta nhớ lầm ngày, thì là hôm nay không phải Thất Tịch, mà là lập đông, cho nên mới có một bàn đầy được thiện, cho chúng ta bổ.”

Bạch Tiêu Diêu nói theo: “Đúng à, ngày nóng thế nhưng lại bị đảo ngược lại.”

Cung Diễm mỉm cười nhìn hai người: “Đây là khao thưởng cho các người vất vả mấy ngày nay, cho nên cố ý để cho Quỷ Kiến Ưu điều phối, có bệnh chữa bệnh, không bệnh thì thân thể khỏe mạnh.”

Bạch Tiêu Diêu nhìn thức ăn một chút, cười hì hì nói rất thâm ý: “Lâu chủ thực tri kỷ, mỗi món đồ ăn đều có được liệu tư âm bổ thân đây.”

Kỳ Ngọc Đường nói lời nghi ngờ, “Không biết ăn xong, có thể lại bị chảy máu mũi hay không.”

“Các người yên tâm ăn đi, đây là ta đặc biệt điều chế, trời nóng ăn có thể tư âm tiêu hỏa, ăn chỉ có tốt chứ không có chỗ xấu.” Quỷ Kiến Ưu cười nói.

Mặt Tiểu Thạch Đầu không khỏi đỏ lên, hiểu được được thiện hôm nay tất cả đều là vì nàng. Nhìn thoáng qua Cung Diễm, hắn đã múc một chén canh đến trước mặt nàng.

“Bổ sung chút nước, lát nữa còn có thể khóc lớn một hồi nữa.”

Tay nắm chặt lấy tượng ngọc khéo léo trong tay, nàng nâng đôi mắt to tròn lên.

“Diễm chủ tử, về sau ta sẽ không khóc nữa.” Nàng hạnh phúc như vậy, ông trời đối xử với nàng quả thật quá tốt.

Cung Diễm nói xong tự múc một muống canh dứt nàng uống, trong mắt tràn đầy yêu thương, ngoài miệng lại nói lời đe dọa.

“Nếu hòn đá người lại khóc không có lý do như hôm nay, biến mình xấu xí như vậy, người xem thử lần sau ta có vứt bỏ hòn đá ngọc người hay không.”

Tiểu Thạch Đầu vuốt ve tượng ngọc trên tay, cười rạng rỡ uống hết nước canh mà hắn dứt.

“Tiểu Thạch Đầu không dám.”

Kỳ Ngọc Đường ái muội nhìn Tiểu Thạch Đầu: “Cung Anh, ta nghe gần đây cô đang luyện võ cường thân, luyện thể này, có vị võ học kỳ tài là lâu chủ đây tự mình truyền thụ, nói vậy là hiện giờ thân thể của cô nhất định là rất mạnh đi?”

Nàng đỏ ửng mặt, nghe ra ý chế nhạo trong lời nói của hắn, liền ngượng ngùng cúi mắt.

“Này, cũng tạm.” Chuyện nàng miệt mài quá độ, quả nhiên người trong lâu đều biết, thật đúng là mắc cỡ chết người.

“Kỳ Ngọc Đường, gần đây nhất định là người rất nhàn, mới có thể quan tâm chuyện người khác đây.” Cung Diễm cười nói tiếp: “Người có biết hôm nay Lâm Khả Yên muốn khai bao(*) sao?”

(*) khai bao: mua lần đầu của người con gái

Kỳ Ngọc Đường sợ hãi mà đứng bật dậy.

“Cái gì!” Hắn trừng mắt nhìn Bạch Tiêu Diêu, kích động đưa tay nắm vạt áo hắn. “Không phải chúng ta nói đợi đến ngày kia sao? Người dám gạt ta!”

“Ta không lừa người, chúng ta là hẹn đến ngày kia,” Bạch Tiêu Diêu liếc mắt nhìn Cung Diễm một cái, cười cười, “Nhưng lâu chủ nhất thời có hứng, liền bảo làm hôm nay.”

Kỳ Ngọc Đường lại hằm hằm nhìn ngược về Cung Diễm. “Lâu chủ, là người quyết định?”

Ý cười trên gương mặt tuần tú càng đậm, “Ta trái lo phải nghĩ, ba mươi vạn lượng mà để người ta chuộc thân cho Lâm Khả Yên không phải rất tiện hay sao, cho nên liền quyết định dùng phương thức đấu giá, kiếm trước một số tiền lớn có vẻ có lợi.”

Thân ảnh Kỳ Ngọc Đường trong nháy mắt đã đến cửa, vội vã muốn chạy đến Khinh Hồng Các, lại bị Cung Diễm gọi lại.

“Cho dù người có chạy đến Khinh Hồng Các cũng vô dụng, đấu giá khai bao của Lâm Khả Yên là làm ở đây.”

“Có ý gì?” Hắn dừng chân lại, quay trở về, kinh ngạc nhìn Cung Diễm chằm chằm.

Cung Diễm cho Bạch Tiêu Diêu một ánh mắt, hắn đi ra ngoài, chỉ chốc lát đã dẫn theo một cô gái tú lệ quay vào.

Kỳ Ngọc Đường vừa thấy nàng, nhanh chóng bước lên, sốt ruột hỏi: “Muội không sao chứ?”

“Còn chưa chết.” Lâm Khả Yên lãnh đạm trả lời, cũng không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái.

Kỳ Ngọc Đường quay đầu liếc Cung Diễm một cái, đi trở về vị trí ngồi xuống, muốn nhìn xem đến cuối cùng là bọn họ muốn chơi trò gì.

Cung Diễm cười phân phó, “Bạch Tiêu Diêu, bắt đầu đi, giá khởi đầu là hai mươi lăm vạn lượng, ai có hứng thú thì đấu giá đi.”

“Hai mươi lăm vạn lượng?! Thở phỉ sao!” Kỳ Ngọc Đường bất mãn kêu lên, biết là bọn họ muốn chinh thối coi tiền như rác của hắn. Cái đám khốn khiếp chết tiệt này!

Nhìn gương mặt tồi tệ, Bạch Tiêu Diêu cười đến vui vẻ.

Hắn nhìn mọi người chung quanh, thân thiện mở miệng giới thiệu, “Các vị, các người đừng thấy vị Lâm Khả Yên này không có dung mạo đặc sắc, nhưng nàng là cực phẩm hiếm có của Khinh Hồng Các chúng ta, người mang tài nghệ đặc biệt, người có ý chí cần thắng, liền có thể đem vị cô nương này về hưởng một đêm đẹp. Có ai muốn kêu giá?”

Bạch Tiêu Diêu bắt đầu làm tròn bốn phận xưng danh.

“Quý Kiến Ưu? Người muốn không?”

Hắn đã có Ngũ Tình Nhi, đương nhiên sẽ lắc đầu xin miễn.

“Lâu chủ, người thì sao?” Mắt Bạch Tiêu Diêu dừng trên người Cung Diễm.

Cung Diễm đưa ba ngón tay. “Ta ra giá ba mươi vạn lượng, ta nghĩ hắn là không ai ra giá cao hơn ta đâu. Bạch Tiêu Diêu, người bảo người đem nàng đến phòng của ta đi.”

Sắc mặt Tiểu Thạch Đầu liền trắng bệch, kéo tay hắn. “Diễm chủ tử, người, người muốn nàng?”

Cung Diễm khẽ vỗ lên gương mặt bối rối của nàng. “Người ngoan ngoãn nhìn đi, đừng nói gì cả.”

Kỳ Ngọc Đường cắn hận mở miệng. “Ta ra ba mươi hai vạn lượng.”

“Lâu chủ, người muốn tăng giá không?” Bạch Tiêu Diêu cười hỏi.

Cung Diễm ôm lấy Tiểu Thạch Đầu đang rầu rĩ vào lòng, lắc lắc đầu.

“Quên đi, ta cảm thấy hòn đá này cũng không tệ rồi, không đáng phải bỏ ra ba mươi hai vạn lượng để tìm một nữ nhân đến chơi.” Vốn hắn còn muốn chơi nữa, nhưng hòn đá ngọc này lại tưởng là thật, vẻ mặt như sắp khóc đến nơi rồi, làm hỏng mất hứng đùa của hắn, cho nên đành phải bỏ qua cho Kỳ Ngọc Đường.

Vừa nghe hắn nói như vậy, Tiểu Thạch Đầu mới ngẩng mặt lên.

Cung Diễm sùng nịch nhéo nhéo gương mặt nhỏ của nàng, khẽ hôn một cái lên môi phần của nàng.

“Vẫn là nữ nhân dùng quen đáng yêu hơn.”

Hiểu được vừa rồi là hắn chỉ muốn chọc ghẹo Kỳ Ngọc Đường, Tiểu Thạch Đầu đưa tay ôm lấy eo hắn. Hắn nói nàng đáng yêu đấy, lần đầu tiên hắn khen ngợi nàng như vậy, không khỏi cười tươi lên, vui vẻ tựa vào ngực hắn.

Bạch Tiêu Diêu cười như hồ ly nhìn Kỳ Ngọc Đường với gương mặt kém đến mức không thể kém hơn được nữa.

“Chúc mừng Kỳ tòa chủ, người có được Lâm Khả Yên, đêm đẹp rất ngắn, mau mau mang nàng trở về phòng hưởng thụ cho tốt đi.”

Kỳ Ngọc Đường đi đến bên cạnh hắn, hung tợn liếc hắn một cái.

“Con bướm thối, người nhớ kỹ cho ta!” Hắn kéo Lâm Khả Yên đi ra ngoài. Nhưng dường như Lâm Khả Yên một chút cũng không cảm kích hắn, còn tức giận hất tay hắn ra.

“Đừng dùng bàn tay bẩn của người chạm vào ta!”

Kỳ Ngọc Đường kéo lấy nàng, tức giận nói: “Muội đừng không biết tốt xấu, mau đi theo ta.” Hắn vẫn cứng rắn mang nàng rời khỏi sảnh.

Bạch Tiêu Diêu trở lại vị trí, cười đến vui mừng.

“Bọn họ xảy ra chuyện gì?” Ngũ Tình Nhi dò hỏi.

Hắn gấp một miếng thức ăn, ăn xong mới nói: “Lâm Khả Yên là con gái của sư phụ hắn, hai người bọn họ đã có hôn ước từ nhỏ, mấy tháng trước, cha của Lâm Khả Yên bệnh chết, nàng mới từ ngàn dặm xa xôi đến nơi này tìm kiếm vị hôn phu.”

“Vậy sao nàng lại ở Khinh Hồng Các?” Tiểu Thạch Đầu khó hiểu hỏi.

Nhìn mọi người đều tràn đầy hứng thú chờ hắn nói tiếp, Bạch Tiêu Diêu lại ăn mấy miếng mới chậm rãi nói: “Bởi vì nàng tình cờ nhìn thấy Kỳ Ngọc Đường đi vào Khinh Hồng Các, liền lên đi theo, không khéo lại phát hiện hắn đang cùng Mỵ Hồng đã từng nổi danh của Khinh Hồng Các ở đang thân mật, bình đàm chưa đồ ra, trong cơn giận dữ liền bán mình vào Khinh Hồng Các, nói rõ là hắn đùa bao nhiêu nữ nhân, nàng cũng muốn chơi với bấy nhiêu nam nhân.”

“Không ngờ nhìn nàng mảnh mai như vậy, tính tình lại cường hãn đến thế.” Quỷ Kiến Ưu cười nói.

“Người nói nàng có tài nghệ đặc biệt, là cái gì?” Ngũ Tinh Nhi lại hỏi.

Bạch Tiêu Diêu công bố đáp án, “Nàng có khả năng đánh bạc không thua Kỳ Ngọc Đường, hơn nữa trực giác của nàng chuẩn vô cùng.” Nghĩ đến đây, Kỳ Ngọc Đường thế nào cũng phải ứng phó đến sứt đầu mẻ trán với tính tình nóng nảy của Lâm Khả Yên, hắn liền nhịn không được mà cười đến gian xảo.

Tiểu Thạch Đầu lại vô cùng khâm phục Lâm Khả Yên này, hai người các nàng không chênh lệch tuổi bao nhiêu, nhưng nàng lại có thể dũng cảm như vậy, dám làm ra chuyện như vậy, nữ tử này thật đặc biệt nha.

8. Chương 8

“Màu đỏ giống như máu kia mặc có gì đẹp chứ, không phải là người luôn không thích thấy máu sao? Muốn mặc chỉ có thể mặc đồ màu trắng.” Cung Diễm ngang ngược nói.

Nàng ngốc nghếch nhìn hắn, “A, nếu Diễm chủ tử không thích, vậy người nói rõ mặc cái gì, Tiểu Thạch Đầu sẽ mặc cái đó.”

“Đây mới là hòn đá ngoan của ta.” Cung Diễm vừa lòng khẽ hôn nàng một chút.

Bạch Tiêu Diêu vỗ tay cười to. “Ha ha ha, Niếu Bạt Lâu chúng ta có thể nói là song hỉ lâm môn, Kỳ Ngọc Đường, không bằng hôn sự của các người cũng hoãn lại một chút, làm cùng một lần với lâu chủ đi.” Kỳ Ngọc Đường lập tức xin miễn đề nghị của hắn.

“Không cần đâu, muốn làm tang, ức... Không, hôn lễ màu trắng, chuyện thú vị như vậy, sao ta có thể giành vinh quang của lâu chủ đây.” Cho dù tính tình của hắn cũng phóng khoáng hơn bình thường, nhưng cũng không nghĩ đến chuyện kinh hãi thế tục như mặc quần áo màu trắng làm hôn sự.

“Diễm chủ tử thật sự muốn cưới Tiểu Thạch Đầu! Nhưng, nhưng Tiểu Thạch Đầu chỉ là một nô tài, sao có phúc khí xứng đôi với Diễm chủ tử?” Tiểu Thạch Đầu như nói mê, trên gương mặt nhỏ nhắn có chút thấp thỏm lo âu, sợ chính mình không có phúc thừa nhận chuyện vui hôm nay.

Bạch Tiêu Diêu liền cười ra tiếng, dưới ánh mắt lạnh lẽo của Cung Diễm; tự động che miệng lại đứng nhìn ở một bên, không dám mở miệng nữa.

Cung Diễm buông nàng ra, đi đến một cái ghế khác ngồi xuống.

“Nô tài lúc nào cũng có thể vứt bỏ, thê tử thì sao, trước lúc muốn vứt bỏ ta phải cân nhắc một hai điều. Tiểu Thạch Đầu, tự người quyết định đi, muốn làm nô tài hay làm thê tử?”

“Ta...” Nàng si ngốc nhìn chăm chú vào hắn, bỗng nhiên chạy vội tới bên hắn, vẻ mặt kích động.

“Diễm chủ tử, ta thật sự có thể, có thể làm thê tử của Diễm chủ tử sao? Người muốn cưới ta? Không phải là chọc Tiểu Thạch Đầu đấy chứ?”

“Đương nhiên là chọc người, người không biết từ nhỏ người là để cho ta đùa hay sao? Nếu ta nhất thời cao hứng muốn chơi trò thành thân, người dám nói không sao?”

“Diễm chủ tử.” Hốc mắt nàng xuất hiện hơi nước, sau đó nước mắt rơi xuống.

“Sao? Người không muốn cho ta chơi?” Con mắt đen của Cung Diễm híp lại nguy hiểm.

Tiểu Thạch Đầu vội vàng lắc đầu, có chút nghẹn ngào nói: “Không phải, Diễm chủ tử, ta thật rất cao hứng, ta vui vẻ đến chết mất, vì sao Diễm chủ tử muốn đối đãi ta tốt như thế?”

Không phải nằm mơ, nhưng vui sướng như vậy khiến nàng có chút sợ hãi.

Gương mặt anh tuấn của hắn hiện lên nụ cười, trầm nhu mở miệng, “Khoan hãy vội mừng. Nô tài dễ làm, thê tử khó làm, người không biết sao? Cái đó cho thấy ngày cực khổ của người đã sắp bắt đầu, ta sẽ đùa giỡn người cho thật vui, đùa giỡn cho đến chết mới thôi.” Hắn nâng gương mặt nhỏ nhắn của nàng, mút đi nước mắt trên mặt nàng.

Tiểu Thạch Đầu đột nhiên mang vẻ mặt ưu sầu. “Diễm chủ tử, vận ta tốt lại hạnh phúc như vậy, có khi nào ông trời thấy khó coi không?”

“Người yên tâm đi! Nó chỉ biết đồng tình cho tương lai đáng thương của người. Đi thôi!” Hắn nắm tay nàng ra ngoài.

“Chúng ta muốn đi đâu? Diễm chủ tử.”

“Không phải đêm qua người ầm ĩ muốn chơi điều sao?”

“Ta không có ầm ĩ, ta chỉ nói một chút thôi mà.” Nàng giải thích.

“Ta nói một câu, người liền trả lời hai câu, hòn đá người thật muốn leo lên đầu ta sao, hử?”

“Tiểu Thạch Đầu không dám, ta không có, ta chỉ là, a, Diễm chủ tử nói có là có —”

Giọng nói của hai người càng lúc càng xa, người trong phòng thì cười đến không thể kiềm chế.

“Thật là thú vị, lần đầu tiên nhìn có người cầu hôn như vậy.” Bạch Tiêu Diêu cười thở dài.

“Tuyệt nhất là phản ứng của Cung Anh, thật sự là quá đáng yêu.” Trên mặt Ngũ Tình Nhi không giấu được sự vui vẻ.

“Mặc đồ cưới màu trắng, khiến người ta thấy có chút trẻ con.” Lâm Khả Yên nhận thấy thâm tình của Cung Diễm với Tiểu Thạch Đầu, nhưng lại không dám gạt bừa với tư duy kỳ lạ của hắn.

“Ngày hôn lễ, tất cả chúng ta đều mặc quần áo màu trắng đi chúc mừng hắn, tốt nhất là cũng đốt hai ngọn nến màu trắng, để cho lâu chủ chơi cho tận hứng.” Kỳ Ngọc Đường đề xuất ý xấu.

Ngũ Tình Nhi vuốt má, cẩn thận nhớ lại tình cảnh vừa rồi.

“Trái tim lâu chủ quả thật làm bằng đá, hắn chịu không nổi Cung Anh hâm mộ người khác, cho nên mới nhịn không được mà nói ra chuyện thành thân.”

“Tối hôm nay ta mới trở về, bữa tối không cần chờ ta, người ăn trước.” Tiểu Thạch Đầu mặc quần áo tốt cho Cung Diễm, hắn đưa tay ôm eo nàng, yêu thương đùa đôi môi nàng.

“Qua hai ngày nữa sẽ là đại hôn của chúng ta, buổi tối ta không canh chừng người, người phải uống hết thuốc cho tốt cho ta, đừng để ta mất hứng vào đêm tân hôn, sao?”

Mặt Tiểu Thạch Đầu ửng hồng, hai ngày sau cũng là ngày hết kỳ cấm dục của nàng, nàng biết nhất định đây là ngày hắn đặc biệt lựa chọn.

“Diễm chủ tử.” Nàng khẽ rúc vào ngực hắn. Đã nhiều ngày nàng cảm thấy như đang trong mộng, bay bay không có cảm giác chân thật.

Nàng không dám quá mức hưng phấn, nàng sẽ gả cho Diễm chủ tử, đây là sự thật chẳng? Mấy lần nghĩ lại, nàng cũng không dám tin chuyện vui như vậy sẽ rơi xuống đầu nàng.

Đã đo quần áo, sai người chế tạo giá y gấp gáp, tuy rằng nàng cảm thấy màu trắng không ổn. Nhưng hấn luôn thích làm những ý tưởng kỳ quái trong đầu, sao nàng dám phản kháng ý của hấn.

“Người tính cả đời đều gọi ta như vậy sao?” Hấn hôn lên mũi nhỏ của nàng.

“Nhưng đây là do Diễm chủ tử phân phó lúc trước đấy.” Có cái gì không đúng sao? Nàng vĩnh viễn sẽ nhớ rõ chuyện hấn đã dặn dò.

“Hai chữ phía sau có thể bỏ đi.”

“Hai chữ sau, là chủ tử, a –” Nàng đột nhiên tỉnh ngộ, “Diễm chủ tử nói, Diễm!” Nàng mở to đôi mắt tròn sáng, miệng mở to giống như đang nói chữ gì, tự che kín miệng mình.

“Người có nghe ai kêu qua trượng phu của mình là chủ tử sao?” Hấn cười nhìn vẻ mặt giật mình thật đáng yêu của nàng.

“Nhưng, nhưng người vĩnh viễn là chủ tử của Tiểu Thạch Đầu nha, Tiểu Thạch Đầu không dám, a – Tiểu Thạch Đầu nghe đời, Diễm chủ tử mau dừng tay, cái mũi sắp đứt.”

“Còn gọi Diễm chủ tử?” Cung Diễm nhú mày, gương mặt trờnng nàng một cái.

“Tiểu Thạch Đầu đã biết.” Nàng nuốt nước miếng, mím môi, thận trọng như đang bái lạy thần linh, khẽ gọi ra tiếng, “Diễm.”

Cung Diễm cúi đầu xuống, hôn lấy đôi môi anh đào của nàng, đẩy cánh môi nàng ra, trượt vào trong miệng nàng muốn làm gì thì làm.

Sau khi mặc sức cướp lấy, hấn mới vừa lòng mở miệng, “Tiểu Thạch Đầu, người phải để cho ta đùa cả đời, người biết không? Người phải chuẩn bị tinh thần, ta là một trượng phu rất tà ác đấy.”

“Diễm chủ...” Dưới cái nhìn lạnh lùng của hấn, nàng vội vàng sửa miệng, “Diễm, Tiểu Thạch Đầu sẽ ở cùng chàng cả đời, hai đời, ba đời, Tiểu Thạch Đầu chỉ thừa nhận chàng, chàng là chủ tử, là trượng phu, là người quan trọng nhất của Tiểu Thạch Đầu.”

“Người thực ngoan, khi về ta sẽ mang đường cho người ăn.” Cung Diễm cười cười cắn vành tai nhỏ của nàng.

Đưa hấn ra ngoài phòng, nhìn cho đến khi thân ảnh hấn biến mất, Tiểu Thạch Đầu vẫn còn đứng ngây ngốc, trên mặt tràn đầy nét cười ngọt ngào.

Nhu Lệ vẫn lui tới Diễm Thiên Điện quét tước như thường, đem dáng vẻ si ngốc của nàng thu hết vào mắt.

“Khó trách Anh tỷ tỷ vui vẻ như vậy, chuyện vui lớn như vậy, đổi lại là ta, ta cũng mừng rỡ đến cười toe toét.”

“Ta cũng không ngờ Diễm chủ tử lại đột nhiên nói muốn cưới ta.” Nàng ngồi xuống sân ở phía trước hành lang, tay nhặt lên một đóa hoa cầm lên ngắm nhìn, không khỏi nghĩ đến chuyện gặp được Cung Diễm mười mấy năm trước.

Khi đó nàng cả người hôi bẩn, là đứa nhỏ ăn xin mà sống, thường bị người bắt nạt, ăn cũng không đủ no, mặc cũng không đủ ấm, càng không có chỗ nào để che mưa tránh gió để có thể ngủ yên, mà nay nàng lại có được tất cả hạnh phúc, sẽ có người yêu thương nhất là chồng, kiếp này không uống.

“Anh tỷ tỷ, tỷ có muốn để cho lâu chủ vĩnh viễn đều sủng tỷ như vậy?” Nhu Lệ đột ngột hỏi.

“Đương nhiên muốn.” Tiểu Thạch Đầu gật đầu cười, “Ai lại không hy vọng trượng phu sẽ sủng ái mình cả đời.”

“Tuy trước mắt lâu chủ rất yêu thương Anh tỷ tỷ, nhưng một khi nữ nhân tuổi lớn sắc suy, nam nhân sẽ thay lòng đổi dạ, tìm một nữ nhân trẻ tuổi mỹ mạo hơn tìm niềm vui mới.”

“Diễm chủ tử, hấn sẽ không.” Tiểu Thạch Đầu không biết tự tin từ đâu, kiên định nói.

“Cái đó khó nói, loại chuyện này ai cũng không thể nói chính xác được, nhưng thật ra ta biết có một phương pháp, có thể khiến cho nam nhân vĩnh viễn không thay lòng.”

“Có thật không?” Tiểu Thạch Đầu mang vẻ mặt hoài nghi, nàng không tin trên đời có loại chuyện này.

“Anh tỷ tỷ, người ta nói rằng thà tin là có, tỷ không ngại thì nghe chút, đây là tập tục lưu truyền rất lâu ở quê nhà ta, rất nhiều nữ tử xuất giá đều làm như vậy, nghe nói còn rất linh nghiệm đấy, hơn nữa chỉ cần đủ thành kính, còn có thể bảo hộ người yêu quý cả đời không tai không nạn đấy.”

“Có chuyện này thật sao? Vậy phải làm như thế nào?” Tiểu Thạch Đầu nghe nói khiến cho có chút tâm động.

“Đó là buổi trưa tìm một căn phòng nhỏ hẻo lánh không ai ở, đốt một trăm ngọn đèn cầy, sau đó một mình lẳng lặng ngồi bên trong, thành tâm hứa nguyện với thần linh. Một lúc sau đi ra là được.”

Nhu Lệ lại nói: “Nếu Anh tỷ tỷ muốn làm, cần phải nhanh lên, hai ngày sau là đại hôn của tỷ, ngày mai nhất định có rất nhiều chuyện phải làm, muốn hứa nguyện thì chỉ còn có hôm nay.”

Tiểu Thạch Đầu có chút do dự.

“Nhưng nếu để Diễm chủ tử biết việc này, tám phần hắc tử tức giận ta làm chuyện mê tín này. Hắc tử luôn luôn không tin những cái này.” Nàng có chút muốn làm, nhưng cũng có vài phần hiểu rõ, thật ra cái kia chỉ là để cầu cho yên lòng thôi.

“Ta không nói, tỷ không nói, chỉ cần một canh giờ lúc giữa trưa, lâu chủ sẽ không biết.”

“Ta vẫn cảm thấy không tốt lắm, ta không dám giấu Diễm chủ tử, hay là ngày mai ta chờ hắc tử, có rảnh sẽ làm.”

“Thì ra Anh tỷ tỷ sợ lâu chủ đến không dám cầu phúc cho hắc tử, nói như vậy, hay là Anh tỷ tỷ không phải thật sự muốn gả cho lâu chủ, mà là bị ép.”

“Không phải như thế, có thể gả cho Diễm chủ tử là phúc khí lớn nhất đời này của ta.” Nàng nói rõ.

Nhu Lệ nghi ngờ nói: “Anh tỷ tỷ, không phải ta muốn hoài nghi, nhưng một nữ nhân ngay cả việc cầu phúc cho nam nhân của mình cũng không đồng ý, rất khó khiến người ta tin tưởng tỷ thật sự thích lâu chủ. Hơn nữa, không nói linh hay không, ít nhất có thể làm chút việc cho lâu chủ, cũng là tương đối an lòng đi.”

Tiểu Thạch Đầu chần chờ, bị nàng thuyết phục.

“Được rồi, cần phải tìm phòng nhỏ hẻo lánh ở đâu?” Tuy rằng là mê tín, chưa chắc có ít hay không, nhưng có còn hơn không, Diễm chủ tử tốt với nàng như vậy, quả thật nàng cũng nên làm gì đó cho hắc tử.

“Ta biết phía sau núi có một căn phòng bỏ hoang, bây giờ ta đi giúp Anh tỷ tỷ chuẩn bị một trăm ngọn đèn cầy, cho tỷ mang đi.” Nhu Lệ nói xong liền vội vàng rời đi.

Chỉ chốc lát sau đã trở lại, trong tay nàng cầm theo một cái rổ giao cho Tiểu Thạch Đầu.

“Anh tỷ tỷ, chuyện này tự mình đi mới đủ thành tâm, trăm ngàn không thể để cho người khác biết đấy, nếu không sẽ không linh nghiệm.”

“Ừm.” Tiểu Thạch Đầu lặng lẽ cầm rổ đi một mình đến sau núi, trước giữa trưa đã tìm được căn phòng nhỏ mà Nhu Lệ nói.

Căn phòng kia vô cùng cũ nát, che kín mạng nhện cùng bụi bặm. Nàng khê đẩy cửa, đi vào, sau khi lau dọn một chút, lấy đèn cầy ra, để từng cái từng cái. Nhìn sắc trời, ước chừng đã đến giữa trưa, lúc này nàng mới châm đèn cầy, nhưng mới đốt được vài cái, trước mắt nàng bỗng đen đi, ngã xuống đất.

Lúc này bên ngoài phòng bị dội dầu lên, người nọ giương tay lên, mỗi lửa trong tay nhẹ nhàng rơi xuống.

“Đồ ngu, người tự đến chỗ Diễm Vương mà thành thân đi.”

Trong nháy mắt, phòng nhỏ đã lâm vào biển lửa.

9. Chương 9

“Làm sao vậy? Lâu chủ.” Bạch Tiêu Diêu khó hiểu nhìn Cung Diễm đột nhiên dừng ngựa.

“Ta không đi.” Không thể giải thích nổi bất an đột nhiên xuất hiện trong lòng, Cung Diễm quay đầu ngựa, “Các người tự đi đi.” Không biết vì sao, bỗng nhiên hắn rất muốn nhìn thấy Tiểu Thạch Đầu của hắn.

Bạch Tiêu Diêu mang vẻ mặt không dám tin trên đầu. “Không thể nào, còn chưa tới nửa ngày mà người đã bắt đầu nhớ đến Cung Anh.”

“Bớt nhiều lời đi.” Tâm tình bắt đầu nôn nóng, Cung Diễm ra roi thúc ngựa trở về.

Bạch Tiêu Diêu cùng Quỷ Kiến Ưu liếc mắt nhìn nhau một cái.

“Đây là sao? Sắc mặt của hắn có vẻ không tốt lắm.”

“Ta thấy ta cũng nên trở về, không nên xảy ra chuyện gì thật.” Quỷ Kiến Ưu cũng quay về theo.

“Này, chuyện chơi tốt như vậy, các người đều không đi, để ta đi một mình, rất không có suy nghĩ đi?” Bạch Tiêu Diêu kêu lên.

Gãi gãi cằm, hắn quyết định vẫn là quay về tốt hơn, dù sao rất ít có cơ hội nhìn thấy Cung Diễm xuất hiện gương mặt lo âu này. Chẳng lẽ là lâu chủ cảm ứng được cái gì? Cái đó nhất định là chuyện có liên quan đến hòn đá của hắn.

Trở lại Diễm Thiên Điện, nhìn mọi nơi cũng không thấy Tiểu Thạch Đầu, sắc mặt Cung Diễm càng lúc càng khó coi, đột nhiên nhìn thấy Nhu Lệ đi từ ngoài vào, hắn quát hỏi: “Tiểu Thạch Đầu đâu?”

Nhu Lệ sợ hết hồn, không ngờ hắn sẽ trở về sớm như vậy, nhưng trên gương mặt xinh đẹp của nàng vẫn cố giữ vững trấn định, dịu dàng trả lời. “Nàng nói muốn đi cầu phúc cho lâu chủ, sáng sớm liền ra ngoài.”

“Cầu phúc? Chẳng lẽ lại tới Thượng Thiên Tự? Nhưng hôm qua nàng cũng không nói muốn ra ngoài với ta.”

Hắn vội vàng xoay người rời đi, muốn đến Thượng Thiên Tự.

“Kỳ lạ, ngọn núi phía sau có thể đang cháy hay không?” Quỷ Kiến Ưu theo hắn trở về, thoáng nhìn thấy ánh sáng đỏ.

Cung Diễm nghe vậy liền ngẩng đầu, trong lòng đột nhiên co rút đau đớn, khuôn mặt tuấn tú trắng bệch, lập tức vội vàng chạy đến sau núi.

Bạch Tiêu Diêu vừa mới vào tới đã bị hắn lao nhanh ra mà đụng phải, thiếu chút nữa té ngã.

“Lâu chủ, người làm gì gấp gáp như vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Quỷ Kiến Ưu đi theo ra ngoài nói: “Sau núi cháy, chúng ta qua nhìn một cái.”

Khi Cung Diễm tới, căn phòng nhỏ kia đã gần như bị cháy hết, chỉ còn lại một đồng tro tàn của cây gỗ bị đốt cháy đen, cùng một ngọn lửa tàn sắp tắt.

Hắn hoảng sợ chấn động, đôi mắt bị một mảnh vải rách màu hồng nhạt như quần áo sáng nay Tiểu Thạch Đầu mặc giữ chặt, chậm rãi bước lên nhặt lấy nó.

Khẽ xoa miếng lụa kia, mặt hắn không chút thay đổi nhìn một lúc lâu, trái tim dường như bị vết sạch, gương mặt tuấn tú thâm trầm như tu la ở địa ngục.

“Lâu chủ, đó là... Chẳng lẽ là quần áo của Cung Anh?” Quỷ Kiến Ưu đi đến bên cạnh hắn, kinh ngạc hỏi.

Cung Diễm giống như bị mất hồn phách, cúi người xuống đồng tro tàn vẫn còn nóng bỏng, dùng tay không đào bới tới lui điên cuồng.

“Không cho người chết, không có sự cho phép của ta, làm sao người cũng không được đi, người trở về cho ta!” Hấn khàn giọng găm nhẹ, đôi mắt đen phát ra ánh sáng khủng bố rợn kinh người, gương mặt anh tuần đồng lại lóe ra băng sương rét căm căm.

Bạch Tiêu Diêu vừa đuối tới thu lại nụ cười, gương mặt nho nhã tuần tú nghiêm túc nhìn cử chỉ bối rối, mù quáng của hấn.

“Không thể nào, Cung Anh nhìn không giống người bạc phúc.” Nguy rồi, một khi tu la đánh mất trái tim, liền thật sự biến thành một la sát lãnh huyết tàn khốc.

Bây giờ... A, hấn nghe được phía sau vang lên tiếng động nhỏ, quay đầu thoáng nhìn, gương mặt tuần tú liền hiện lên nụ cười.

“Ha ha ha, lâu chủ, người mau quay đầu một chút, Diêm Vương lão nhân gia sợ nhân gian đột nhiên hơn nhiều oan hồn, không giữ được trong địa ngục, đã đuối trái tim của người về đây.”

Cung Diễm chờ đợi quay đầu, gương mặt tuần tú lạnh như băng giống như được đốt lửa lên, kích động hừng hực.

“Tiểu Thạch Đầu!” Hấn đoạt lấy người vẫn còn hôn mê bất tỉnh trên tay Kỳ Ngọc Đường, ôm thật sát vào lòng mình, ôm thật chặt, e sợ chỉ cần buông lỏng tay thì nàng sẽ biến mất không thấy. “Người có sao không? Tỉnh tỉnh.” Hấn vỗ nhẹ mặt nàng.

Quỷ Kiến Ưu mỉm cười, bắt mạch kiểm tra cho nàng.

“Lâu chủ yên tâm đi, nàng không có việc gì, chỉ là hít chút khói bụi, đợi lát nữa sẽ tỉnh.”

Bạch Tiêu Diêu thì vỗ lên vai Kỳ Ngọc Đường. “Hắc, cái này người được lợi rồi.”

Con mắt âm u của Cung Diễm nhìn Kỳ Ngọc Đường.

“Cuối cùng là tại sao?” Trái tim sợ hãi, đau đớn kịch liệt bởi vì mất mà tìm lại được đã thoáng bình ổn lại, suy nghĩ của hấn cũng tỉnh táo lại.

“Sao lâu chủ không hỏi một nữ nhân khác trong Diễm Thiên Điện?” Gương mặt tuần tú của Kỳ Ngọc Đường nở nụ cười, liếc mắt nhìn nhau với Lâm Khả Yên.

Cung Diễm nhú mày cúi mắt, chốc lát gật đầu hiểu rõ nói: “Ngọc Đường, tuy rằng người cố tình chinh ác ta, nhưng, cảm ơn, ta nợ người một lần.”

Phòng đều đã bị thiêu cháy, mà Tiểu Thạch Đầu vẫn bình yên nằm trong ngực, trừ vạt áo của nàng có một mảnh bị cố ý xé đi, không có tổn thương gì, có thể thấy Kỳ Ngọc Đường đã cứu nàng trước hết.

Nhưng không lập tức xuất hiện khi hấn đuối tới, còn cố ý xé một mảnh quần áo của nàng để lại trong tàn hỏa, khiến cho hấn trải qua cảm giác xé rách tâm can mới xuất hiện, hấn tự nhiên hiểu được là Kỳ Ngọc Đường cố tình trả thù lần trước vào hôm Thất Tịch, việc đấu giá khai bao của Lâm Khả Yên.

Kỳ Ngọc Đường cười như hồ ly xảo trá.

“Lâu chủ, người đừng hiểu lầm, ta không ‘cố ý’ chinh người.” Hắc hắc hắc, lần tới đổi thành con bướm thối kia, hấn là người luôn luôn có ‘ân’ không quên báo.

Bạch Tiêu Diêu mang vẻ mặt hứng thú hỏi thay Cung Diễm, “Sao lại thế này? Người đừng kéo dài nữa, mau nói rõ ràng.”

Kỳ Ngọc Đường nhìn về phía Lâm Khả Yên bên cạnh, ý bảo nàng giải thích.

“Sáng nay vốn là ta muốn cùng Ngọc Đường đi Diễm Thiên Điện tìm Cung Anh, nhưng lại thấy nàng cầm theo một cái giỏ, bộ dáng sợ bị người khác nhìn thấy, lặng lẽ đến sau núi. Chúng ta vốn muốn gọi nàng lại, lại phát hiện Nhu Lệ đi phía sau nàng. Chúng ta cảm thấy kỳ quái, cũng đi theo, liền nhìn thấy Cung Anh đi vào phòng nhỏ kia.”

Lâm Khả Yên chỉ vào chỗ đã hóa thành tro tàn kia, tiếp tục nói: “Chúng ta nhất thời tò mò, không biết hai nàng đang làm gì, vì thế liền tránh ở một bên quan sát, chỉ thấy Nhu Lệ liên tục vụng trộm dò xét Cung

Anh trong phòng từ bên ngoài một lúc lâu, sau đó liền hắt dầu phóng hỏa bên ngoài, phóng hỏa đốt cháy phòng.”

Thật ra là khi đi theo sau các nàng, nàng đã đánh cược cùng Kỳ Ngọc Đường, nữ nhân kia tám phần là muốn gây bất lợi cho Cung Anh, quả nhiên nàng đã đoán trúng.

Bạch Tiêu Diêu hiểu rõ nói tiếp: “Sau khi nàng đi rồi, các người liền lập tức đi vào cứu Cung Anh ra.”

“Đúng vậy.” Lâm Khả Yên gật đầu.

Quỷ Kiến Ưu kinh ngạc nói: “Nhưng vì sao nàng lại muốn làm vậy với Cung Anh? Không phải Cung Anh luôn đối xử không tệ với nàng sao?”

Kỳ Ngọc Đường nhún vai. “Cái này chúng ta cũng không biết, có lẽ để tự lâu chủ tra hỏi nàng thôi.”

Trên gương mặt tuần mỹ của Cung Diễm hiện lên nét rét lạnh. “Bạch Tiêu Diêu, ngươi đem nàng đến đại sảnh.”

“Lâu chủ, ta luôn luôn thương hương tiếc ngọc, loại chuyện thô lỗ này sao lại để cho ta làm.” Sau khi nhận được ánh mắt lạnh lẽo của hắn, Bạch Tiêu Diêu thức thời nói: “Vâng, tuân mệnh, tiểu nhân đi làm cái này.” Hắn nhận mệnh đi tới Diễm Thiên Điện.

Thị nữ Nhu Lệ kia thật sự đủ lớn mật, muốn đốt cháy Cung Anh, không cần nghĩ cũng biết, sứ giả câu hồn đã chờ một bên để câu hồn phách của nàng rồi. Ai!

Cung Diễm mang theo Tiểu Thạch Đầu của hắn về Diễm Thiên Điện. Hắn muốn canh giữ đến khi Tiểu Thạch Đầu của hắn tỉnh lại, xác thực nàng thật sự không có việc gì, mới có thể hoàn toàn đánh tan cảm giác đau đớn đến xé nát tâm can vừa rồi kia.

Quỷ Kiến Ưu nói nhỏ, “May mắn hòn đá của hắn không sao, bằng không chỉ sợ trên giang hồ sẽ hiện lên một trận tinh phong huyết vũ.”

Kỳ Ngọc Đường gật đầu đồng ý. Chứng kiến bộ dáng khiến người ta sợ hãi của Cung Diễm khi Tiểu Thạch Đầu bị người ta bị thương lần trước, hắn tin chắc nếu thật sự Cung Anh chết, nhất định Cung Diễm sẽ hóa thành tu la đòi mạng.

Xem ra hắn đã giải cứu thế gian. A, hắn thật sự rất là vĩ đại.

Đôi mắt sâu thẳm của Cung Diễm như bắn ra lửa tu la, trùm lấy Nhu Lệ.

“Hòn đá này là ta nuôi mười mấy năm, thật vất vả mới nuôi lớn, hiện tại là lúc đùa vui nhất, vậy mà lại có người muốn làm hại nàng, nhất định là vì gần đây ta nhân từ quá mức, cho nên mới có người rảnh rỗi như vậy, không có việc gì làm mà muốn thiêu cháy hòn đá của ta.”

“Lâu chủ, người hãy tin ta, thật sự ta không phải muốn hại chết Anh tỷ tỷ, ta, ta chỉ là, chỉ là nhất thời hồ đồ...” Đôi mắt tàn ác như tu la của Cung Diễm, cùng với gương mặt tuần mỹ vô cùng lại lóe lên nụ cười tàn khốc, khiến thân mình Nhu Lệ không khỏi run lên, ngay cả giọng nói cũng run rẩy theo.

“Là nàng thiện lương lại ngu ngốc, đối đãi với người thật tốt quá, cho nên người liền báo đáp nàng như vậy?” Gương mặt tươi cười của hắn lại mang theo sát ý đầm máu, khê đi một bước về phía trước.

“Lâu chủ, người tha cho ta đi, ta tuyệt không dám, ta thật sự không phải có ý tưởng làm vậy với Anh tỷ tỷ.” Nhu Lệ phát hiện đại họa rơi xuống đầu, mạng sống cũng khó giữ, hoảng sợ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

“Người cho là người còn có cơ hội làm tổn thương hòn đá của ta sao?” Cung Diễm hiện lên nụ cười lạnh lẽo, ma trảo của tu la vung lên, gò má Nhu Lệ đã in lại năm dấu tay đỏ đậm trong thoáng chốc, sưng đỏ như cái bánh bao, bên miệng còn rớm tơ máu màu đỏ.

Nàng bị đánh ngã xuống đất, mái tóc đen hỗn độn, rối tung trên mặt đất.

“Là ngươi nói, nếu không có Tiểu Thạch Đầu, ngươi sẽ nhìn ta nhiều hơn.” Nàng bất bình nói.

“Phải không? Cho nên người liền nghĩ ra biện pháp này, muốn nàng biến mất như vậy?” Gương mặt tuần tú của Cung Diễm hiện lên nụ cười, kinh hãi nhìn thẳng nàng. Hắn không thể nào tưởng tượng được lời nói vô tâm của mình, nhưng thiếu chút nữa đã hại chết hồn đá của hắn.

Biết việc hôm nay không thể tốt, Nhu Lệ dứt khoát không đếm xỉa tất cả.

“Nàng vừa tệ lại vừa ngốc, tư sắc bình thường, căn bản là không xứng với lâu chủ, ta không rõ vì sao lâu chủ lại xem nàng như bảo bối? Một chút nàng cũng không đáng giá.”

“Vậy người thì sao?” Hắn kéo tóc nàng ra sau, nhìn gương mặt chật vật của nàng. Giọng nói không có độ âm thối trên mặt nàng, “Ta thấy tư sắc của người cũng không quá tệ, uống phí phần thông minh ít ỏi của người lại làm chuyện ngu không ai bằng, người có biết lỗi lớn nhất của người là gì không? Người không nên ghen tỵ với nàng, thiết tòi hồn đá ngốc của ta lại thật lòng xem người như muối muối mà đối đãi, thậm chí năn nỉ ta tìm cơ hội cắt nhắc người, đem một cửa hàng cho người tiếp quản, có thể tự mình đảm đương một phía, không cần phải làm hạ nhân phải phụ thuộc, nhìn sắc mặt người khác làm việc.”

Nhu Lệ sợ run, chợt bật cười, “Ha ha ha, ai ham lòng tốt của nàng. Hừ, vốn ta muốn đối xử như với Nhu Xuân, trực tiếp đẩy nàng vào giếng chết đuối, nhưng ta phát hiện giếng nước của Niều Bạt Lâu thỉnh thoảng đều có người lấy nước làm việc, căn bản là không tìm được cơ hội xuống tay, nhưng nếu đánh chết hoặc đâm chết nàng, ta có thể không dễ dàng trốn thoát, cho nên mới nghĩ ra biện pháp này, lừa nàng đến nơi khác muốn thiêu cháy nàng. Mà đứa ngốc kia, quả thực là ngốc đến không thuốc nào cứu được.”

Lúc đó, nàng đúng là nghe được Nhu Xuân nói đủ chỗ tốt trong Niều Bạt Lâu, mới năn nỉ Nhu Xuân mang theo nàng đến, nhưng Nhu Xuân lại nói tạm thời trong lâu không thiếu người, cho nên nàng mới khiến cho Nhu Xuân bị chết chìm, thay nàng đến Niều Bạt Lâu làm việc.

Phịch một tiếng, Cung Diễm giơ tay lên, đã ném Nhu Lệ đến bên tường, nét mặt của hắn lạnh đến khiến cho cả người nàng lạnh run.

“Nhu Lệ, người nói ta nên báo đáp lại chuyện tốt mà người đã làm cho hồn đá của ta? Người muốn ném thử đứt từng đoạn? Hay là móc mắt đứt gân?”

Nàng phun ra một ngụm máu đỏ, gương mặt nhiễm máu đỏ nở nụ cười dữ tợn. Hiểu được nàng khó thoát khỏi cái chết, nàng dứt khoát nói ra một chuyện.

“Lâu chủ, việc đã đến nước này, ta cũng không sợ nói cho người, là ta dùng năm trăm lượng bạc, thông đồng với du côn phóng hỏa đốt thiện đường. Người có biết vì sao không? Vì hai ngàn lượng. Cho dù ta có làm tỳ nữ tiết kiệm ba đời, cũng không kiếm được nhiều bạc như vậy, nhưng nàng cũng là hạ nhân như ta, lại tốt mạng mà mỗi tháng có hai ngàn lượng tiêu vật.” Nàng nói xong cười điên cuồng không ngừng. Giống như đã phát điên, đánh mất lý trí rồi.

“Thật sao? Thì ra là người, người lại làm nhiều chuyện với nàng như vậy!” Cung Diễm giơ tay lên lại hạ xuống, một tiếng kêu to truyền đến từ cửa, khiến hắn dừng tay.

“Diễm chủ tử!” Tiểu Thạch Đầu đi vào, khiếp sợ nhìn Nhu Lệ. “Đây là chuyện gì? Nhu lệ, vì sao người lại biến thành như vậy?”

“Không phải ta đã bảo người nằm nghỉ trên giường, sao lại đi xuống?” Cung Diễm mang nàng đến bên cạnh, vốn không muốn cho nàng nhìn thấy cảnh này, không ngờ vẫn là khiến nàng nhìn thấy.

“Ta nhớ là ta đến...”

Tiểu Thạch Đầu bị tình trạng thê thảm của Nhu Lệ dọa, nhất thời đã quên mất mục đích đến đây, muốn đến thăm hỏi nàng, bên hông lại bị hắn giữ chặt, không thể nhích nửa bước.

“Diễm chủ tử, mặc kệ là Nhu Lệ làm gì, người tha nàng đi, nàng chảy nhiều máu như vậy, nhất định rất đau.” Nàng ngẩng đầu, năn nỉ Cung Diễm.

Cho dù nàng chưa biết rõ là chuyện gì xảy ra, nhưng dù thế nào, cũng biết vết thương trên người Nhu Lệ, nhất định là do Cung Diễm gây ra.

Nhu Lệ cười buồn bã.

“Người nữ nhân ngọc này, về sau, đừng dễ dàng tin người như vậy nữa.” Nói xong nàng đứng dậy, dùng sức đập đầu vào tường, phịch một tiếng, đầu rơi máu chảy tê liệt ngã xuống, trút hơi thở cuối cùng.

“Nhu Lệ!” Tiểu Thạch Đầu kinh hô, trước mắt đột nhiên bị che kín lại.

Cung Diễm che mắt nàng, không muốn để nàng nhìn thấy bộ dáng chết thê thảm của Nhu Lệ. Hắn biết nàng có bao nhiêu nhát gan, vì thế đem nàng rời khỏi đại sảnh.

Không cần nghĩ cũng biết, hòn đá này nhất định là có một đồng nghi hoặc muốn hỏi chính mình, còn có nước mắt đồng tình dư thừa muốn phát tiết.

Trong phòng khách là mười nữ tử có hình dáng không khác biệt lắm đang đứng, mỗi người đều mặc quần áo là giá y màu vàng có cùng kiểu dáng, trên đầu đội một cái khăn che khuất gương mặt. Cung Diễm đi vào gặp trận thế như vậy, hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

“Lâu chủ à, hôm nay là ngày đại hôn của người, chúng ta đặc biệt chuẩn bị một tiết mục tiêu khiển trước khi bái đường, để chúc mừng việc mừng của lâu chủ.” Bạch Tiêu Diêu cười hớ hớ nói.

Kỳ Ngọc Đường chỉ vào mười nữ tử đang đội khăn kia rồi nói tiếp: “Đúng vậy, lâu chủ, nếu người muốn bái đường, phải tìm ra tân nương tử của người trong mười người này.”

“Nếu lâu chủ đoán chín lần cũng không đúng, như vậy hôn lễ hôm nay sẽ không cử hành.” Bạch Tiêu Diêu lại nói.

“Đây là ý của Tiểu Thạch Đầu?” Tuấn nhan của Cung Diễm cười cười.

“Coi như thế, chúng ta có được đồng ý của nàng.” Bọn họ để cho Lâm Khả Yên làm thuyết khách, nói nửa ngày mới khiến nàng phối hợp với trò chơi của bọn họ, dù sao khó có cơ hội chơi lâu chủ một chút, làm sao có thể lãng phí cơ hội tốt này chứ.

Bạch Tiêu Diêu thúc giục, “Lâu chủ mau đoán đi, giờ lành sắp đến, đừng làm trễ giờ nha.”

Con người của Cung Diễm quét qua mười người trước mắt, càng làm sâu thêm ý cười trên mặt, hắn đưa tay chỉ người thứ hai bên trái. “Nàng.”

Kéo khăn xuống, công bố đáp án, sai rồi.

Cung Diễm lại chỉ người thứ ba bên phải.

Lại sai rồi.

Hắn duy trì ý cười bên mặt, đoán cả chín lần, không ai là tân nương tử hôm nay của hắn.

“Ha ha, lâu chủ, người muốn bái đường vào động phòng này, chỉ sợ là có chút khó khăn.” Bạch Tiêu Diêu nhếch miệng cười.

“Phải không? Như vậy hủy bỏ hôn lễ hôm nay đi, ngay cả tân nương của mình đều không nhận ra, quả thật không cần cử hành.” Cung Diễm nói xong liền xoay người bước đi, bỗng dưng có một đôi tay ôm chặt hắn từ phía sau.

“Đừng, Diễm chủ tử, thực xin lỗi, đều là Tiểu Thạch Đầu không đúng, người đừng tức giận.” Tiểu Thạch Đầu vén khăn xuống, vẻ mặt kinh hoảng.

Cung Diễm xoay người nhéo nhéo mũi nàng. “Người cứng cánh rồi, lại dám thông đồng với người khác để chọc ghẹo ta.”

“Ta không có, đó không phải ý của ta.” Nhưng hắn lại đoán sai, hắn thật sự không nhận ra sao? Cho dù người ngọc cũng không có khả năng nhận sai cả chín lần nữa, huống chi Diễm chủ tử là người thông minh như vậy, a, a, hay là...

Nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng, Cung Diễm khê hôn xuống. “Người xem, ngay cả tân nương tử của mình mà ta cũng nhận không ra, người nói hôn lễ này có cần làm hay không?”

“Không, vừa rồi Diễm chủ tử liếc mắt một cái đã nhận ra ta.” Nàng nhận ra là hắn muốn chọc nàng cho nên trước đó mới cố ý đoán sai cả chín lần.

“Chắc, hòn đá ngốc của ta lại đột nhiên thông minh.” Cho dù nàng thay đổi dung nhan, đổi lại giọng nói, hẳn cũng nhất định sẽ không nhận lầm nàng, huống chi chỉ cách có một cái khăn.

“Lâu chủ, giờ lành đến.” Ngũ Tình Nhi thúc giục.

Cung Diễm nắm tay dẫn nàng ra ngoài.

Giá y màu vàng nhạt khiến cho gương mặt thanh tú đáng yêu của Tiểu Thạch Đầu xinh đẹp lạ thường, không có khăn che nụ cười xấu hổ, cũng không có mũ phượng nặng chết người.

Đứng ở trước phòng, gương mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, thỉnh thoảng dò xét người mặc áo vàng bên cạnh, nam tử vô cùng tuấn mỹ, tim đập nhanh đến mức nàng phải để tay lên ngực, mới có thể thoáng bình ổn lại trái tim đang đập mãnh liệt kia.

Trời ạ, nàng khẩn trương đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, nàng thật sự gả cho Diễm chủ tử! Nghĩ tới, hai mắt to tròn của nàng bỗng dừng vui quá mà rơi nước mắt.

“Người không thích hôn lễ này?” Cung Diễm thấp giọng nói, trong lời nói mang theo vẻ nguy hiểm.

“Không, không phải, ta rất cao hứng, ta cũng không ngờ ta lại có ngày hôm nay, ta không ngờ ta cũng có thể lập gia đình, nhưng lại gả cho người ta thích nhất!” Nàng rưng rưng nước mắt, cười nhìn hắn chăm chú, nhào vào lòng hắn, vang lên giọng nói vô cùng thỏa mãn, “Ta là người hạnh phúc nhất, vui vẻ nhất trong thiên hạ!”

Cung Diễm yêu thương xoa tóc nàng, gương mặt tuấn tú lại nở nụ cười dịu dàng say lòng người, gần như khiến tất cả mọi người ngơ ngẩn.

“Hòn đá ngốc!” Chỉ ba chữ, lại nói hết tất cả yêu thương cùng tình ý sâu đậm của hắn dành cho nàng.

Tiểu Thạch Đầu ngẩng gương mặt tươi cười nhìn hắn, bị nụ cười của hắn mê hoặc, rất lâu cũng không hoàn hồn.

“Nhất bách thiên địa, người còn ngăn người gì?” Cung Diễm nhéo nhéo mũi nàng, kéo về gương mặt si ngốc của nàng.

“A.” Nàng cuống quýt xoay người lạy, lại bị Cung Diễm giữ chặt.

“Sai rồi, là bên này.” Hắn xoay nàng tới đúng hướng, lộ ra vẻ bất đắc dĩ nhưng có chút sùng nịch, “Chuyên tâm chút, làm theo ta.”

Cùng nàng lạy trời, bởi vì hai người đều không có cao đường, cho nên bỏ qua phần thứ hai, thẳng đến vợ chồng lạy nhau. Tiểu Thạch Đầu bối rối, sau khi Cung Diễm đã khom người xuống lạy mới vội vàng làm theo, lại đập vào đầu hắn đang nâng lên, nháy mắt truyền đến tiếng hét thật lớn.

“A! Đúng, thật xin lỗi, nhất định lần sau ta sẽ không làm vậy nữa.” Nàng xoa chỗ trúng bị đau trên đầu mình.

“Cái gì! Tiểu Thạch Đầu cô còn muốn tái giá lần sau?” Bạch Tiêu Diêu giả vờ giật mình hỏi.

“Không... Không...” Tiểu Thạch Đầu đỏ bừng mặt.

Cung Diễm cả giận nói: “Người hòn đá ngốc này!”

Mọi người đều cười ha hả.

Đêm động phòng hoa chúc,

“Diễm, thiếp có việc muốn hỏi chàng.”

“Nói.” Hắn dời bàn tay ngăn lại của nàng, đưa đến trước ngực nàng, cởi bỏ vạt áo của nàng.

“Vì sao chàng muốn cưới thiếp?” Nàng lấy hết dũng khí hỏi ra miệng.

Hắn ngừng lại bàn tay đang bận rộn, hết sức ngạc nhiên nhìn nàng. “Nàng còn không biết sao?”

“Thiếp, thiếp muốn nghe chính miệng chàng nói.” Gương mặt đáng yêu đỏ bừng lên, vẻ mặt khẳng khái.

“Một nam nhân nguyện ý cưới một nữ nhân, chẳng lẽ còn lý do khác sao? Đương nhiên là...” Hắc dừng lại nhìn nàng, “Có chuyện khó nói.”

Không ngờ lại nhận được đáp án như vậy, nàng sửng sốt...

“Có chuyện khó nói? Là ý gì?” Hay là hắc không phải thật tình muốn cưới nàng?!

“Có chuyện khó nói, chính là câu nói khó có thể nói ra miệng, nàng biết câu nói kia là gì sao?”

Tiểu Thạch Đầu hoang mang lắc đầu.

Ánh mắt dịu dàng của Cung Diễm làm say lòng người.

“Ta chỉ nói một lần, không có lần thứ hai, nghe rõ rồi chứ, câu nói kia chính là,” tiếng nói như có phép thuật vang lên từ môi hắc, “Ta yêu nàng.”

Nàng kinh sợ đến ngất người. Vừa rồi hắc nói gì? Hắc yêu nàng! Yêu, là yêu đấy! Tiểu Thạch Đầu kinh hãi, trên mặt hiện lên nụ cười sáng lạn.

“Thiếp cũng yêu chàng, thật yêu!”

“Ta biết.” Cung Diễm khẽ ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn của nàng, “Hòn đá gốc của ta, nữ nhân của ta, thể tử của ta, hiện tại nàng còn vấn đề gì không?”

“Không còn nữa.”

Nháy mắt, trên đất rơi xuống giá y màu vàng nhạt cùng y bào của chú rể, trong phòng truyền đến một hồi tiếng vui thích lưu luyến, a ưm a –

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-duong-no-ti-ngoc>